

SVJEDOK

Roman
Josh McDowell

Josh
MCDOWELL
MINISTRY

OM
EAST

Za više informacija obratite se na adresu:

Udruženje Nada i život
Marka Marulića 18
71 000 Sarajevo

Prijevod: Aleksandra Striković
Lektura: Nenad Tunguz, Mirjana Fajković

Naslov: *Svjedok*, Josh McDowell
© 2006 Josh McDowell

Originally published in English under the title
The Witness by Josh McDowell.
© 2006 by Josh McDowell.

© 2010 by OM EAST for the Bosnian edition.
Translated by permission. All rights reserved.

PRVI DIO

Njegova kćerka bila je mrtva. Žena nestala. A sad je Rafiq Ramsey strahovao za vlastiti život.

“Imamo još samo dva dana”, rekao je starac, hodajući tamo-amo po raskošnoj dnevnoj sobi svog veličanstvenog stana na obali Monte Carla, neprekidno pušeci, poput čovjeka koji više voli da umre od raka pluća nego od autobombe ili metka ubice. “Upravo sam dobio novu poruku, baš prije nego što ste došli. Ako im ne dostavim još novca do petka, kažu da će ubiti Claudette, a onda doći i po mene. Stoga vas molim, gospodine Accad, preklinjem vas – recite mi da imate dobre vijesti, jer mislim da ovo više neću moći podnijeti.”

“Koliko novca traže zasad?”

“Dvadeset šest miliona”, rekao je Ramsey. “Pored onih jedanaest miliona eura koje sam već platio.”

Za većinu običnih smrtnika bila je to ogromna svota novca. Ali 79 godina star, Ramsey nije bio običan smrtnik. Prije šest mjeseci prodao je svoju kompaniju – Blue Nile Holdings, koju je 1963. godine osnovao zajedno sa svojim najmlađim bratom – francuskom konglomeratu za čistih 563 miliona eura. Sad je bio jedan od najbogatijih ljudi u Egiptu i živa legenda među poslovnom elitom širom sjeverne Afrike i Bliskog istoka.

Marwan Accad sjedio je nekoliko metara dalje, na dugačkom divanu načinjenom od bogate italijanske kože, i razmišljao o novonastaloj situaciji. Ramsey je na mnogo načina bio savršen klijent – star, bogat i prestravljen. Baš od one vrste ljudi kojima je Accad prevashodno pružao svoje usluge obezbjeđenja.

Ali ovaj slučaj mu je ostavio gorak, čak odvratn, okus u ustima. Pohlepa. Podmićivanje. Ucjena. Ubistvo. Gdje god bi pogledao, pod svakim kamenom koji je okrenuo, našao bi se oči u oči s izopačenošću ljudske duše. Dakako, nije imao nikakvu riječ utjehe za ovog jadnog

čovjeka koji je sad bio uciviljen zbog dvije žene koje je volio najviše na svijetu, pa se počeo pitati nije li vrijeme da izađe iz tog posla, jednom zauvijek.

Accad je ispio svoj *espresso* i nastavio zuriti u blistavo Sredozemlje i odraz sunca na zalasku na prozorima obližnjih luksuznih stanova. Pitao se šta bi njegovi roditelji mislili o životu kakvim je sad živio – mlazni helikopteri i vojni džipovi, Armanijeva odijela i Kevlar majice. Što je rizik bio veći, to je više zarađivao. Zar to nije bio samo dobar posao?

Znao je šta bi rekla njegova majka. Molila ga je da napusti Bejrut po okončanju vojnog roka, da postane ljekar ili inženjer i preseli se u Pariz, pronađe Raniu, oženi se i najzad skrasi na jednom mjestu. Željela je da njen sin živi sigurnim, mirnim životom, da ima svoju djecu i odgaja ih da postanu ljudi mira, nauke i uspjeha. Ali on je, baš kao prava budala, nije poslušao. Šta bi bilo da ga sad može vidjeti? Da li zna koliko vremena provodi pomažući bogatima da otkupe svoje trofejne žene od ucjenjivača i narko bosova? Vidi li koliko vremena troši prevozeći klijente u i iz Bagdada, Mosula i Faludže? Vape li mrtvi iz svojih grobova?

“Imam novosti”, najzad je rekao Marwan Accad. “Ali plašim se da nisu dobre.”

“Je li to nešto u vezi Claudette?” upitao je Ramsey. “Jesu li joj te životinje nešto uradile? Ubit ću ih. Kunem vam se, gospodine Accad. Neću se smiriti dok ih ne pronađem i ne natjeram da pate.”

Accad je odmahnuo glavom.

“Jeste o Claudette, ali nije to što mislite. Molim vas, sjednite.”

“Samo mi recite šta znate.”

“Hoću, gospodine Ramsey. Ali, molim vas, sjednite i onda ću vam reći sve.”

Korpulentan čovjek, Ramsey, čije je zdravlje ubrzano propadalo u posljednje dvije sedmice, sručio se u ogromnu, meko tapaciranu stolicu i nervozno pripalio još jednu cigaretu. Oči su mu bile crvene, vlažne i ispunjene grozničavim iščekivanjem. Nagnuo se naprijed i rekao: “Molim vas, gospodine Accad, ne poigravajte se sa mnom. Na tome moram insistirati.”

Accad je klimnuo glavom i upitao: “Gospodine Ramsey, šta vam znači Sao Paolo?”

Starac je izgledao zbunjeno.

“Mislite grad, u Brazilu?”

“Tako je.”

Ramsey je slegnuo ramenima. “Ništa, zašto?”

“Ništa?” navaljivao je Accad.

“Baš ništa, zar bi trebalo?” upitao je Ramsey.

“Da li je Blue Nile imao neki ured ili fabriku tamo?”

“Ne.”

“Da li je neki od vaših viših poslovnih timova bio odande?”

“Nije.”

“Da li je neki od vaših uposlenika bio odande?”

“Mislim da nije.”

“Da li ste ikad bili u Sao Paolu poslovno?”

“Nisam, kažem vam.”

“Jeste li ikad bili tamo na odmoru sa svojom ženom?”

“Ko je još imao vremena za odmor?” šmrknuo je Ramsey. “Ja sam zauzet, moćan čovjek.”

“Da li je gospođa Ramsey ikad sama bila u Sao Paolu, iz bilo kog razloga?”

“Ne, naravno da nije.”

“Potpuno ste u to sigurni?”

“Ne shvaćam šta to pokušavate da – ”

“Jeste li sigurni, gospodine Ramsey?” navaljivao je Accad. “*Razmislite.*”

Rafiq Ramsey je ustao iz stolice i ponovo počeo hodati gore-dolje po sobi, povlačeći dugačak dim iz cigarete.

“Zapravo, sad kad pričamo o tome, možda i jeste”, rekao je nakon nekoliko trenutaka.

“Recite mi nešto o tome.”

“Nema mnogo toga što bi se moglo reći”, dodao je Ramsey. “Claudettin rođak se nekoć oženio Brazilkom. Sve je trajalo nekih šest mjeseci prije nego što su se razveli.”

“Jeste li vi išli na to vjenčanje?” upitao je Accad.

“Nisam, ali Claudette je išla. Nije joj se dopao, Sao Paulo, hoću da kažem. Prenatran. Previše bučan. New York bez šarma, rekla je.”

“A kad je bila ta svadba?”

“Ne znam tačno, možda prije tri ili četiri godine”, rekao je Ramsey miješajući sebi piće u baru koji se nalazio pokraj prozora. “Zašto? Šta, ustvari, hoćete da kažete?”

Accad je posegnuo za svojom aktovkom, otvorio ju je, izvadio odande velik koverat i pružio ga Ramseyu.

“Šta je to?” upitao je starac srčuci svoj martini.

“Otvorite ga”, rekao je Accad. “Vidjet ćete.”

Ramsey je za trenutak zurió u Accada, onda je spustio čašu, prešao preko sobe, uzeo koverat i polako ga otvorio. Dok je iz njega vadio 20×25cm veliku crno-bijelu fotografiju, preko lica su mu se razlile sve moguće boje, a u očima širila dubokā zbunjenost. Jer, sad je u rukama držao fotografiju svoje žene, slikanu prije manje od četrdeset osam sati, što je jasno pokazivao datum utisnut u dnu. Za razliku od ranijih fotografija koje su stigle sa zahtjevom za otkupninu, na ovoj nije bila vezana. Preko usta nije imala povez. Umjesto toga, činilo se da sjedi u uredu, za radnim stolom, i razgovara sa službenikom ili nekim menadžerom.

“Ja ne... ne razumijem”, Ramsey je naposljetku uspio progovoriti, iako mu je glas bio slab, a ruke podrhtavale. “Šta je ovo? Gdje je slikano?”

“To je snimila sigurnosna kamera u banci u Sao Paolu”, objasnio je Accad. “Vaša žena je podigla novac koji ste uplatili za njenu otkupninu.”

Bilo je jasno da Ramsey u svom umu nikako ne može obraditi sliku koju je držao u rukama.

“Šta to govorite, gospodine Accad?” najzad je rekao starac. “Da je moja žena... mislite da je ona sve ovo isplanirala?... Kažete li da je ovo dokaz da me je izdala?”

Accad nije rekao ništa. Čekao je da se ta bolna istina ureže u njegov um, prije nego što ponudi svom klijentu plan djelovanja. Ali više nikad nije dobio priliku za to. Iznenada su odjeknula dva pucnja. Staklene ploče od kojih su bili načinjeni prozori eksplodirale su oko njih. Starac se srušio na pod. Iz usta mu je tekla krv. Rafiq Ramsey je bio mrtav, a Marwan Accad se plašio da bi on mogao biti sljedeći.

2

Marwan se bacio u zaklon iza masivnog radnog stola načinjenog od hrastovine dok je nova kiša metaka pljuštala kroz sobu, razbijajući posuđe i okvire slika, a krhotine stakla letjele na sve strane.

Dvojica Ramseyevih tjelohranitelja uletjela su u sobu s oružjem na gotovs, ali bili su ubijeni prije nego što su uspjeli locirati snajperistu, a kamoli uzvratiti vatru.

Marwan je zgrabio telefon, ali linija je bila presječena. Posegnuo je za svojim pištoljem, a onda se sjetio da mu ga je stražar oduzeo na ulazu. Zbirka antičkih vaza rasprsnula se iznad njegove glave. Višestruka serija metaka parala je namještaj oko njega.

Tu više nije mogao ostati. Ko god da je ubio Ramseya, očigledno je koristio neki uređaj za osmatranje. Znali su da je bio u sobi, i znali su tačno gdje je.

Marwan se otkotrljao na lijevu stranu i udario u mrtve tjelohranitelje. Puščana vatra se pojačavala. Uzeo je njihovo oružje – potom je dohvatio fotografiju Ramseyeve žene – i bacio se kroz otvorena vrata u glavni hodnik.

Iz lifta su upravo izlazila još dvojica stražara.

“*Lezite! Lezite!*” povikao je Marwan kad se kiša metaka sručila u hodnik.

Prvi stražar se odmah priljubio uz pod. Drugi nije bio te sreće. Pogodila su ga dva metka u leđa i on je počeo vrištati od bola.

“*Brzo, gospodine Accad, dohvatite se stepenica*”, povikao je prvi stražar, očajnički pokušavajući pomoći svom drugu, iako se činilo da je uzalud.

Marwan je poslušao savjet i brzo se prebacio na stepenište, sa spremnim oružjem, ukoliko bi ga neko čekao. Bilo je čisto. Sjurio se niz tih desetak stepenika, dok mu se u glavi vrtjelo.

Trenutak kasnije upao je u predvorje, pitajući se ima li ikakvih izgleda da ga njegov vozač još uvijek čeka. Prešao je pogledom po rastućoj gomili ljudi, ali nije vidio nikoga koga poznaje. U daljini su se čule sirene. Požarni alarm je zazvonio na uzbunu. Ljudi su vrištali. Bio je to urnebes. Ali pucnjava je prestala, bar zasad.

“*Gospodine Accad?*” viknuo je neko iz gomile.

Lični stražari i detektivi u civilu nadirali su sa svih strana. Stanovnici zgrade su kao rijeka istjecali iz liftova, uspaničenog izraza lica. Nije vidio nikog poznatog, ali je ponovo čuo isti glas.

“*Gospodine Accad, ovamo.*”

Okrenuo se, ponovo pogledao naokolo i ovog puta ugledao svog vozača, niskog čovjeka ljubaznog izgleda, kako trči prema njemu.

“*Gospodine Accad, molim vas*”, rekao je čovjek, pokušavajući doći do zraka, “*moramo vas nekako izvući odatle. Čekajte me ovdje, a ja ću dovesti auto do vrata.*”

“Idem s vama”, rekao je Marwan.

“Ne, nikako, *monsieur*”, bio je uporan vozač. “Vraćam se za časak.”

Vozač se već uputio prema vratima, pokušavajući se probiti kroz gomilu ljudi koji su nastojali pobjeći iz Sovereign Placea i obližnjeg Seaside Placea, dva najluksuznija i najtraženija stambena kompleksa u Monaku.

Marwanu nije bilo u interesu da se raspravlja s čovjekom. Bilo je previše drugih stvari o kojima je trebalo misliti. Da li su Claudette Ramsey i njeni saučesnici znali da Marwan prati njihove novčane transakcije? Jesu li znali da ih je slijedio do Sao Paola? Da li su zato danas ubili Rafiq Ramseya prije nego što je mogao djelovati u skladu s novim okolnostima? Kako bi to bilo moguće? Lično je Ramsey rekao šta se događa samo trenutak prije nego što će ovaj umrijeti.

Accad & Saradnici za Ramseya su radili samo tokom proteklih deset dana. Za njega je već godinama radila jedna kompanija zadužena za bezbjednost, sa sjedištem u Parizu. Accadova kompanija uključila se tek nakon smrti Ramseyeve kćerke i nestanka njegove žene, sa zadatkom da istraži samo taj zločin i ništa više. Marwan je ponudio da dopuni, ili čak zamijeni, francuske tjelohranitelje svojim ljudima, ali Ramsey je odbio. Nije želio izvršiti nikakve očigledne promjene koje bi mogle uznemiriti ucjenjivače ili ih natjerati da na bilo koji način loše postupe s njegovom voljenom ženom. Bila je to kobna greška.

Marwan je gledao kako policijski automobili i druga vozila za vanredna stanja pristižu iz svih pravaca i znao je da ni predstavnici medija nisu daleko. A to je bilo posljednje što mu je trebalo – njegovo lice u svim novinama širom Evrope i Bliskog istoka. To baš i nije bila ona vrsta publiciteta za kojom je čeznuo izvršni direktor kompanije za bezbjednost u usponu.

Provjerio je koliko je sati i pogledom prešao preko gomile ljudi napolju. Najzad je spazio svog vozača kako prelazi ulicu, ulazi u blistavi “Range rover” i pali motor.

Marwan se pomaknuo prema glavnom ulazu. Želio je otići odatle što je prije moguće. Ali baš kad je izlazio iz zgrade i počeo se probijati kroz gomilu preko trga, džip je iznenada tako snažno eksplodirao da ga je pritisak bacio na zemlju. Zrakom su se raširili vatra i dim. Staklo i komadi užarenog metala pljuštali su s neba. U tom užasnom trenutku Marwin je iznenada shvatio da je i on bio lovina.

3

Mrtva tijela ležala su razbacana po ulici i na zemlji. Ranjeni su zapomagali. Ostali su, nijemi i u šoku, posrtali unaokolo tražeći svoje prijatelje i voljene, ili su se u čudu pitali šta se to upravo dogodilo i zašto.

Marwan je ustao, otresao prašinu sa sebe i obrisao krv s lica. Uklonio je okvir s municijom iz jednog od pištolja koji je uzeo od stražara, obrisao svoje otiske prstiju s oružja i bacio ga u obližnju kantu za smeće. Potom je drugi pištolj stavio za pojas, pokrio ga jaknom i potrčao na sjevernu stranu, u poslovni dio grada koji se nalazio samo nekoliko ulica dalje.

Morao se vratiti u hotel u kojem je odsjeo. Da skupi svoje stvari i napusti grad. Niko ga nije zaustavljao. Svi su izgledali izbezumljeno ili toliko kontuzovano da bi ih bilo briga ko je on ili zašto mu se toliko žuri.

Zaustavio je prvi taksi koji je prolazio.

“*Le Meridien*”, rekao je Marwan taksisti i već trenutak kasnije njih dvojica su jurili punim gasom.

Sunce je polako klizilo za planine. Palila su se svjetla grada. Kazina i kafei počinjali su s radom. Monte Karlo, igraonica bogatih i slavnih, oživljavala je, iako će se uskoro po njoj raširiti vijest o napadu.

Marwan je zamagljenim pogledom posmatrao jahte u luci, razmišljajući o svemu što mu predstoji da uradi. Mora nazvati svog brata. Treba mu još gotovine. Trebaju mu avionske karte. Ali u kom pravcu? i odakle? Da li da se uputi u Italiju ili u Francusku?

Znao je da će, ako bude trčao, izgledati kao da je kriv. Ali s obzirom na sve što se upravo dogodilo nije bio siguran ima li drugog izbora. Ostanak bi mogao značiti smrtnu presudu. Policija bi ga, naravno, naširoko i nadugačko ispitivala. *Ko ga je upoznao s Rafiqom Ramseyem? Zašto je došao u Monte Karlo kad je*

dobro znao da za Ramseya već radi francuska firma zadužena za bezbjednost? Kako će objasniti to što se njegov prvi susret s Ramseyem završio čovjekovom smrću? Zašto je uzeo oružje od mrtvih stražara? Zašto nije vlastiti pištolj potražio na prijavnici? Istraga bi se nastavila u nedogled, a ovo su još laka pitanja. Ono što ga je ustvari brinulo bilo je nešto što je Ramsey rekao kad su se čuli prvi put.

Taksi se zaustavio pored hotela. Marwan je platio i zamolio taksistu da ga sačeka. Neće dugo. Onda je utrčao unutra i krenuo liftom na peti sprat.

Atraktivna mlada žena, u svojim ranim dvadesetim, vozila se s njim. Pomalo ga je podsjetila na Raniu. Duga tamna kosa. Izražajne smeđe oči. Bijela svilena bluza. Crna suknja. Crne čarape. Biserna ogrlica. Crveno nalakirani nokti. Crveni ruž. Za nijansu prejaka šminka za oči. Stidljivo se nasmiješila. Marwan bi u normalnim okolnostima uzvratilo osmijeh, započeo razgovor. Ali ne večeras.

Spustio je pogled pokušavajući misliti na nešto drugo. Pokušavao je rekonstruisati razgovor koji je vodio s Ramseyem, sedmicu i pol ranije, kad su prvi put razgovarali telefonom. Uopšteno gledano, sve je bilo jednostavno. Ramsey mu je prepričao događaje koji su vodili do istovremenih otmica njegove žene i kćerke, prve iz frizerskog salona, druge dok se vraćala kući iz škole; jednu su odveli ucjenjivači, druga je ubijena. Ali ono što se Marwanu neprestano vraćalo u misli bila su imena osumnjičenih. Ramsey je naveo ni manje ni više nego desetak bivših uposlenika i poslovnih suparnika koji su, prema njegovom mišljenju, mogli imati motiv, sredstva i mogućnost da napadnu njegovu porodicu. No postojao je jedan scenario koji ga je brinuo više od svih ostalih.

Oglasilo se zvono lifta. Vrata su se otvorila na trećem spratu. Žena iza njega izvadila je svoj mobitel i, izlazeći, počela birati brojeve. Hodala je kao Rania, uspravno, elegantno i samouvjerenno, a ipak bez nekog očiglednog nagovještaja koketiranja.

Vrata su se ponovo zatvorila.

Marwanove misli vratile su se razgovoru s Ramseyem. Starac mu je ispričao da su ga, nekoliko godina ranije, dvojica francuskih obavještajaca pokušali ucijeniti tvrdeći da će, ukoliko im ne isplati dvije stotine pedeset hiljada eura, pozvati svoje prijatelje iz poreske uprave da pokrenu istragu o *Blue Nile Holdingu*, zbog utaje poreza i nepravilnosti u vođenju knjiga. Rekli su da će u novine pustiti priču

osmišljenu tako da dovede u nezavidan položaj i njega i njegovu kompaniju.

Ramsey je u to vrijeme pokušavao prodati svoju firmu nekoj multinacionalnoj kompaniji sa sjedištem u Parizu. Nikako nije želio da mu poslovni aranžman upropasti nekakva dugačka, javna državna istraga, čak i ako su optužbe bile lažne. Rekao je Marwanu da je platio i taj novac otpisao kao “naknadu za savjetovanje”. Ali kad su tražili još – ovog puta milion eura – Ramsey je stupio u kontakt s Interpolom, koji je postavio zasjedu. Agenti su uskoro uhvaćeni i osuđeni na dvadeset pet godina zatvorske kazne. Ali kad su iznenada sklopili pogodbu s tužiocima i obećali da će imenovati nekoliko drugih zavjerenika, pronađeni su mrtvi u svojim zatvorskim ćelijama. Ubice nikad nisu otkrivene, a slučaj je jednostavno zastario.

Francuska vlada se zvanično izvinila Ramseyu i – iako ih on ustvari nikad nije ni krivio – činilo se kao da na sve načine nastoje uvjeriti Ramseya i njegovu ženu da oni koji su odgovorni za ucjenu nisu ništa drugo do nitkovi koji su djelovali sami za sebe, te da ni na koji način nisu povezani s obavještajnom službom ili vladom u Parizu.

No Ramsey se ipak povjerio Marwanu da i sam vjeruje kako je postojao bar jedan korumpirani agent unutar francuske obavještajne službe, koji je od samog početka planirao ucjenu. Štaviše, smatrao je da je taj otpadnik naredio ubistvo svojih kompanjona u zatvoru kako bi ih ušutkao, a sad je ponovo pokušavao iznuditi novac od njega.

I zato je, kako je rekao Ramsey, stupio u kontakt s Marwanom – jer više nije bio siguran kome drugom bi mogao vjerovati. Ako ga progoni neko ko je visoko pozicioniran u francuskoj tajnoj službi (čak i ako radi sam), kako onda da vjeruje nekom detektivu na nižem položaju u pariškim policijskim snagama da će riješiti slučaj i dovesti krivca ili krivce na optuženičku klupu?

Ponovo je zazvonilo zvono lifta.

Vrata su se otvorila na petom spratu. Ali Marwan, zadubljen u misli, nije izašao. Da li je Ramsey mogao biti u pravu? Štaviše, je li moguće da je Ramseyeva žena od početka radila s tim neimenovanim, nepoznatim francuskim operativcem? Zašto? Koji bi mogao biti njen motiv? Po svemu sudeći, Rafiq i Claudette Ramsey izgledali su kao sretan par – bogati, zaljubljeni i spremni da uživaju u njegovoj dugo očekivanoj mirovini. Šta je pošlo po zlu?

Vrata lifta su se počela zatvarati.

Marwan se iznenada trgnuo i vratio u stvarnost. Kasnije će imati vremena da sve ovo poveže. Sad mora uzeti svoje stvari i izvući se iz grada. Ako policija želi razgovarati s njim, znaju gdje će ga naći. Ali neće hodati naokolo čekajući da ga ustrijeli snajper ili ubije neka druga autobomba.

Ispružio je ruku i zadržao vrata. Potom je, izlazeći, skrenuo desno i uputio se ravno hodnikom koji se, primijetio je, činio pomalo mračnim, kao da je pregorjela neka sijalica ili ju je neko uklonio.

Odjednom, na kraju hodnika, neka silueta je skliznula u tamu. Marwan je čuo karakterističan zvuk povlačenja udarne igle. Istog časa je znao da su ga pronašli.

4

Marwan se bacio ulijevo dok su meci fijukali, a pucnjava odjekivala kroz hotel. Metak je napravio rupu u zidu pokraj njega, šaljući komade maltera i zida u zrak.

Brzo je izvukao pištolj koji je uzeo od jednog od stražara u Ramseyevom stanu i uzvratio vatru. Tog časa su se naglo otvorila ulazna vrata na drugoj strani hodnika. Marwan se okrenuo na vrijeme da vidi još jednu priliku kako izranja iz sjene – ženu iz lifta.

Marwan se bacio na pod baš kad su još dva hica svom snagom udarila u zid iznad njegove glave. Pokušavao je locirati ženu. Ispalio je još dva metka, onda se okrenuo pa uputio još dva hica u čovjeka koji se nalazio u sjenci ispred njega. Nijedan metak nije pogodio svoj cilj, ali je Marwan dobio nekoliko dragocjenih sekundi.

Samo nekoliko metara ispred njega, s desne strane, nalazio se malen bočni hodnik – skoro kao predvorje, koji je vodio do velikog niza hotelskih soba. Nije baš pružao neku zaštitu, ali je bilo sve što je zasad mogao dobiti. Ponovo je zapucao – dvaput u oba smjera – a onda pojurio u taj bočni hodnik, skrećući za ugao baš kad se začula uzvratna paljba. Na trenutak nijedan lovac nije u njemu imao čistu metu. Ali to neće trajati još dugo.

Hodnik se ponovo ispunio puščanom vatrom.

Već su stezali obruč oko njega. Metar po metar. Vrata za vratima.

Imao je samo nekoliko sekundi za sljedeći potez.

Marwan je ispalio još dva hica ulijevo, a onda još dva udesno, potom je okrećući se zapucao u znak "Ne uznemiravaj" koji je visio iza njega. Zatim je, razbijajući vrata objema nogama, doslovno ih izbacivši iz šarki, skočio naprijed dok je iza njega buknila nova puščana paljba.

U sobi se tek vjenčani bračni par šćućurio iza poslužavnika, drhteći od straha.

“*Lezite*”, naredio je Marwan glasom ne jačim od šapata. “*Pod krevet – brzo!*”

Nije imao vremena da objašnjava kako u ovom košmaru on nije negativac. Sve što je želio bilo je da ih pokuša održati na sigurnom koliko god je to bilo moguće i toliko dugo koliko je bilo moguće. Dvoje zaljubljenih bacili su se na pod i otpuzali pod veliki krevet s baldahinom, ne skidajući oči s Marwana koji je vadio istrošen okvir iz pištolja i ponovo ga punio. Onda je otišao do kliznih staklenih vrata i izašao na balkon.

Tad je začuo pucanj i osjetio kako mu metak prolazi kroz desno rame.

Zateturao se od siline udarca. Potom se srušio na mali stakleni stočić na balkonu, koji se razbio pod njegovom težinom. No ipak je još uvijek bio toliko priseban da se okrene i zapuca po sobi jednom rukom, dok je drugom pokušavao zaštititi lice.

Klizna vrata su se rasprsnula na hiljade krhotina stakla, ali je drugi hitac pogodio svoju metu. Žena s bisernom ogrlicom primila je dva metka u grudi. Vrisnula je u agoniji i srušila se na pod.

Jedan neprijatelj je bio gotov, ali ostao je još jedan.

Marwan se pokrenuo iznenađujućom brzinom, uprkos bolu, otresao sa sebe staklo, podigao se na noge i odšepao nazad u hotelsku sobu, oružja i dalje uperenog u vrata hodnika, čekajući da se promoli lice ženinog kompanjona. S njegove desne strane, mlada nevjesta se gušila od napada panike. Njen muž, koji je to bio tek nekoliko sati, uzalud je pokušavao da je utješi, no ona se nikako nije mogla povratiti.

Marwan je bio pun ubitačnog gnjeva. Posegnuo je i opipao puls ženi s bisernom ogrlicom. Umirala je, ali još uvijek nije bila mrtva. Puls joj je bio usporen i nepravilan. Šutnuo je njen pištolj tako da ga nije mogla dohvatiti i okrenuo je, ugledavši pritom kako njena bluza postaje grimizno crvena.

Ispalio je hitac u vrata hodnika, kupujući sebi još koju sekundu. A onda joj je zario pištolj u grlo.

“*Ko te je poslao?*” upitao je kroz stisnute zube.

Žena se, skoro bez svijesti, slabašno nasmijala, ali nije rekla ništa.

Ponovio je pitanje, ovog puta na francuskom, ali žena opet nije rekla ništa.

“*Claudette Ramsey? Da li te je ona poslala iz Sao Paola?*” zahtijevao je.

Na ženinom licu se odjednom iscrtao stvarni strah – i iznenađenje. Bilo je jasno da joj je to ime poznato. Isto tako i grad. Pritisnuo je pištolj još jače na njeno grlo, ali ona je i dalje odbijala da govori, a onda su se iznenada njene oči zakolultale i izdahnula je.

Marwanovo srce je ubrzano tuklo. Gotovo otrovna kombinacija adrenalina i osвете kolala je njegovim venama. Dohvatio je ženu pištolj, provjerio okvir i stuštio se u hodnik pucajući iz oba pištolja. Čovjek u sjenci nije imao nikakve šanse. Marwan je ispraznio oba pištolja u čovjekovo savijeno tijelo, potom je iščeprkao oružje koje je ubica držao u svojoj lijevoj ruci i rezervni šaržer iz džepa njegovog odijela.

Čovjek kod sebe nije imao ništa što bi potvrdilo njegov identitet – ni novčanik, ni pasoš; ništa. Marwan se trčecim korakom vratio u apartman za mladence. Ni žena s bisernom ogrlicom nije kod sebe imala nikakvu legitimaciju. Ovo su bili profesionalci – obučeni da budu nevidljivi, bezimni; obučeni da vrebaju svoju žrtvu iz mraka i napadnu bez upozorenja. Šta ako je Ramsey bio u pravu? Šta ako su oni pripadali francuskoj obavještajnoj službi?

Zasad je samo jedno bilo sigurno; odlučili su se za prljavu borbu.

Tek tada je Marwan osjetio žestok, gorući bol u desnom ramenu i krv kako u prugama šara njegove obraze, tekući iz posjekotina koje su načinile krhotine stakla na njegovoj glavi.

Potom je začuo sirene.

Treba li ostati ili bježati?

Imao je nekoliko sekundi da donese odluku. Policija samo što nije stigla. Ta misao ga je trebala umiriti a zapravo je samo pojačala njegovu zebnju.

Da, imao je nepobitne dokaze u korist svoje odbrane. Ali hoće li oni biti od značaja? Lovili su ga. I ko god da mu je bio za petama, očigledno je znao svaki njegov pokret. Znali su da je bio u Monaku. Znali su da je odsjeo u *Meridienu*, uprkos činjenici da se prijavio pod tuđim imenom. Znali su da će se sastati s Ramseyem. Znali su kad. Znali su gdje. Znali su u kakvom će biti autu, u kojem liftu. *Kako je to bilo moguće? Kako su mogli znati?*

Naravno, bilo je sasvim moguće da njegovi progonioci nisu imali nikakve veze s evropskim ili bliskoistočnim policijskim snagama ili obavještajnim službama. No tu je vjerovatnoću brzo odbacio. Ko bi ga drugi mogao slijediti u stopu? Pa samo šačica ljudi je znala za ovaj put, a dogovoren je prije manje od četrdeset osam sati.

Marwan je odlučio da će pokušati naći taksi koji će ga odvesti do hotela. Ako je još uvijek bio ispred – ako se taksista još nije uplašio zbog meteža, ako ga policija nije natjerala da ode, ili ako mu jednostavno nije dosadilo da ga čeka – onda će Marwan to smatrati Božijim znakom da treba bježati. Krenut će u Milano, potom u Rim, a onda se vratiti svom bratu u Bejrut čim bude mogao.

Ali ako taksi ne bude tamo, ako nema načina da pobjegne, onda će Marwan to prihvatiti kao znak da treba ostati, da mu je sudbina zapečaćena, te da mora otići na policiju i rizikovati.

Da je imao više vremena, vjerovatno bi smislio neki pametniji plan. Ali zasad je imao samo nekoliko sekundi.

Marwan je ugurao pištolj u džep svoje jakne i otrčao u kupatilo. Vodom je ispljuskao lice i ruke. Što je bolje mogao, oprao je krv iz

kose, a onda mokrim peškirom očistio bolnu, duboku ranu u ramenu. Njegova kožna jakna dijelom je ublažila udar metka, ali će mu ipak trebati zašiti ranu, a bez odgovarajuće medicinske njege izložit će se ozbiljnom riziku od infekcije.

No trenutno ništa nije mogao uraditi u vezi toga osim da popije pregršt tableta protiv bolova, što je i učinio, uzimajući ih iz plastične bočice pokraj umivaonika. Potom je nekako namjestio suh peškir ispod jakne, što je trebalo poslužiti kao zavoj za ranu na ramenu, a zatim iskorištene krvave peškire odbacio u kontejner. Onda je zgrabio jednu platnenu torbu iz plakara pokraj kupatila, projurio kroz vrata i uputio se prema izlazu za slučaj opasnosti.

Sjurio se niz stepenice i provirio kroz sporedna vrata hotela. Prvi policijski auto upravo je stigao. Vidio je dva policajca kako iskaču iz kola i trče prema predvorju. Vidio je i svoj taksu kako ga još uvijek čeka, samo nekoliko metara dalje. U trenu je bio tamo i uskočio na zadnje sjedište.

“Na aerodrom”, rekao je na francuskom.

Ali taksista se nije ni pomaknuo.

Marwan je ponovio na engleskom, ali opet ništa.

Nagnuo se da prodrma čovjeka kako bi ga probudio i tad je ugledao krv. Taksista je bio mrtav – pogođen u lijevu sljepoočnicu.

Marwan se osvrnuo oko sebe i ponovo izvukao pištolj. Pretražio je pogledom parkiralište, cestu, glavni ulaz. Nije vidio nikoga. Ali čuo je još sirena kako se približavaju.

Kakav bi sad ovo trebao biti znak? pitao se. Imao je auto, ali ne i vozača.

A onda ga je obuzela užasna misao. Njegovi otisci prstiju nalazili su se svuda po vratima i unutrašnjem dijelu taksija. Ako sad pobjegne bit će osumnjičen za ubistvo. Izdat će nalog za njegovo hapšenje. Njegova karijera će biti okončana. Firma uništena. Bogataši nisu unajmljivali ljude s potjernica da bi bili njihovi tjelohranitelji, bez obzira na to koliko su glasno tvrdili da su nevini.

Ali bježanje je koristilo nečemu čemu ostajanje nije – šansi za preživljavanje.

Uz sve što se upravo dogodilo, Marwan je sad bio uvjeren da ostanak u Monte Karlu znači smrtnu presudu. Ljudi koji su ga lovili znali su previše o njemu, a imali su i inicijativu. Bijeg će mu, ako ništa drugo, pružiti šansu da izađe iz Monaka i iz Evrope, da umakne

iz mreže koju su mu postavili, bar dok ne sazna ko ga progoni – i zašto – i da isplanira svoj sljedeći potez.

I u tom je trenutku bilo odlučeno. Bježat će.

Marwan je bacio pogled unazad, a onda i sa svake strane. Zasad u blizini nije bilo nikoga. Ispružio je ruku preko mrtvog čovjeka i našao polugu kojom će do kraja spustiti njegovo sjedište. Kad je to bilo gotovo, izvukao je tijelo taksiste na zadnje sjedište. Potom je izašao, obišao oko auta, otvorio prednja vrata i pritisnuo prekidač za otvaranje prtljažnika.

U prtljažniku je pronašao pokrivač i nekoliko karata. Brzo je prekrrio tijelo i ubacio karte u suvozačevo sjedište. Onda je pregledao pretinac za rukavice. Osim priručnika za vlasnika, vozačke i saobraćajne dozvole te nekoliko blokova praznih priznanica, tamo se nalazio još mali paket salveta i nekoliko kutijica kečapa. Salvete će biti od koristi. Marwan je ponovo pogledao oko sebe a onda očistio unutrašnjost automobila koliko god je to bilo moguće i toliko brzo koliko je bio u stanju.

Na sreću – bar što se tiče Marwana – prozor s vozačeve strane bio je otvoren kad je čovjek ustrijeljen, tako da je još uvijek bio čitav. Marwan je ušao u auto, zatvorio prozor, upalio motor i provjerio retrovizor. Rame mu je pulsiralo, ali sad nije imao vremena da misli na to.

Automobili s rotirajućim svjetlima ubrzano su pristizali.

Direktor hotela istrčao je kroz glavni ulaz i mahnuo policiji. Onda je nešto viknuo, nešto što Marwan nije dobro čuo, ali je razabrao da bi trebalo da znači “pokret”.

Marwan je poslušao, oprezno se izvezao s prilaza hotelu i uputio se prema zapadu.

Italija bi bila greška, zaključio je. Francuska je mnogo bolje rješenje. Imao je nešto gotovine, odjeću i 6 lažnih pasoša sakrivenih u Marseju, kao što je bio slučaj i s nekoliko drugih gradova širom Evrope i Bliskog istoka – neophodna mjera predostrožnosti u njegovom poslu. U zavisnosti od saobraćaja, za par sati bi već mogao biti u Marseju. Tamo se mogao riješiti automobila i tijela te uhvatiti avion za Kazablanku.

Gotovo da nikoga nije poznavao u Maroku. Godinama nije bio tamo. Zapravo, zakleo se da se nikad više tamo neće vratiti. Ali u tom trenutku nije se mogao sjetiti nikoga drugog kome bi mogao otići doli žene koja mu je slomila srce.

6

Inspektor Jean-Claude Goddard oprezno je provlačio svoj stari "Renault" s dvojna vrata kroz lavirint vozila hitne pomoći i kamiona satelitskih TV stanica (koje su već na sav glas prenosile milionskom auditorijumu senzacionalnu priču), te našao mjesto za parkiranje pred Ramseyevom zgradom. Iz pretinca za rukavice uzeo je svoj pištolj i značku, a onda izašao u hladan novembarski dan.

Već je skoro dvadeset godina bio detektiv u Monaku. Viši inspektor je bio posljednjih pet. Ali za sve te godine nije vidio zločin poput ovog.

Sa stanovništvom od svega 32.000 ljudi, Kneževina je druga najmanja suverena država na svijetu, poslije Vatikana. Smješten između Italije i Francuske, duž manje od dva kvadratna kilometra krševitih planina, spuštajući se ka veleljepnim i skupim imanjima na obali, Monte Karlo je pouzdano imao udjela u sitnom kriminalu i provalnim krađama te drugim raznovrsnim problemima. A s više milionera po stanovniku nego što ih ima bilo koje mjesto u Evropi, čovjek bi očekivao da grad bude prirodna meta onima koje vodi zavist i pohlepa. Ali autobombe? Atentati? Jednako tako višestruka ubistva na nekoliko različitih mjesta, sva u istom danu? Nikad. To je bilo nečuveno. Dosad.

Prošao je pored ugljenisanih ostataka "Range rovera" koji su još uvijek tinjali na ulici i ušao u predvorje Ramseyeve zgrade. Liftom se odvezao do središnjeg mjesta zločina i već se, po samom prolasku kroz glavni ulaz, zatekao kako korača preko tijela i metaka. Njegova pomoćnica, dvadesetmogodišnja brineta, Colette DuVall, dočekala ga je u dnevnoj sobi dok je Goddardov mali ali profesionalni tim istražitelja prikupljao dokaze širom stana.

"Pripremite se, šefe", rekla je DuVall. "Ovo izgleda prilično loše."

“Šta smo saznali dosad?” uzvratilo je Goddard, pokušavajući sačuvati pribranost dok je posmatrao pokolj u jednom od najveličanstvenijih stanova u koji je ikad kročio.

“Dobili ste osnovne informacije od načelnika, zar ne?” upitala je DuVall.

“Jesam.”

“Počnimo, onda, odavde.”

DuVall ga je odvela do kredom iscrtanih kontura na sredini sobe, netremice gledajući u gojaznog čovjeka koji je ležao unutar obrisa.

“Ovo je pokojni Rafiq Ramsey Suleiman.”

“*Onaj* Rafiq Ramsey?” upitao je Goddard. “Egipatski milioner?”

“Bojim se da je to taj”, rekla je DuVall. “Zašto? Da li ga poznajete?”

“Upoznao sam njega i njegovu ženu na Grand Prixu prije nekoliko godina”, prisjećao se Goddard. “Nakratko smo porazgovarali. Fascinantan čovjek, zaista. On i njegov brat odrasli su u siromaštvu negdje u Asuanu ili Luksoru, a postali su bogatiji od faraona. Rudarstvo, isprva rude željeza, čelika, zlata, fosfata, takve stvari. Nakon što mu je brat preminuo, on je ušao u posao s prirodnim gasom, uglavnom u delti Nila. Obogatio se. Činilo se da je drag čovjek, zapravo šarmantan, skroman, realan. Nasuprot tome, njegova žena je bila prava...”

Goddard je iznenada snizio ton i pitao: “Da li je ona ovdje?”

DuVall je odmahнула glavom. “Ne baš.”

“Šta vam znači to – ne baš?”

“Oteta je prije dvije sedmice, u Parizu.”

“Oh”, rekao je Goddard, iznenada osjećajući krivnju.

“Ima još – i gore”, rekla je DuVall.

“Kako?”

“Ramseyeva kćerka – njegova jedinica, iz prvog braka – ubijena je istog onog dana kad joj je nestala majka.”

Goddard se trgnuo. *Kako je to bilo moguće? Otac mrtav. Kćerka mrtva. A majka oteta. Kakvo je to prokletstvo palo na ovu nesretnu porodicu?*

“Koliko joj je bilo godina?”

“Četrdeset dvije.”

“Ne, ne ženi”, rekao je Goddard. “Kćerki.”

“Oh, oprostite”, rekla je DuVall, provjeravajući svoje bilješke. “Brigitte je imala samo dvanaest.”

Goddard je odmahnuo glavom. Njegova kćerka je upravo trebala napuniti deset.

“Ima li osumnjičenih dosad?” upitao je, obećavajući sam sebi da će naći onoga ko je počinio ovaj užasan zločin i privesti ga pravdi.

“Ne, ne još”, rekla je DuVall.

“Da li je bilo svjedoka?”

“Možda jedan.”

“Ko?”

“Čovjek koji se zove Marwan Accad”, rekla je DuVall.

“Nađite ga”, naredio je Goddard. “I dovedite ga meni.”

7

Marwan je na cesti bio već skoro sat vremena. Sve mu je bilo mutno. Iscrpljujuća mješavina straha, umora i gorućeg bola tekla je njegovim venama, zamagljujući mu vid i otupljujući čula.

Kod svake naplatne stanice očekivao je da će ga zadržati. Svaki put kad bi ugledao policijski auto očekivao je da će ga zaustaviti. Ali dosad je sve bilo mirno. I previše mirno.

Sat je otkucavao. Vlasti u Monaku *mora* da su ga već tražile. Što je značilo da ga traže i Francuzi i Italijani. A to je pak značilo da se u Evropi ne može sakriti sve i da hoće. *Mora* stići do sjeverne Afrike. Ali trajektom nije mogao. Trajalo bi predugo. Morao je putovati zrakom. No to nije mogao pod svojim imenom. Što je značilo da mora doći do onih lažnih pasoša koje je sakrio baš za neko ovakvo vrijeme. A to je značilo da je njegov jedini bijeg u slobodu podrazumijevao hvatanje posljednjeg leta iz Marseja.

Ako se dobro sjećao, Royal Air Maroc imao je let u deset uvečer, što znači da bi u Kazablanku stigao negdje oko ponoći. Bio je to rizik, bez sumnje. Izlagao se opasnosti da ga uhapsu na bilo kom aerodromu, ali nije imao drugog izbora. Morao je pokušati.

Projurio je pokraj saobraćajnog znaka. Još uvijek je imao više od sto kilometara vožnje. Opsovao je šapatom i nagazio na gas.

Dok je jurio prema zapadu, na cestu A8, dobro je znao da se izlaskom na autoput izlaže velikoj opasnosti da bude primijećen. Ali nije bilo vremena da ide priobalnom cestom ili sporednim putevima, ili da krivuda unaokolo do cilja. Skraćivao je put koliko god je bilo moguće, a čak i ako mu uspije da stigne do aerodroma na vrijeme, šta da učini s autom u kojem se na zadnjem sjedištu nalazi mrtvo tijelo? i kako se misli ukrcati na let? Nije imao ni rezervaciju, a kamoli kartu.

Nazvao je Bejrut. S druge strane se odjednom začuo dobro poznat glas.

“Halo?”

“Ramy, Marwan je.”

“O, moj Bože! Brate, da li si to stvarno ti? Jesi li dobro? Upravo sam čuo vijesti na radiju da se nešto strašno dogodilo u Monte Karlu – pucnjava, bombe, ali nisu imali mnogo pojedinosti.”

“Dobro sam, zaista”, rekao je Marwan. “Samo malo uznemiren.”

Zapravo, rana na ramenu boljela ga je gotovo nepodnošljivo, ali nije bilo svrhe zabrinjavati jedinog brata. U svakom slučaju, ne u vezi toga. Problem je bio daleko veći.

“Jesi li sam?” upitao je.

“Naravno”, rekao je Ramy. “Svi su za danas završili i otišli kući.”

“Dobro, jer trebam tvoju pomoć.”

“Sve što trebaš, Marwane. Samo mi reci šta se dogodilo?”

“Za trenutak”, rekao je Marwan. “Kao prvo, treba da mi rezervišes let.”

“Kad?”

“Večeras.”

“U kom pravcu?”

“Od Marseja do Kazablanke.”

“Marseja?” upitao je Ramy. “Mislio sam da si u...”

“Ramy, molim te, objasniti ću ti za trenutak. Od Marseja do Kazablanke. Kad je posljednji let večeras?”

“U pola devet, ali ja ne...”

“Ne, ne”, rekao je, “mislio sam da posljednji avion leti negdje oko deset, ili otprilike tu negdje.”

Marwan je iznenada ugledao nešto nalik patrolnim kolima, kako se približava s njegove lijeve strane. Dok ga je Ramy ispravljao, nezatno je popustio papučicu za gas.

“Vjeruj mi, Marwane. Išao sam s njim stotinu puta. Let broj 256. Royal Air Maroc. Diješe liniju s kompanijom Air France. Polazi u pola devet. Stiže u Kazablanku u deset.”

Patrolna kola su uključila rotaciona svjetla. Marwan je sad psovao naglas.

“Šta je to?” upitao je Ramy.

“Ništa”, bio je uporan Marwan. “Zar nema nešto drugo?”

Da li da stane? pitao se Marwan. *Ali šta onda? Kako da objasni odakle tijelo na zadnjem sjedištu?* Čuo je kako njegov brat grozničavo kuca na svom laptopu. Mogao ga je zamisliti kako pretražuje sve moguće putne aranžmane.

“Žao mi je, Marwane”, konačno je rekao Ramy. “Ako želiš stići u Kazablanku večeras, tvoja jedina nada je let 256. Možeš li negdje prenoćiti i krenuti ujutro?”

Marwana je sad već hvatala panika. Usporio je auto i skrenuo na bankinu.

“Ne”, rekao je bratu. “Moram putovati večeras.”

“Onda te moramo nekako ukrcati na let u pola devet. Gdje si sada?”

Patrolna kola su se ubrzano približavala.

“Rezerviši taj let”, naredio je Marwan.

“U jednom pravcu?”

Marwan je usporavao sve dok nije potpuno stao a onda je uključio žmigavce.

“Ne, povratnu kartu.”

“A datum povratka je...?”

“Samo Bog zna.”

“Dobro”, rekao je Ramy. “Izmislit ću nešto. Još imaš onaj ormarić na aerodromu?”

Marwan nije odgovorio. Oči su mu bile prikovane za patrolna kola koja su se približavala.

“Marwane?” ponovo je upitao Ramy. “Ormarić u Marseju? Imaš li ga još uvijek?”

“*Naravno*”, odjednom je prasnuo Marwan. “*Zašto bih inače išao u Marsej?*”

“Hej, hej, opusti se”, rekao je Ramy. “Samo pokušavam pomoći.”

Marwan je bacio pogled na pištolj na sjedištu pokraj njega. Njegov brat mora da se šali. Da se opusti? Sad?

“Samo sam rekao”, nastavio je Ramy. “Ko ćeš biti večeras?”

“Neka budem Cardell”, rekao je Marwan.

“Jack Cardell?”

“Tačno.”

“Dobro”, rekao je Ramy. “Sjedište kod prolaza ili pokraj prozora?”

Ali Marwan nije ni disao.

“Marwane – pored prolaza ili prozora?”

Marwan nije rekao ništa. Polako je desnom rukom spustio telefon i posegnuo za pištoljem. Još je čuo brata kako više preko telefona; osjetio je hladan čelik u svojim rukama i jače stegnuo dršku.

“*Marwane? Jesi li tu?*”

Dlanovi su mu se znojili. Srce ubrzano tuklo.

“*Marwane?*”

A onda su, iznenada, patrolna kola samo projurila.

Nisu pratili njega. Zaustavili su drugi auto – crveni turbo “Porche” – pola kilometra ispred, a kroz Marwanovo tijelo prošla je jeza. No to nije bilo olakšanje. Osjetio je odvratnost. Nije mogao vjerovati šta je upravo učinio. Ili zamalo učinio. Pa upravo je *razmatrao mogućnost* da hladnokrvno ubije nedužnog policajca. Stvarno se pripremao da povuče obarač. *Šta nije bilo u redu s njim? u šta se pretvarao?*

Na tren se činilo kao da može pogledati u vlastitu dušu, a tamo je našao mrak, crnji od ove noći kroz koju je vozio.

“*Marwane?*” opet je povikao Ramy. “*Šta se dešava, zaboga?*”

Marwan je spustio pištolj, obrisao ruke o pantalone i pokušao doći do daha. Onda je uzeo telefon i rekao: “Da, Ramy, još sam tu. Oprosti.”

“Šta se dogodilo? Jesi li dobro?”

“Ne”, rekao je Marwan. “Ustvari, nisam.”

Dao je pun gas i pojurio naprijed, prema Marseju. Ali dok je to činio, duboko u Marwanovom srcu popucale su sve brane. Počeo je pričati bratu o svemu što se dogodilo. O svom razgovoru s Ramseyem. Napadu i ubistvu. Bombi podmetnutoj u auto. Pucnjavi kod hotela *Le Meridien*. Taksisti, koji je još uvijek ležao na zadnjem sjedištu i čiji mobilni telefon je sad on koristio. Njegovoj odluci da bježi. I o tome koliko je upravo bio blizu da ubije.

Bilo je to priznanje rođeno iz zebnje i krivice. Ali bile su to i informacije koje je Ramy morao imati. Na kraju krajeva, on je bio drugi čovjek u Marwanovoj kompaniji i sve što se upravo dogodilo tek što nije dramatično uticalo na tu kompaniju. A ono što je možda bilo još važnije u tom trenutku jeste da je Marwanu trebao bratovljev bistar um i emocionalna distanca od događaja iz posljednjih nekoliko sati, koje on sam nije imao.

“Misliš li da sam pogriješio?” upitao je Marwan kad je završio priču.

“Misliš zato što si napustio Monte Karlo nakon svega što se dogodilo?” upitao je Ramy.

“Da.”

“Ne, uopšte”, rekao je Ramy ne oklijevajući. “Ja bih uradio isto.”

“Zaista?”

“Apsolutno”, tvrdio je Ramy. “Nisi imao izbora.”

“A da su tebe zaustavila patrolna kola?” navaljivao je Marwan. “Šta bi ti učinio u tom slučaju?”

“Samo zahvali Bogu što se to nije dogodilo”, odgovorio je Ramy.

Istina je bila da Marwan uopšte nije bio raspoložen da zahvaljuje Bogu. Bio je ljut na Boga već godinama. Činilo se da se njegove molitve ne računaju. Svaki dan su prosto nestajale, kao jutarnja rosa. Imao je pitanja na koja nikad nije dobio odgovor. Nosio je rane koje nikad nisu zacijelile. Izgubio je sve koje je ikad volio, osim Ramyja. A sad se činilo da će sve za šta se trudio jednostavno nestati.

“Ovo nas može upropastiti, Ramy”, rekao je Marwan nakon kratke pauze.

“Ili nas ubiti”, primijetio je njegov brat.

Marwanov želudac se zgrčio. Ramy je bio u pravu i Marwan se osjećao užasno što ga je upetljao u tu situaciju. Oduvijek je bio Ramyjev zaštitnik. A sad ih je obojicu izložio velikoj opasnosti.

“Žao mi je”, rekao je Marwan. “Nisam htio da se išta od ovog dogodi.”

Ali Ramy to nije želio slušati.

“Hej, ne brini se za mene”, rekao je.

“Ali *brinem* se za tebe”, odgovorio je Marwan.

“Marwane, bit ću dobro, stvarno”, insistirao je Ramy. “I ti ćeš. Prošli smo i gore, zar ne?”

“Nisam baš siguran, brate”, uzdahnuo je Marwan. “Nisam baš siguran.”

8

Policijski helikopteri nisko su nadlijetali grad. Kontrolni punktovi bili su postavljeni na svim cestama koje su vodile u i iz Monte Karla. Provjeravani su automobili, taksiji, autobusi i vozovi, baš kao i bolnice i hoteli. Luka je bila zatvorena, kao i privatni aerodromi. Zvaničnici na aerodromu u Nici, najbližem u službi Monaka, bili su obaviješteni i na oprezu.

Ali dosad nije bilo ni traga ni glasa od Marwana Accada, jedinog svjedoka zločina koji je uzdrmao maleni priobalni grad, a još manje ozbiljnog traga koji bi vodio do onoga ko je prvi povukao obarač i ubio Rafiq Ramseya. Inspektor Jean-Claude Goddard odmahnuo je glavom i izašao na balkon. Udahnua je oštar noćni zrak i zagledao se u valove koji su zapljuskivali betonske stubove, očekujući da mu proradi čir u stomaku.

“Evo fotografije koju ste tražili”, rekla je Colette DuVall pružajući mu 20×30cm veliku sliku, tek izašlu iz štampača.

“Ovo je sa snimaka kamera za nadziranje?” upitao je Goddard.

“Da, gospodine”, rekla je DuVall. “I sve je spremno i čeka vas.”

“Odmah ću”, rekao je Goddard.

Zasad je posmatrao sliku Marwana Accada koju je držao u rukama. Bio je to privlačan mlad čovjek, ali se ničim nije isticao, nije izgledao poput manekena ili filmske zvijezde. Imao je svijetlomaslinastu kožu, kratko podšišanu ugljenocrnju kosu i, bar što se ove fotografije tiče, bio je glatko obrijan. Nije bilo brkova, ni brade, ni zulufa. Ni traga ijednoj dlaci na licu. Imao je malen nos i jaku bradu i izgledao je poput osobe koja je u odličnoj fizičkoj kondiciji, no koliko je Goddard mogao vidjeti, nije imao nikakvih odlika koje bi ga izdvajale od drugih ljudi. Nije bilo ožiljaka. Nikakvih nedostataka. Ničega po čemu bi odudarao u gužvi. Savršen tjeleohranitelj.

Ali ono što je kod Goddarda izazvalo poseban utisak bile su Marwanove oči. Bile su krupne, smeđe i nekako toplije nego što je očekivao, istovremeno govoreći o oštrom ambicioznom umu, ali nekako s osjećajem pristojnosti, poštovanja. A bilo je tu još nešto. Goddard ovog trena nije mogao reći tačno šta, ali bilo je još nešto u tim očima što je pobudilo njegovo interesovanje i učinilo ga znatiželjnim. Nagovještaj tuge, možda?

“Podijeli ovo našim ljudima na terenu”, naredio je Goddard. “A onda pošalji i TV stanicama i reci im da ga tražimo zbog ispitivanja.”

“Da, gospodine.”

“I objavi nagradu.”

“Koliko?” upitala je DuVall.

“Koliko nam je ostalo na računu?”

“Stotinu, mislim.”

“Dobro, upotrijebi sve”, rekao je Goddard. “Sto hiljada eura za informaciju koja će dovesti do hapšenja i osude onih koji su odgovorni za ovaj gnusni zločin. I obavezno sve što imamo proslijedi Interpolu. Vidi šta ti oni mogu poslati o Marwanu.”

“Odmah, gospodine.”

“I proširi mrežu potrage”, dodao je Goddard, dok je njegova zabrinutost rasla.

“Mislite da Marwan više nije u Monte Karlu?”

“Ne znam”, priznao je Goddard. “Ali faksiraj izvještaj na aerodrome u Kan, St. Raphael-Fréjus i Hyères, kao i u Albengu i Đenovu u Italiji.”

“Tako daleko?” upitala je DuVall.

Goddard je klimnuo. “Ne smijemo rizikovati, Colette. Nemamo pojma ko je ubica, ili ubice. Ne znamo koga tražimo. Jedini stvarni trag koji trenutno imamo je Marwan. Vjerovatno je još ovdje, ali još ga nismo pronašli i, šta ako griješimo.”

“Da, gospodine.”

“Osim toga, stupi u vezu sa željezničkim stanicama i trajektnim službama u malim mjestima. I informiši me svako pola sata. Hoću da smo neprekidno u toku.”

“A ono drugo?” pitala je DuVall. “Jeste li ga zvali?”

Goddard nije rekao ništa. Samo je odmahnuo glavom.

“Zar ne biste ipak morali?” oprezno je rekla DuVall.

Goddard je uzdahnio. “Pretpostavljam da si u pravu.”

“Želite li da se ja pobrinem za to, umjesto vas?”

Goddard bi to volio. Ali kao nadređeni svim inspektorima, zadatak je – ma kako bio nezahvalan – pao njemu u dio, i to više nije mogao odgađati.

“Ne”, najzad je rekao. “Ja ću to učiniti. Samo ga nazovi. Reci mu da je hitno. A onda donesi telefon meni.”

“Da, gospodine”, rekla je DuValf. “Odmah, gospodine.”

Goddard se sad povukao u malu kancelariju, koja se nalazila u okviru vlasnikove spavaće sobe, gdje mu je njegov drugi inspektor pokazao snimak sigurnosne kamere. Dirnula ga je briga u Ramseyevim očima koja je bila primjetna kroz cijeli razgovor, ali i to kako je opušteno Marwan izgledao.

“Čekaj, zaustavi traku”, iznenada je rekao Goddard, naginjući se prema naprijed iz svoje stolice. “Tačno – ovdje – tako, pusti ponovo taj dio.”

Marwan je uručio Ramseyu koverat. Prvo što se vidjelo na Ramseyevom licu bio je šok, a onda – šta je predstavljao taj izraz? Bijes? Ogorčenje?

“Šta je to?” upitao je Goddard inspektora. “Šta je to upravo izvadilo iz koverte?”

“Nisam siguran”, rekao je inspektor. “Ugao djelimično zaklanja *monsieur Accada*.”

“Imaš li snimku iz drugog ugla?” upitao je Goddard.

“Ne, gospodine, bojim se da je ovo sve što imamo.”

“Je li to neka fotografija?”

“Mogla bi biti.”

“Možeš li da je zumiraš, ili malo pročistiš?”

“Ne ovdje, gospodine”, rekao je inspektor. “Ali možda je uspijem digitalno uvećati kad se vratim u ured.”

“Uradi to”, naredio je Goddard. “I javi mi čim nešto saznaš.”

Činjenica je bila da on jednostavno nije mogao podnijeti Marcela Lemieuxa.

Nije postojao drugi način da se to kaže. Gadila mu se i sama pomisao na to da mora razgovarati s njim, a kamoli da će morati raditi s njim. Ali šta je mogao? Lemieux je vodio istragu o otmici Claudette Ramsey i ubistvu Brigitte Ramsey. Čovjek je jednostavno morao biti obaviješten. Željet će da vidi mjesto zločina i videosnimak sigurnosnih kamera iz Ramseyevog stana. Morat će saznati za tog Accada, za kog se ispostavilo da je najbolji svjedok kojeg imaju, samo kad bi ga još mogli pronaći.

Što je još gore, u svim policijskim snagama u Evropi Lemieux je bio nešto poput žive legende. Riješio je neke od najvećih slučajeva na kontinentu – ubistva, otmice, pljačke banaka; one vrste slučajeva u koje su upleteni bogati, slavni i oni s jako moćnim prijateljima na jako visokim položajima.

Ali Goddard ga i dalje nije mogao podnijeti. Radili su zajedno na prethodna dva slučaja i oba su mu iskustva ostavila samo gorak okus u ustima.

Prvi put je to bilo u proljeće 2000-te, kad je francuski diplomata na odmoru u Monte Karlu nestao na tri dana. Njegova žena je primila poruku u kojoj se tražila otkupnina, ali bila je upozorena da ne plati. Sedmicu dana kasnije, Goddard je zajedno sa svojim ljudima pronašao tijelo tog diplomate, koje su valovi izbacili na obalu. Istog tog dana, samo nekoliko sati kasnije, pronađen je leš konobarice iz jednog od kasina, a naizgled je sve ukazivalo na samoubistvo. Da li su ta dva slučaja bila povezana? Goddard je počeo s istragom i ispitao sve njene prijatelje i rođake. Unutar četrdeset osam sati Goddard je prikupio sve posredne dokaze, koji su govorili da ova dva slučaja jesu povezana i čak je bio u stanju sastaviti prilično uvjerljiv

spisak trojice osumnjičenih, od kojih nijedan nije imao ubjedljiv alibi u sporno vrijeme.

Ali onda je Lemieux nasrnuo i u suštini mu oteo slučaj. Ne da bi ga brže riješio, kako će Goddard kasnije primijetiti u razgovoru s kolegama. Slučaj ustvari nikad nije bio riješen. Umjesto toga, tragovi su iščezli. Svjedoci otišli svojim putem. S ključnim dokazima je postupano loše ili su jednostavno nestali. A Lemieux nije mogao biti pompezniiji i neučtiviji tokom cijele "istrage", ako bi se to uopšte moglo tako nazvati. Naposljetku je Lemieux proglasio slučaj "praktično nerješivim" i vratio se u Pariz, ostavljajući za sobom ogorčenje i zlovolju.

Drugi Goddardov susret s Lemieuxom dogodio se u kasno ljeto 2003., kad je bogati francuski brodovlasnik nestao zajedno sa svojim sinovima nakon što su svojom novom glamuroznom jahtom vrijednom 25 miliona dolara isplovili iz Monte Karla radi kratkog krstarenja Mediteranom. Goddard se ovog slučaja sjećao kao da se dogodio jučer.

Hitan telefonski poziv iz glavnog ureda u šest ujutru. Histerična žena. Medijska halabuka. Senzacionalni naslovi.

Ne dešava se svaki dan da prosto iščezne tako istaknuta ličnost, blizak prijatelj francuskog premijera. No nigdje ih nisu mogli pronaći. Nije bilo tijela. Nigdje krvi. Nikakvih indicija. A opet, svi su zahtijevali trenutne odgovore. Danima je pariška štampa udarala na zvaničnike Monte Karla optužujući ih za odugovlačenje. Goddard je bio pod ogromnim pritiskom da kako god zna pokaže rezultate – otiske prstiju, nekog svjedoka, bilo šta, samo da pokaže napredak. Nije jeo. Jedva da je spavao. Iscrpljivao je svoje ljude i gotovo da je i sam završio u bolnici zbog umora.

A onda je došlo. Ono na čemu su radili, za šta su se molili. Goddard je otkrio da su brodovlasnikovi sinovi dugovali novac čovjeku za kojeg su mislili da je ruski bankar, a koji je ustvari radio za rusku mafiju. Potom je Goddard otkrio da je Rus posjedovao stan u Monte Karlu te da je viđen u gradu samo nekoliko dana ranije. Povrh toga, dvojica njegovih ortaka viđeni su kako se motaju po luci baš na jutro nestanka brodovlasnika i njegovih sinova, raspitujući se kako mogu iznajmiti motorni čamac.

Impuls je bio tu. Goddard je sad imao sumnjivca i motiv. Zatražio je dozvolu od nadređenih da ode u Moskvu i slijedi trag. No na svoje zaprepaštenje, bio je odbijen.

Četrdeset pet minuta kasnije, Lemieux je ušetao u njegov ured, preuzimajući nadležnost nad slučajem i tražeći da mu se predaju svi primjerci dosjea. Goddard se protivio, ali nadglasali su ga pretpostavljeni.

Već sljedećeg dana u Moskvu je otputovao Lemieux, a ne Goddard, a slučaj je još jednom zaglavio. “Bankarevi” ortaci misteriozno su nestali. Sam “bankar” pružio je najpatetičniji mogući alibi. A Lemieux jedva da je vršio pritisak da se slučaj riješi. Zapravo je ubrzo sve Ruse razriješio krivice i vratio se u Pariz, obećavši da će ostaviti slučaj otvorenim, ali pružajući malo nade da će ga iko ikad vidjeti riješenog. Što je još gore, ruski “bankar” je zapravo primio zvanično izvinjenje od nekoliko vlada, uključujući i Goddardovu, a sam Goddard je bio suspendovan na sedmicu dana bez plaće zbog “nepoštenog nasrtaja na ugled cijenjenog prijatelja Monaka.”

A sad se vraćao, Marcel Maurice Lemieux, najoholiji inspektor u Evropi.

DuVall se pridružila Goddardu na balkonu i dodala mu telefon.

“On je”, prošaputala je.

Goddard je protrljao oči i onda uzeo telefon.

“Inspektore Lemieux, kakvo je zadovoljstvo ponovo razgovarati s vama”, lagao je.

“Uznemiravate me na slobodan dan”, odgovorio je Lemieux.

“Jako mi je žao, *monsieur*, ali ovo je nemoguće izbjeći. Bojim se da imam jako loše vijesti.”

“A ja sam mislio da je već razgovor s vama sam po sebi nešto dovoljno loše”, prostenjao je Lemieux.

Goddard se ujeo za jezik. Čovjek je bio nepodnošljiv.

“Žao mi je što vas moram obavijestiti da je *monsieur* Ramsey ubijen.”

S druge strane žice nije se čulo ni glasa.

“Rafiq Ramsey?” najzad je upitao Lemieux.

“Bojim se da jeste, gospodine”, potvrdio je Goddard, a onda mu kratko izložio okolnosti smrti, onoliko koliko je i sam znao.

“Ima li osumnjičenih?” upitao je Lemieux.

“Još ne”, rekao je Goddard. “Ali tek smo počeli s istragom, a ja sam mislio da biste nam vi mogli pomoći.”

“Ima li svjedoka?” upitao je Lemieux.

“Još ispitujemo područje, ali ima jedan čovjek, Marwan Accad”, rekao je Goddard. “On je izvršni direktor jedne kompanije za

obezbjedenje. Bio je s Ramseyem u vrijeme pucnjave. Možda ga je Ramsey htio unajmiti. Nadamo se da mu je Ramsey rekao nešto što bi bacilo svjetlo na to ko ga je ubio i zašto.”

“Kako to mislite *nadate se?*” htio je da zna Lemieux. “Zar ga još niste *pitali?*”

“Pa, ne”, rekao je Goddard, “ne baš.”

“Divno”, rekao je Lemieux s gađenjem, “upitat ću ga sam. Krećem odmah na aerodrom. Neka me neko sačeka na platformi za slijetanje helikoptera za dvadeset minuta.”

“Dvadeset minuta?” upitao je Goddard, zatečen tom informacijom. “Zar vi niste u Parizu?”

“Ne, u Nici sam.”

Lemieux je to rekao kao da je Goddard trebao da zna. A vjerovatno i jeste. Zašto ga DuVall nije upozorila? Znala je da mrzi iznenađenja. Zbog ovoga bi glupači najradije zavrnuo vrat – ali kasnije. Sad je imao preča posla.

“Dobro, *monsieur Lemieux*”, odgovorio je. “Jedan od mojih ljudi će vas sigurno dočekati i dovesti u Ramseyev stan. Ali bojim se da još nećete moći razgovarati s Marwanom Accadom.”

“Zašto ne?” tražio je da zna Lemieux.

“Čini se da je Marwan nestao.”

“Nestao?”

Goddard je duboko udahnuo. To je bila posljednja stvar koju bi ikome priznao, a pogotovo ne čovjeku kakav je Lemieux. “Da, bojim se da je tako. Umakao je u opštem haosu, gunguli. Ali, zatvorili smo grad. Uskoro ćemo ga naći i dovesti na ispitivanje. On bi mogao biti najbolji svjedok kojeg imamo. Doduše, možda i jedini.”

“Ne, *monsieur Goddard*”, odbrusio je Lemieux. “Bojim se da tu griješite. Marwan Accad nije svjedok. Upravo je postao moj glavni osumnjičeni.”

“Osumnjičeni?” upitao je Goddard. “Pa još ništa ne znamo o njemu – ko je on ustvari, zašto je bio ovdje, ništa.”

“*Onda otkrijte*”, insistirao je Lemieux. “Izdajte nalog za njegovo hapšenje i alarmirajte zvaničnike od Milana do Marseja. Ne želim da taj momak umakne. Ili će, obećavam vam, *monsieur Goddard*, letjeti glave, počevši s vašom.”

10

Počela je padati kiša. Marwan je uključio brisače i molio se Bogu, u kojeg nije vjerovao, da ne sklizne iznenada s autoputa. A onda je odjednom zazvonio mobitel, razbijajući tišinu i trgajući mu živce.

“Halo?”

“Marwane, ja sam, Ramy. Jesi li stigao tamo?”

“Ne, nisam još.”

Marwan je pogledao na sat, pa u kartu, a čvor u njegovom stomaku stegnuo se još jače. Bilo je skoro pola osam, a on se tek približavao predgrađu Marseja.

“Ramy”, rekao je, “mislim da neću uspjeti.”

“Marwane, moraš”, bio je uporan Ramy. “Nemaš izbora. Mogu te izvući iz sjeverne Afrike, ali iz francuskog zatvora ne mogu. Koliko si daleko?”

“Pet kilometara, možda deset, ali vidi koliko je sati.”

“Znam, znam”, rekao je Ramy. “Slušaj sad, moramo riješiti neke stvari prije nego što stigneš na aerodrom.”

“Šta, na primjer?”

“Tvoj telefon za početak. Rekao si da je taksistin.”

“Jeste, njegov.”

“Ali zvao si preko našeg kodiranog sistema u Pragu, je li tako?”

“Tako je.”

“Onda mu policija vjerovatno neće moći ući u trag”, rekao je Ramy. “Ali pokušat će, stoga ga ne možeš zadržati i ne smiješ ga ponovo koristiti. Čim završimo ovaj razgovor, moraš ga odmah baciti. Jesi li shvatio?”

“Jesam.”

“Kad stigneš u Kazablanku kupi novi telefon”, nastavio je Ramy. “Plati gotovinom. I nemoj da cicijašiš. Kupi nešto dobro. Nešto što niko neće moći pratiti niti prisluškivati.”

“Dobro.”

“Ali koristi ga samo da zoveš mene. Nikog drugog.”

“Dobro, nikog drugog.”

“Marwane, ne šalim se”, bio je uporan Ramy. “Umoran si. Boriš se protiv šoka. Ti noćas nisi ti. Moraš biti posebno oprezan. Ne smiješ sebi dopustiti nijednu grešku. I dok ne shvatimo šta se dešava, moraš ostati neprimjetan. Nema prijatelja. Nema starih pajtaša. Nikakvih znanaca.”

“To bi trebalo biti lako”, lagao je Accad. “Ne poznajem nikoga u Maroku.”

“Odlično”, rekao je Ramy. “Neka tako i ostane.”

Ramy nije imao pojma da je Rania napustila Pariz i preselila se u Kazablanku, a Marwan nije bio naročito raspoložen da mu sad o tome priča.

“Slušaj sad”, nastavio je njegov brat. “Jedna stvar se čini sigurnom. Što se tiče novca, instinkt koji si imao o Claudette Ramsey bio je ispravan. Živa je i nalazi se u Sao Paoulu. Vršiti telegrafске transfere novca. Što znači da vjerovatno ona stoji iza svega ovoga. To je dobra vijest, kao i to što toliko već znamo.”

“A loša vijest?” upitao je Marwan, dok se kiša sve jače spuštala na Marsej, a rana na ramenu svakim minutom pulsirala sve jače.

“Ona i oni s kojima radi znaju da si im za petama.”

“Ali to još uvijek nema smisla”, rekao je Marwan. “Ja sam jedina osoba koja je mogla znati, plus moji izvori u Cirihi i Sao Paolu.”

“Možda su te oni izigrali?”

“Ne vidim kako”, rekao je Marwan. “Znam te ljude najmanje petnaest godina.”

“Šta ako je telefon u Ramseyevom stanu bio prisluškivan?” upitao je Ramy.

“Onaj u Monte Karlu?”

“Ne, onaj u Parizu”, rekao je Ramy.

“To je moguće”, rekao je Marwan. “Ali ko ga je prisluškivao? Osiguravajuća kompanija?”

“Ili policija”, dodao je Ramy. “Zar nisi rekao da je sumnjao kako ga prati neko iz francuske obavještajne službe?”

“Tačno.”

“Pa?”

Marwan je na trenutak razmislio o tome. Možda je Ramy bio u pravu.

“Šta si rekao onog dana kad si nazvao Ramseya?” upitao je njegov brat. “Jesi li mu rekao za fotografiju? Da li si spomenuo Sao Paolo?”

“Ne, ne, naravno da nisam”, tvrdio je Marwan. “Rekao sam mu samo da imam hitne vijesti koje ne mogu čekati i da ga moram lično vidjeti, ali ne u Parizu.”

“Da li si ti predložio da to bude Monte Karlo?”

“Ne, on je to učinio.”

“I tada ti je on preko telefona dao pojedinosti o tome gdje i kad ćete se naći?”

“Tako je.”

“Onda bi trebalo da je to to, zar ne?” rekao je Ramy. “Taj telefon je bio prisluškivan.”

“Ko god da je slušao nije morao znati to što sam ja znao”, razmišljao je Marwan naglas. “Znali su samo da imam nešto veliko i da, šta god to bilo, nije moglo biti dobro za njih. Mora da su se Claudette i njeni ljudi uspaničili. Vjerovatno su odlučili da zaustave cijelu operaciju.”

“Tačno tako”, rekao je Ramy. “Što je značilo da ne samo da moraju ukloniti Ramseya, nego i tebe.”

“Onda moraju znati da sam još uvijek živ”, rekao je Marwan, “i da njihov napad u Monte Karlu nije uspio.”

“Što onda znači da su vjerovatno uplašeni”, dodao je Ramy. “Neće odustati sve dok te ne nađu i ne ubiju.”

“Onda će biti bolje da mi pronađemo njih prije nego što oni nađu nas.”

“Kako?” upitao je Ramy.

“Prvo, pošalji naš tim sljedećim letom u Sao Paolo”, rekao je Marwan. “Moramo naći Claudette prije nego što pobjegne. Ako je nađemo, ona će nas odvesti do ostalih.”

“Istina”, rekao je Ramy. “Ja se slažem.”

“Drugo, otkrij ko radi na istrazi u Monte Karlu”, dodao je Marwan. “Saznaj da li je to osoba koja je upetljana u sve ovo ili neko kome možemo vjerovati.”

“Shvatio sam”, rekao je Ramy. “Šta još?”

“Koga poznaješ u Parizu?”

“Imam dobrog prijatelja u francuskoj obavještajnoj službi”, rekao je Ramy. “Upoznao sam ga kad si me poslao da otvorim ured u Parizu, prije nego što si se ti tamo preselio. Na prilično je visokom položaju. Poznaje sve i svakoga. I duguje mi uslugu.”

“Odlično, provjeri je li on nešto čuo”, naredio je Marwan. “Ali budi oprezan, Ramy. Još uvijek ne znamo s čim smo se tačno suočili.”

“Ne brini. Moj prijatelj će biti diskretan.”

“I bolje mu je”, rekao je Marwan.

Kiša je padala sve jače, a temperatura je brzo padala. No on je vidio znak aerodroma. Bio je tačno tu pred njim.

“Bolje da prekinemo”, rekao je. “Skoro sam stigao.”

“Dobro”, rekao je Ramy. “Čuvaj se i zovi me za tri dana.”

“Važi, za tri dana”, potvrdio je Marwan, a onda rekao, “Ramy?”

“Da, Marwane?”

“Hvala ti.”

“Pa za šta služe mlađa braća?”

Marwan je ušao na aerodromski parking. Bilo je tačno osam sati. Našao je prazno mjesto blizu zadnjeg dijela parkirališta i ugasio motor. Potom je očistio sve otiske prstiju u taksiju, zgrabio platnenu torbu sa zadnjeg sjedišta i otarasio se ključeva, pištolja i mobilnog telefona, bacajući ih u različite kante za smeće dok je trčao pokušavajući da stigne na let.

U 8:12 bio je na glavnom terminalu. Hodajući toliko brzo koliko je mogao a da ne privuče pažnju, našao je svoj iznajmljeni ormarić. Otključavajući ga, izvadio je omanji svežanj lažnih pasoša, tucе kreditnih kartica (po dvije na svako lažno ime), te nekoliko svežnjeva eura u malim apoenima. Uzeo je i drugu odjeću, par kontaktnih leća koje će učiniti da mu oči budu zelene a ne smeđe, te mali ranac. Onda je zalupio vratima ormarića, bacio sliku Claudette Ramsey u kantu za smeće i zavukao se u muški toalet.

U 8:21, stao je pred šalter Royal Air Maroca, platio svoju kartu i dobio ulaznu.

“Bolje da požurite, *monsieur Cardell*”, rekla je plavuša iza pulta. “Samo što nisu poletjeli.”

Marwan je požurio prema osiguravajućoj i pasoškoj kontroli. Još uvijek je bilo nekoliko putnika ispred njega. Ali policija i inspektori u civilu bili su posvuda. Činilo se da to mjesto vrvi od njih. Marwan je stao u red, trudeći se da izgleda nemarno, no srce mu je tuklo kao da će iskočiti. Morao se osloboditi misli o mogućem hapšenju i saslušavanju. Morao je naći način da se smiri i bude lik iza čijeg se identiteta krio.

Očajnički se nastojao skoncentrisati na Raniu. Pokušavao se sjetiti dodira njene ruke na njegovom licu, topline njenog daha na njegovom vratu, slatkastog mirisa njenog parfema. Šta će reći kad otvori vrata? Šta će on reći? Hoće li ga pustiti unutra? Viđa li se možda s nekim drugim?

Rania je bila sve o čemu je želio razmišljati, ali kako se red polako pomjerao, na površinu su izbila hitnija pitanja. Kako će ga okarakterisati u nalogu za praćenje – kao svjedoka ili kao čovjeka koji se traži zbog dvostrukog ubistva? Ili trostrukog? Da li je svaki aerodrom, svako pristanište, željeznička stanica i hotel u Francuskoj i Italiji alarmiran ili samo oni unutar stotinjak kilometara oko Monte Karla? i što je još važnije, da li je umakao ispod omče, ili se ona upravo sada još jače stezala oko njegovog vrata?

Uhvatio je svoj odraz u prozoru dok je prolazio. Čizme od zmijske kože dodale su dobrih pet centimetara njegovoj visini. Potom, naravno, poderane farmerke, crna majica kratkih rukava i izbljedjela teksas jakna s velikim natpisom “*Grateful Dead*” prišivenim na leđima. Ovo i tamne sunčane naočale, ranac i iPod koji je treštao Deadsove najveće hitove učinili su da izgleda više kao neki američki student koji putuje autostopom po Evropi nego kao tjelohranitelj bivših predsjednika i premijera. Jedva da je prepoznao sam sebe. A u tome je i bila stvar.

Čak osam francuskih policajaca provjeravalo je pasoše, lica i prtljagu uz detektore za otkrivanje metala. Imao je osjećaj kao da su sve oči uperene u njega. Davno je to bilo kad je uspijevao na blef proći evropsko obezbjeđenje. Zna li još uvijek kako?

Najzad je došao na red. Zbacio je svoj ranac i platnenu torbu – onu koju je ukrao tek vjenčanom paru u Monte Karlu – na traku da bi bili pregledani rendgenskim zracima. Onda je predao svoj lažni, američki pasoš, avionsku kartu i kartu za ulazak u avion.

Prvi pripadnik žandarmerije bio je onizak, buldog od čovjeka, kratko ošišan, utegnuto u tijesnu uniformu francuske granične policije, ozbiljno izgleda lica. Pažljivo je pregledao dokumente. I previše pažljivo.

Marwanov puls je ubrzavao.

Čovjek ga je nešto upitao na francuskom.

“Šta?” upitao je Marwan, guleći svoj iPod i izgledajući savršeno zbunjeno.

Čovjek je prešao na engleski.

“*Monsieur Cardell*, kamo putujete noćas?”

“Kazablanka, brate”, rekao je Marwan skoro savršenim južno-kalifornijskim akcentom. “Zapravo u Rabat, ako nađem neku krtitiju.”

Bilo mu je drago što nije bio priključen na detektor laži.

“Sami?” upitao je čovjek.

“Nažalost.”

“Radi posla ili zadovoljstva?”

“Čistog zadovoljstva, brate – bar se nadam”, nasmijao se Marwan, nadajući se da će izmamiti makar mrvu topline – bilo čega – što bi mogao iskoristiti da bar malo raskravi ovog čovjeka pa da ga propusti.

Ali ništa. Umjesto toga, čovjekove oči su još dublje uronile u njegove.

“Nosite li neko oružje?”

“Jok ja”, rekao je, iako skoro da je želio da ga ima.

“Droga?”

E, to je već bilo lako. Nikad u životu nije koristio drogu. Ali morao je ostati u liku koji je glumio.

“Ne danas”, našalio se.

Žandar nije izgledao kao neko koga je to zabavilo.

“Putujete li s više od deset hiljada eura?”

Marwan je brzo računao. Koliko se mogao sjetiti imao je nešto manje od dvije hiljade. Ponovo se nasmijao.

“Buraz, ti se šališ, je l’da?”

Čovjekove obrve su se podigle.

“Morao sam prodati *Harleya* kako bih došao ovamo”, nastavio je Marwan. “Veći dio sam već spiskao! Ko je mogao znati da je Francuska tako skupa?”

“Gdje ćete biti u Rabatu?”

Marwan je na trenutak zastao. Nije se mogao sjetiti da ga je ikad iko to upitao na *odlasku* iz Francuske. Jesu li mu bili na tragu? Zašto ga onda jednostavno ne uhvate? Usta su mu se sušila.

“Kod djevojke”, najzad je rekao.

Bila je to još jedna laž. Raniu nije vidio najmanje šest mjeseci. Štaviše, nije imao pojma ni hoće li ga pustiti da dođe do vrata. Nije bio sasvim siguran ni može li uopšte naći ta vrata. Ali bio je iscrpljen. Rana u ramenu se počela gnojiti. Nije imao hotelsku rezervaciju, ni prijatelja u Maroku, ni bilo koji drugi legitiman razlog da bude tamo, a u tom trenutku nije se mogao sjetiti ničeg drugog što bi rekao.

“Znači, nema droge?” ponovo je upitao žandar.

“Ma daj, brate, možda sam glup, al’ nisam budala.”

“Mogu li vidjeti vašu torbu?” upitao je čovjek, očito nimalo uvjeren.

Marwan je rekao da može, ali čim su mu te riječi prešle preko usana, shvatio je da u žurbi nije provjerio šta se nalazi u platnenoj torbi koju je uzeo iz apartmana za mladence u Monte Karlu. Nije

imao blagog pojma je li torba mladina ili mladoženjina. A sad, tek što to nije saznao naočigled osmerice, do zuba naoružanih, ljudi.

Žandar je počeo s rancem.

Još džinsa. Par majica u očajničkoj potrebi za pranjem. Nekoliko pari prljavog veša. Nekoliko čistog. Baterije za iPod. Raskupusano džepno izdanje romana Johna Grishama, *The Firm*. Dopola pojedena vrećica M&M-a. Mali pribor za brijanje. Stara četkica za zube. Napola prazna tuba paste za zube. Dezodorans. I mala baršunasta kutijica, s malim zlatnim prstenom.

Marwan je netremice buljio u to dok su ga istog trena počele opsjedati probuđene uspomene. Zaboravio je da je to bilo tamo. Mjesecima nije mislio na njega. Bio je to prsten koji je svojedobno dao Raniji. Onaj koji je vratila. Hiljadu osjećaja prijetilo je da će eksplodirati, a onda, iznenada, Marwanu se učinilo da je opazio slab zračak topline u čovjekovim očima.

“Zaručit ćete je?” upitao je.

“Ako me bude htjela, brate”, rekao je Marwan, trudeći se da dođe sebi. “Zašto bih inače prodavao *Harleya*?”

Žandar mu je dobio jedan slabašan osmijeh i odmahnuo glavom, a onda se latio platnene torbe. U tom času, Marwanovo srce skoro da je stalo.

Na njegov užas, torba je bila puna ženske odjeće i kozmetike. Haljine. Halteri i topići. Uske farmerke. Štikle i platforme. I donje rublje koje je malo toga ostavljalo mašti. Sve je bilo novo (neki artikli su još imali etiketu s cijenom na sebi). I sve je bilo jako skupo, a uz to vapilo za objašnjenjem koje Marwan Accad – iliti “Jack Cardell” – nije imao.

Marwan se pitao izgleda li jednako toliko iznenađeno kako se osjećao.

“Možda sam trebao da vas zovem *Jacqueline Cardell*, umjesto Jacques, *non*?” upitao je žandar.

Potom se čovjek počeo smijati, zajedno sa svim svojim kolegama, većina kojih je postala zaintrigirana ovim “*Dead Headom*” iz Denvera.

“Oprostite”, konačno je rekao žandar. “Pretpostavljam da je sve ovo za medeni mjesec.”

Time je Marwanu dao neočekivani mig.

Marwan je, pokušavajući zatomiti šok, uzvratilo.

“Hej, brate, pa ti si pametniji nego što izgledaš.”

“Kostur” je stigao.

Tako su Goddard i DuVall zvali Lemieuxa. Bio je “same kosti, bez srca”, govorili su, i bit će tu svaki čas.

Goddard je s balkona Ramseyevog stana posmatrao kako se Lemieuxov mlazni helikopter spušta na javni heliodrom niže dolje, a onda iz njega izlazi prilično visok i mršav čovjek, ulazi u neobilježen automobil koji je Goddard poslao po njega, te nakon kratke vožnje stiže do glavnog ulaza. Pista se, na kraju krajeva, nalazila na svega stotinjak metara od Sovereign Placea, luksuznog apartmanskog kompleksa koji je Ramseyeva porodica (kao i ona princeze od Monaka) katkad nazivala svojim domom.

Po svom dolasku Goddard je saznao da su Ramseyevi imali još četiri stana. Jedan je bio u Aleksandriji, na južnoj obali Mediterana, gdje je Rafiq odrastao. Drugi je bio raskošna gradska kuća u Maadiju, elitnom predgrađu Kaira, nedaleko od korporacijskog ureda *Blue Nile Holdingsa*. Treća je bila skupa planinska kuća pokraj staza za skijanje u Davosu, u Švicarskoj, koju je Rafiq često iznajmljivao klijentima, budući da je sam već odavno prešao godine u kojima je mogao bezbjedno skijati. I, naravno, tu je, kao četvrto, bilo njihovo bogato imanje smješteno na četrdeset jutara zemlje odmah pokraj Pariza – Claudettinog rodnog grada – gdje su provodili najviše vremena.

Kupovina stana u Monte Karlu bila je Claudettina ideja, što je Goddard izvukao od njihovog ličnog kuhara, koji se u vrijeme punjave nalazio u svojoj sobi u gostinskom dijelu kuće. Claudette je u načelu bila dio visokih društvenih krugova, rekao je, i očajnički je željela mjesto na kojem će moći čašćavati svoje bogate prijatelje, mjesto na kojem će moći vidjeti elitu koja je dolazila svake godine da igra i, naravno, biti viđena.

Telefon je zazvonio. Goddard se odmah javio, potom spustio slušalicu i objavio: “On dolazi. Svi van.”

Goddardovom timu nije se moralo reći dvaput. Niko nije želio biti tu kad Kostur stigne. Svi su već ranije radili s njim. Tako su fotografi mjesta zločina, inspektori zaduženi za uzimanje otisaka prstiju, policajci koji su vršili mjerenje i oni koji su radili na pronalaženju i obilježavanju čahura metaka, svi su prekinuli posao, spakovali svoju opremu i izašli iz stana što su tiše i brže mogli. Svakako su već bili gotovi. Tijela su bila uklonjena. Sad su samo završavali nekoliko zaostalih stvari. Ako ih opet budu trebali, naravno da će se vratiti. Zasad su bili više nego sretni što mogu otići, uključujući i Colette DuVall.

Nekoliko minuta nakon što su svi oni otišli, vrata lifta su se otvorila i ušao je Lemieux.

“Dobro došli, inspektore”, rekao je Goddard.

Lemieux nije klimnuo. Nije ni progovorio. Nije se osmjehnuo. Nije čak ni prihvatio Goddardovu pruženu ruku. Umjesto toga, odmah je počeo hodati po sobi – polako i metodično – povremeno zastajući da bi se sagnuo i ispitao pojedine konture iscrtane kredom i mrlje od krvi. Činilo se da je posebno zainteresovan za proučavanje uglova iz kojih su ispaljeni meci.

“Kad budete spremni, mogu vam pokazati stan prekoputa, onaj koji je ubica – ili ubice – koristio”, ponudio je Goddard. “Moji ljudi su otkrili položaj oružja i teleskopa.”

Ali Lemieux nije rekao ništa. Brojao je čahure. Išao je od jedne do druge – od onih rasutih po podu, preko onih koje su se zarile u zid i police za knjige, do onih koje su izrešetale stol, stolice i sofe – nepestando se osvrćući na zgradu iz koje su očigledno meci ispaljeni.

“Bojim se da na čahurama nema otisaka prstiju”, nastavio je Goddard.

No Lemieux opet nije rekao ništa. Tišina je bila zaglušujuća.

Goddard ga je proučavao dok su radili tu, u dnevnoj sobi. Bio je visok gotovo metar i devedeset šest i strahovito mršav, a nosio je dugačak kišni mantil, koji je visio s njegovih koščatih ramena poput kakvog mrtvačkog pokrova. Lice mu je bilo iznureno i nekako suvonjavno, ispijeno, a u svojoj šezdeset drugoj godini bio je star skoro koliko i Goddardov otac i jednako tako ćelav, s dva mala pramena sijede kose koja su štrčala iznad svakog uha te malih sijedih brkova pod oholim, šiljatim nosom.

Ali Goddarda su posebno uznemiravale Lemieuxove oči. Bile su sitne i tamnosmeđe, no iako su jasno izražavale čovjekov moćan intelekt i njegovu legendarnu fotografsku memoriju, u njima nije bilo ni traga topline ili samilosti, ni za ubijene žrtve i njihove porodice, a kamoli za ljude koji su davali sve od sebe da nađu ubicu, ili ubice, i privedu ih pravdi.

Kako je tako hladan čovjek mogao imati tako visok ugled širom Evrope? pitao se Goddard. Da, slučajeve koje je riješio kriminolozi širom svijeta proučavaju i danas. Ali šta je s drugim slučajevima pod njegovom ovlašću, onima koji su polako i bolno umrli, zapušteni i zanemareni? Zar ih niko nije uzimao u obzir kad bi im na pamet pao veliki Marcel Lemieux?

“Ne mogu vam reći koliko volim izgled, osjećaj i miris svježeg prizora ubistva”, najzad je rekao Lemieux, dok se probijao kroz sobu. “Liči mi na prekrasnu sliku kakvu bi naslikao majstor poput Moneta ili Maneta. To je pointilizam, *monsieur* Goddard. Kad stojite blizu čini se da nema nikakvih indicija – nijedna tačka, nijedna šara načinjena bojom nema smisla sama po sebi. Ali kad se malo udaljite, kad zatvorite oči i udahnute sav taj prizor u sebe, kad zastanete da sagledate širu sliku, onda vam indicije počinju pričati svoju priču – živopisnu, žestoku i fascinantnu. Tako su radili svi veliki detektivi. Sklapali bi oči i stišavali dušu, puštajući da ih vodi sama pripovijest.”

Goddard nije rekao ništa. Sve što je imalo veze s ovim čovjekom, odbijalo ga je. A sad na taj spisak može dodati još i zaluđenost vlastitom veličinom te pompeznost.

Kostur je sad pregledao jednu od onih majušnih kamera za videonadzor koje je po cijeloj kući, svim hodnicima i trijemu, prije šest mjeseci postavila Ramseyeva pariška kompanija za bezbjednost.

“Dostavili su nam sve snimke videonadzora i spremni su za prikazivanje”, rekao je Goddard prije nego što su ga upitali. “Svi su digitalni. Na svima je označeno vrijeme snimanja. Uхватili su sve. Ramsey i Marwan neko vrijeme razgovaraju. Onda je Ramsey ubijen. Smrt tjelohranitelja. Marwan uzima njihovo oružje. Sve je tamo. Zapravo, baš sam dobio balistički nalaz. Najmanje dva tijela koja smo pronašli u *Meridienu* ustrijeljena su nekim od tog oružja, i nesumnjivo je to učinio Marwan.”

Lemieux je stao s onim što je radio i pogledao ga.

Iznenaden njegovim interesovanjem, Goddard je dodao: “Jedini problem je u tome što nam te kasete pokazuju *šta* se dogodilo, ali

ne i *zašto*. Nema zvuka. Niko osim Marwana Accada ne zna šta je *monsieur* Ramsey rekao u posljednjim minutama svog života. Ali, kao što sam vam rekao preko telefona, nadam se – kao što sam siguran da se i vi nadate – da će on rasvijetliti ovaj užasni zločin.”

“Pa, jeste li ga pronašli, *monsieur* Goddard?” upitao je Lemieux iako je i sam veoma dobro znao odgovor.

“Ne, još nismo”, priznao je Goddard. “Ali imamo novi trag.”

“Kakav to?”

“Taksi kompanija je upravo saopštila da je jedno od njihovih vozila nestalo”, rekao je Goddard. “Vozač se posljednji put javio upravo ispred *Meridiena*. Sad ga niko ne može naći i ne javlja se na radio. Direktor *Meridiena* tvrdi da ga je vidio kako se udaljava od hotela i ide prema zapadu, van grada.”

“Prema Francuskoj?” upitao je Lemieux.

“Očigledno”, rekao je Goddard. “Moji ljudi upravo sada provjeravaju snimke nadzora saobraćaja da vidimo možemo li identifikovati auto i saznati kuda se uputio.”

Jedna od prednosti života u doba visoke tehnologije, primijetio je Goddard, i u gradu-državi, dovoljno bogatom da može sebi priuštiti modernu tehnologiju u službi sprovođenja zakona. Kamere za nadzor bile su postavljene širom Monte Karla. Teško da biste mogli napraviti jedan jedini pokret a da vas ne fotografišu. Kamera, svakako, ne može uvijek zaustaviti kriminal, ali je pomoću nje lako rekonstruisati događaj i pratiti počinioce.

“Prije koliko vremena je direktor *Meridiena* vidio taksi kako odlazi?” upitao je Lemieux.

“Prije skoro dva sata”, rekao je Goddard.

“I Marwana više niko nije vidio u gradu?”

“Ne.”

“I niko ga nije vidio ni na aerodromu u Nici?”

“Ne.”

“U Kanu?”

“Ne.”

“Hyèresu?”

“Ne.”

Lemieux je hodao tamo-amo po sobi, a onda iznenada stao i okrenuo se.

“Mora da se uputio u Marsej”, rekao je. “Pozovite mi šefa aerodromskog obezbjeđenja – *odmah!*”

Avion na letu broj 256 Royal Air Maroca vinuo se s piste u kišovitu tamu sa stotinu četrdeset pospanih putnika, a Marwan Accad – alias “Jack Cardell” – bio je jedan od njih.

Kad se mlažnjak okrenuo prema jugu i počeo letjeti preko Mediterana na visini od 7.600 metara i brzinom od gotovo osam stotina kilometara na sat, stjuardese su poslužile zakusku; a onda je pilot ugasio unutrašnja svjetla i većina putnika je počela tonuti u san. Ali Marwan nije mogao spavati. Rana ga je nesnosno boljela. Znojio se, imao je groznicu i osjećao mučninu. Zamolio je jednu stjuardesu da mu da nešto protiv bolova i popio ih s koka-kolom. Onda je otišao u toalet da opere ruke i umije se.

Kad je ušao, zaključao je vrata i zagledao se u svoj lik u ogledalu. Izgledao je jednako tako loše kako se i osjećao. Lice mu je bilo blijedo. Oči crvene i vodnjikave. A kad je skinuo svoju teksas jaknu, vidio je da mu je na mjestu gdje se nalazila rana majica natopljena krvlju. Rana je procurila kroz papirne ručnike koje je omotao oko nje u toaletu na marsejskom aerodromu kad se presvukao.

Marwan je okačio jaknu na kuku koja se nalazila na vratima, oprao ruke toplom vodom i sapunom, a onda pažljivo, tapkajući, natopio papirne ručnike na svom ramenu vodom, sve dok ih nije uspio zguliti. Bio je to bolan proces i trajao je duže nego što je očekivao, tako da je stjuardesa uskoro pokucala na vrata.

“Gospodine”, rekla je, “da li je sve u redu?”

“Da, hvala”, odgovorio je Marwan.

“Jeste li sigurni?” navaljivala je

“Da, dobro sam. Izlazim odmah.”

“Molim vas, gospodine, uskoro sliječemo. Morate se vratiti na svoje mjesto i vezati pojas.”

“Da, da”, rekao je. “Idem odmah.”

Posljednje što je Marvan htio bilo je da napravi scenu ili privuče pažnju na sebe. Ma koliko se loše osjećao, požurio je da opere ranu – trpeći užasan bol dok je to činio – te da je ponovo obloži novim, vlažnim papirnim ručnicima. Potom je poprskao lice vodom, obri-sao se, očistio umivaonik i ormarić pokraj njega i sve upotrijebljene ručnike bacio u kantu za smeće. Obukao je jaknu, još jednom se pogledao u ogledalo, da se uvjeri da na njemu nema tragova krvi, te izašao iz toaleta.

“Jeste li sigurni da ste dobro?” upitala je stjuardesa.

“Samo mala mučnina od leta, bojim se”, rekao je, nadajući se da će joj to zvučati normalno i da će ga ostaviti na miru.

“Zaista ne izgledate dobro”, rekla je. “Želite li da vas sačeka ljekar kad sletimo?”

“Neće biti potrebno”, rekao je ponovo počinjući da se znoji. “Moja djevojka će se pobrinuti za mene kad stignem. Ali, vi ste zaista ljubazni. Hvala vam.”

Pustila ga je da ide, zasad. Ali kad se vratio na svoje sjedište i zatorio oči dok su slijetali u Kazablanku, njegovi strahovi su ponovo počeli rasti. Da, izašao je iz Marseja i iz Evrope, ali privlačio je previše pažnje. Ova žena će se sjećati njegovog lica, očiju, ponašanja. Koliko vremena će proći prije nego što je o tome budu pitali?

Lovile su ga policijske snage iz najmanje tri države, a da i ne spominjemo Claudette Ramsey i njene plaćenike. Koliko su mu bili blizu da bi mogli da ga uhvate? Znao je da je ostavio previše dokaza na aerodromu. Onog trenutka kad ih pronađu znat će da je krenuo u Maroko. Bit će sretan ako preživi još dva dana.

Avion je konačno sletio u Maroko. Marwan je pasošku kontrolu prošao bez problema, potom je iznajmio auto i uputio se u Kazablanku. Hladna novembarska kiša padala je sve jače, a Marwan nije mogao uključiti grijanje ni brisače jer nisu ispravno radili, što mu je otežavalo pogled na saobraćajne znakove pokraj ceste u gradu u kojem je bio tek nekoliko puta i uvijek u službenoj povorci vozila.

A što je još gore, temperatura mu je počela rasti. Osjećao se slabo i dezorijentisano. Dvapat je uhvatio sebe kako je skoro zaspao za volanom i morao je skrenuti kako ne bi udario u vozila koja su dolazila iz suprotnog pravca. Znao je šta mu se događa i nije u vezi toga mogao učiniti ništa osim da pritisne gas. Izgubio je previše krvi. Rana mu se inficirala. Nije spavao. Nije jeo. I njegovo tijelo je bilo u opasnosti da će pasti u šok.

Bila je skoro ponoć kad je konačno stigao na adresu našvrljanu na komadiću papira koji je čuvao u svom novčaniku. Visoka siva betonska stambena zgrada, nedaleko od Velike džamije, nije se razlikovala od hiljadu drugih zgrada u Maroku. Ali imala je jednu posebnu odliku. Na sedmom spratu baš te zgrade živjela je djevojka koju je volio još od trećeg razreda.

Stanari su spavali, pa tako i vratar. Marwan je prošao pored njega na vrhovima prstiju i krenuo stepenicama da zvuk lifta i vrata ne bi probudio tog starog čovjeka ljubaznog izgleda.

Kad je stigao na sedmi sprat, Marwan je bio bez daha, a bol u rani bio je još jači. Obrisao je znoj sa čela i ponovo izvadio adresu. Svjetlo u hodniku bilo je slabo, a njegov vid se zamagljivao. Usta su mu se sušila. Pokušavao je ponovo provjeriti broj – 701, da li tako piše? Stajao je pred tim vratima.

Marwanovo srce ubrzano je tuklo s mješavinom straha i iščekivanja. Nije znao šta da očekuje, a bio je svjestan toga koliko loše izgleda. Ali gdje drugo da ode? Pogledao je niz mračan hodnik. Bio je pust. Sve je bilo tiho. Samo se negdje u dnu hodnika čuo prigušen zvuk TV-a. I tako je pokucao. Nije bilo odgovora. Pokucao je ponovo. Opet ništa.

Osjetio je kako ga obuzima talas panike. Nije bila kod kuće. Gdje je mogla biti u ovo doba? Da li je uopšte bio na pravom mjestu? u glavi mu je bubnjalo. Odjednom mu je postalo hladno i memljivo. Da li da ode u hotel i vrati se ovamo ujutru? Koji hotel? Nije imao rezervaciju. Nije čak ni znao gdje da nađe hotel. Nije mogao nikoga ni nazvati jer nije imao telefon. Vid mu se ponovo mutio. Hodnik se počeo vrtjeti oko njega. Koljena su mu bila kao od gume.

Tad je čuo kako se lanac i brava otključavaju. Vrata pred njim su se odškrinula. Tanak zrak žutog svjetla udario ga je u lice i on se trgnuo i okrenuo. A onda je glas poput anđeoskog prošaputao: “Marwane, jesi li to ti?”

Onda se odjednom sve smračilo i Marwan se srušio na pod.

DRUGI DIO

14

Claudette Ramsey se u bikiniju izležavala pored bazena u velikoj vili u planinama, pijuckajući pina-koladu i upijajući u sebe zrake vrelog sunca Sao Paula.

Ali uprkos tome što je igrala ulogu žene koja uživa u novostečenoj slobodi, dok je mladi Brazilac maže kokosovim uljem po ramenima i leđima, u stomaku joj se sve talasalo dok je čekala da čuje kako je prošla posljednja akcija. Nikad više neće morati živjeti s onim nepodnošljivim tiraninom, "Faraonom", kako je voljela da zove svog muža iza leđa. Dosad je već bio mrtav. Ali šta je bilo s privatnim istražiteljem? Da li je i on bio mrtav? a čak i ako jeste, ko je još znao? Kome je rekao?

Zazvonio joj je mobilitel. Pridigla se, sjela i hišnula dječaka. A onda je, kad je bila potpuno sigurna da je sama, lakim pokretom otvorila telefon i upitala: "Jesi li na sigurnoj liniji?"

"Naravno", rekao je glas s druge strane. "Zar misliš da sam budala?"

"Ne mogu sebi priuštiti da išta prepustim slučaju. Dobro znaš koliki je ulog na stolu."

"Nisi jedina koja rizikuje."

"Onda, je li gotovo?"

"Ne sasvim."

"Šta sad to znači?" insistirala je.

"Tvoj muž je gotov. Ali Marwan Accad je umakao."

"Kako je to moguće? Platila sam *tri* tima."

"On je jako dobar."

"Ja sam mislila da ste vi bolji."

"Naći ćemo ga" odgovorio joj je glas. "I ubit ćemo ga. Samo što će nam trebati više vremena i više novca."

“Ne dolazi u obzir”, zarežala je kroz stisnute zube. “Neću ti dati više ni jedan cent. Rekao si da ćeš završiti s obojicom. Za to sam platila. Ostalo je tvoj problem.”

“Zaboravljate jednu stvar, gospođo Ramsey.”

“Ne zovi me tako”, ljutila se. “Znaš da mrzim to ime.”

“Svejedno”, rekao je glas, “ja znam gdje si, znam šta si učinila, i imam sve dokaze koji su mi potrebni da te strpam u zatvor do kraja života.”

“Svi dokazi koji u to uvlače mene, uvlače i tebe”, oštro je uzvratila.

“Stvarno? Pa, to ćemo tek vidjeti, zar ne?”

Claudette je sad bila na nogama i hodala tamo-amo pored bazena dok joj je lice plamtjelo od gnjeva.

“Kako se usuđuješ da mi prijetiš? Ja sam ta koja...”

Ali ju je glas s druge strane prekinuo, govoreći: “Tišina! Nemoj misliti da si ti prvi ‘klijent’ koji se pokušao izvući iz svoje obaveze usred operacije. Mi imamo svoje načine na koje postupamo s takvim ljudima, načine za koje ti savjetujem da ih nikad ne iskusiš na svojoj koži.”

“Ne pokušavam se izvući”, rekla je. “Samo ne želim platiti više nego što smo se dogovorili.”

“Platit ćeš koliko košta, ili će cijena biti tvoj život. Je li to jasno?”

Claudette se sledila na mjestu. Znala je da misli ozbiljno i da je u stanju to učiniti. Nije željela umrijeti. Samo je htjela biti slobodna, i bogata, kao što je oduvijek i zasluživala. Brigittina smrt bila je nešto užasno, ali ona to nikako nije očekivala niti je za to platila. Sad je počela strahovati da će i nju zadesiti ista sudbina.

“Savršeno jasno”, uzdahnula je. “Koliko ti još novca treba da završiš posao?”

15

Rania Fawaz brzo je pokrila usta da ne bi vrisnula.

Jeza joj je prošla tijelom. Nije mogla vjerovati u to što vidi. Marwana Accada nije vidjela najmanje šest mjeseci. Napustila je Pariz i zaposlila se u Kazablanki kako bi prošlost ostavila za sobom i počela novi život, daleko od njega. *Kako ju je pronašao? Zašto je došao? i šta to nije bilo u redu s njim?*

Rania je jednom rukom privukla svoju ružičastu kućnu haljinu čvršće oko svoga vrata, dok je drugom provjerila Marwanov puls i opipala mu čelo. Bio je u nesvijesti, ali živ, i gorio je. Kad je na njegovoj košulji primijetila krvavu mrlju, polako mu je i pažljivo otkopčala jaknu i otkrila opasnu ranu.

“Leila!” poluglasno je pozvala kako ne bi probudila komšije. *“Leila, dođi brzo!”*

Njena cimerka, nimalo sretna što su je probudili usred noći, nevoljko je ustala iz kreveta i, teturajući, došla u dnevnu sobu. Onda je vidjela čovjeka kako leži pred njihovim vratima.

“Ko je to?” upitala je.

“Marwan Accad”, odgovorila je Rania, pažljivo ga okrećući na leđa.

Leila je glasno uzdahnula.

“Onaj Marwan? Ali ja sam mislila... šta on radi ovdje?”

“Samo Bog zna”, rekla je Rania. “Ali vidi, ustrijeljen je.”

“Ustrijeljen?”

Leilino lice prekrpio je užas i strah.

“Pomozi mi da ga unesem unutra”, rekla je Rania.

“Jesi li luda?” upitala je Leila. “Trebamo pozvati policiju.”

“Ne”, rekla je Rania brzo i malo previše odsječno.

“Zašto ne?” upitala je Leila.

“Objasnit ću kasnije.”

“Ne, reci mi sad”, zahtijevala je Leila.

“*Govori tiše*”, prošaputala je Rania.

“*Reci mi sad*”, insistirala je Leila.

“Ne mogu”, rekla je Rania. “Ne ovdje. Ne u hodniku.”

“Pa, onda nema šanse da ću ti pomoći da ga uneseš u *moj* stan.”

“*Naš* stan”, ispravila je Rania. “Ja plaćam pola kirije, ili si to zaboravila?”

“*Moje* ime je na ugovoru”, uzvratila je Leila, “i neću da me uhapse – a još manje zatvore – samo da bih pomogla nekom momku zbog kojeg si pobjegla iz Francuske.”

Rania je ustala i pogledala svoju cimerku u oči. Obje su bile medicinske sestre. Radile su u istoj bolnici i na istom odjeljenju. Rania nije bila uvjerena ni da su sposobne, ni da imaju potrebnu opremu kako bi Marwanu pružile neophodnu pomoć, ali morale su pokušati.

“On umire, Leila. Ne možemo ga tek tako ostaviti da leži ovdje.”

“Tačno tako”, rekla je Leila prkosno. “Nazvat ćemo policiju i pustiti ih da se oni pobrinu za njega.”

Vratila se u stan kako bi uzela telefon, ali Rania ju je zgrabila za ruku.

“Molim te kao prijatelja”, rekla je kroz stisnute zube.

“Pusti me.”

“Hoćeš li pomoći?” upitala je Rania, privlačeći Leilu bliže k sebi i unoseći joj se u lice.

“Rekla sam ti da me pustiš”, zahtijevala je Leila.

“Dobro, nemoj mi pomoći”, rekla je Rania, “ali ujutru idem pravo kod doktora Ramiza i reći ću mu da prošle sedmice zapravo i nisi bila bolesna.”

Leiline oči su se suzile.

“Ne bi to učinila.”

“Zašto da ne?” upitala je Rania. “Pokrivala sam te. Rekla sam mu da imaš gripu i da si ostala kod kuće jer sam mislila da si mi prijateljica. Šta misliš, šta će uraditi doktor Ramiz kad mu kažem da si bila u Tenerifi i cijele sedmice surfala s tvojim momkom, Špancem?”

“Otpustit će i tebe”, rekla je Leila. “Zato što si lagala.”

“Možda”, nastavila je Rania, uvrćući joj ruku. “Ali šta će učiniti tvoj otac kad mu kažem za Raoula? Zna li da se tajno zabavljate, čak i nakon što ti je on to zabranio? Zna li da zajedno odsjedate u hotelskim sobama?”

Leila je istrgnula ruku i sklonila se od Ranie.

“Dobro, pomoći ću ti”, rekla je. “Samo drži usta zatvorena. Ako moj otac sazna...”

Iznenada je u stanu prekoputa kliknula svjetiljka i u hodnik se prosulo svjetlo kroz pukotinu na vratima. Čule su kako se po stanu kreće gospodar Badawi. Bila je radoznalija nego sve komšije na spratu i najveća tračara. Ako i krajičkom oka vidi Marwana, nema sumnje da će nazvati policiju, i uskoro će cijela zgrada znati šta se dogodilo.

“Požurimo”, prošaputala je Rania.

Ona i Leila – obje sitne i mršave i niže od metar i šezdeset sedam – uhvatile su Marwana za ruke i noge i teškom mukom ga unijele unutra. Potom su za sobom zatvorile vrata i zaključale se. Kad su došle do daha, podigle su ga na kauč u dnevnoj sobi i pokrile dekami.

Rania je otrčala po svoju torbu s medicinskim priborom, a Leila po čiste ručnike. Onda su se vratile Marwanu i Rania je sklonila deku, skinula mu jaknu i isjekla majicu. Objе su se trgnule na ono što su ugledale.

“Rana se već inficirala”, rekla je Leila.

Rania je klimnula glavom i izmjerila mu temperaturu. “Ima temperaturu, 39,5°C.”

Boreći se s uskomešanim emocijama koje su prijetile da će izaći na površinu, Rania se pokušavala usredsrediti na zadatak koji je bio pred njom. Izvadila je iz torbe mali, sterilni skalpel i gazu te počela čistiti ranu. Potom je po njoj posula antiseptik. To mora da je jako peklo, ali Marwan se nije ni pomakao, nije se ni trgnuo.

“Rania, moramo ga odvesti ljekaru”, rekla je Leila, gledajući Raniu kako grozničavo radi da spasi čovjeka za kojeg je rekla da ga ne voli. “Ako to ne učinimo, umrijet će, a nas će smatrati odgovornima.”

“Ne možemo”, rekla je Rania.

“Zašto ne?” uzvratila je Leila.

“Zar ne misliš da bi i sam otišao u bolnicu ili u policiju da je mogao?” upitala je Rania, jedva suzdržavajući suze. “Mora da je u nevolji. Zašto bi inače došao ovamo, kod mene? Nema drugog razloga.”

“Misliš da ga neko progoni?”

“Ne znam.”

“Ali kako te je uopšte pronašao?” upitala je Leila. “Mislila sam...”

“Ne znam”, rekla je Rania, pokušavajući da misli na opcije koje su pred njom. “Uvijek je bio prilično snalažljiv.”

“A šta ako su ljudi koji su mu ovo učinili jednako tako ‘snalažljivi?’” upitala je Leila. “Šta ako dođu ovdje da ga ubiju? Zar ne shvataš? Ubit će i nas.”

Rania je bila na ivici suza. Leila je bila u pravu. Marwan je umirao i to što mu pomažu moglo bi ih koštati života. Ali nije se mogla ponašati kao da je nije briga, bez obzira na ono što ih je razdvojilo.

Otrčala je u kupatilo.

“Gdje ćeš?” upitala je Leila.

Rania je strgnula sa sebe kućnu haljinu i spavaćicu te obukla medicinsku uniformu i obula se. Potom je uzela svoju bolničku iskaznicu i novčanik i krenula prema vratima.

“Šta ti je sad palo na pamet? Kuda ideš?” upitala je Leila.

“U bolnicu”, rekla je Rania.

“Zar si poludjela?”

“Trebam pribor.”

“O čemu ti to pričaš? Kakav pribor?”

“Antibiotike, krvnu plazmu, tablete protiv bolova – znaš već.”

“Ali prošla je ponoć.”

“Znam”, rekla je Rania. “Vraćam se za dvadeset minuta.”

“Njemu možda nije ostalo dvadeset minuta.”

“Onda će biti bolje da požurim.”

“Ali ti nemaš dozvolu da uzmeš išta od toga iz bolnice”, rekla je Leila.

Rania je dohvatila svoj kaput iz prednjeg ormara i obukla ga.

“Nemam drugog izbora.”

“Šta ako te uhvate?”

“Pazit ću.”

“Ne, to je previše opasno.”

“A šta ti predlažeš?” upitala je Rania.

“Pusti me da pozovem Raoula” rekla je Leila. “On je već tamo.”

“Molim?”

“Radi noćnu smjenu ove sedmice.”

“Ne”, rekla je Rania. “Niko ne smije znati za Marwana osim nas.”

“On neće ništa reći.”

“Hvala ti, Leila, cijenim to. Zaista. Ali ovo ću morati uraditi sama.”

“Zašto?” upitala je Leila. “Rizikuješ svoj posao, svoj život – sve što imaš – za šta? Za Marwana Accada? Za čovjeka za kojeg se nisi

htjela udati? To je budalaština. Odbila si njegovu prosidbu. Vratila si mu prsten. Rekla si mu da nećeš više da ga vidiš. Sama si mi to pričala.”

“Znam da jesam”, rekla je Rania, vadeći ključeve iz tašne. Potom se okrenula Leili i žurno je poljubila u obraz. “Ali ti nikad nisam rekla zašto. Da znaš, razumjela bi. Samo mi obećaj da ćeš se moliti za mene da me ne uhvate.”

“Obećavam”, rekla je Leila nježno.

I Rania je otišla.

Nedugo zatim Rania je našla mjesto za parkiranje u blizini stražnjeg ulaza u bolnicu i pokušala ući na nekoliko vrata. Sva su bila zaključana. Probala je otvoriti i sporedna vrata s bočnih strana zgrade, ali ona su preko noći bila zaključana. Jedini put unutra bio je kroz ulaz za hitne slučajeve, shvatila je, a to je značilo da će morati proći pored obezbjeđenja. Znači da će biti viđena i da će vjerovatno neko i razgovarati s njom. Bit će uvedeno u protokol da je bila tu, uprkos činjenici da za to nije imala nikakvog razloga. Pogledala je na sat. Nije imala izbora.

“Zaboga, nisam navikao da vas vidim ovdje ovako kasno noću, gospođice Fawaz”, rekao je čuvar, provjeravajući njenu iskaznicu.

“Zvao me je dr Ramiz”, slagala je. “Tražio je da mu donesem nekoliko stvari.”

“Je li sve u redu?” upitao je.

“Sigurna sam da jeste”, rekla je dok joj je srce užurbano tuklo. “Doktor ima nekoliko pacijenata koje sutra mora obići i shvatio je da nema sve njihove lijekove. Vraćam se odmah.”

“Treba li vam pomoć?”

“Ne, ne, sve je u redu”, rekla je Rania, osjećajući se užasno nelagodno zato što ožmanjuje kolegu i dovodi u opasnost svoj posao. “Neće trajati dugo.”

“Onda dobro”, rekao je čuvar. “Potpišite ovdje.”

Gurnuo je prema njoj knjigu za posjetioce i pokazao gdje treba potpisati. Rania je na trenutak zastala zagledavši se u nalivpero i prijavnu listu, strahujući kuda bi je sve ovo moglo odvesti.

“U čemu je problem, gospođice Fawaz?” upitao je čuvar primijetivši njeno kolebanje.

Umorno je trepnula i pravila se da zijeva.

“Nema problema, samo sam umornija nego što sam mislila”, rekla je.

Onda je uzela nalivpero i pokušala se potpisati, ali u njemu nije bilo mastila.

“Ne radi”, rekla je.

“Jeste li sigurni?” rekao je čuvar. “Samo ga malo otresite.”

Učinila je to i pokušala još jednom. Opet ništa.

“Pa, šta možemo?” rekao je. “Evo, uzmite moje.”

Čuvar je posegnuo za nalivperom koje je obično bilo zakačeno za njegov prednji džep, ali sad nije bilo tamo.

“Čudno”, rekao je, tražeći po stolu, a sad i ispod stola. “Imao sam ga samo trenutak ranije.”

Rania je ponovo pogledala na sat.

“Zaista mi se žuri”, rekla je. “Mogu li samo otrčati gore i predati doktoru materijal koji mu treba?”

Čuvar je sad bio sagnut i tražio nalivpero po podu.

“Ne razumijem...” mumlao je zbunjen, ali i pomalo razdražen. “To mi je omiljeno nalivpero.”

Raniji je bilo jasno da neće uskoro dobiti odgovor, a morala se vratiti Marwanu – i Leili, prije nego što se predomisli i sve ih preda policiji. Pogledala je u lift, ali je odustala od te ideje. Trajalo bi predugo. Stoga se zaputila hodnikom i ustrčala uz stepenice do odjeljenja za medicinske sestre na trećem spratu na kojem je radila, ostavljajući čuvara da i dalje traži svoje nalivpero.

Provirila je kroz prozor na stubištu. Na spratu je sve bilo mirno. Jedna sestra je sjedila za recepcijom, dok je druga išla u obilazak. Morala je požuriti. Pregledala je ključeve, našla pravi i krenula. Povukla je vrata da ih otvori i uputila se pravo ka ormaru sa zalihama, otključala ga i zagnjurila se unutra. Našla je što je tražila, natrpala materijal u svoju tašnu, a onda je čula korake kako se približavaju. Brzo je ugasila svjetlo i čučnula iza jedne od polica sa zalihama.

Vrata su se otvorila. Ponovo se upalilo svjetlo i neko je ušao unutra, zviždeći. Ranijino srce skoro da je stalo. Bio je to Leilin momak, Raoul. *Šta je radio ovdje? Da li ga je Leila pozvala? Je li mu rekla o čemu se radi?* Napetost je bila tako velika da je Rania gotovo nije mogla podnijeti. Nije mogla ničim objasniti šta radi u bolnici tako kasno, krijući se u prostoriji sa zalihama. Ako je prijavi...

Bila je to užasavajuća pomisao. Pokušala je da je odagna iz glave. Zadržavajući dah, gledala je u njegova stopala i slušala kako nešto stavlja na police, zviždućući. Činilo se da je nije primijetio.

Ne bi se reklo ni da ju je tražio. A onda je iznenada ugasio svjetlo i otišao.

Rania je mogla odahnuti. Drhtala je. Sačekala je još nekoliko minuta, naprežući se da čuje da li još neko dolazi. Ali sve je bilo tiho. Ustala je polako i oprezno i u mraku pokušavala napipati put do prekidača za svjetlo, očajnički se nadajući da neće ništa srušiti. Imala je sve što je trebala. Bilo je vrijeme da ode prije nego još nešto pođe krivo.

Ponovo je provirila napolje. Nije bilo opasnosti na vidiku. Čvrsto držeći tašnu uz grudi pojurila je prema stubištu i strčala dolje, preskačući po tri stepenika. Kad je stigla na prizemlje, usporila je, pokušavajući doći do daha, a onda žurno i odlučno krenula prema izlazu pazeći da joj se pogled ne susretne s čuvarovim, koji je nešto gledao na malom, portabl televizoru.

Gotovo da je stigla do vrata kad se iznenada začulo: “*Gospođice Fawaz, stanite!*”

Rania se smrzla.

Bio je to čuvar. Saznao je šta radi. Ali kako?

Prestravljena, disala je ubrzano, a u glavi joj se vrtjelo. Znala je da je u opasnosti od hiperventilacije, ali šta je mogla uraditi. Bježanje ne bi pomoglo. Uхватili bi je. Ako bude imala sreće samo će je protjerati, ali šta ako... ne, ne smije misliti na to.

Polako se okrenula, pokušavajući izgledati mirno, ali nada je već napustila. Bila je obeshrabrena i uplašena. Sad se morala pomiriti sa sudbinom, pa šta bude. Isto tako i Marwan i Leila. Svi su prekršili zakon i sad će morati platiti. Kako je došlo do toga?

Čuvar je stajao i gledao u nju, ali nije bio ljut. Osmjehivao se.

“Gospođice Fawaz, vidite, našao sam nalivpero!” rekao je na njeno čuđenje. “Dođite, morate se potpisati da ste ušli – i izašli.”

Dok se on smijao, Rania se borila da zatomi suze. A onda je, desetak minuta kasnije, bila u svom stanu.

“Šta te je toliko zadržalo?” upitala je Leila.

“Nije se moglo izbjeći”, rekla je Rania. “Bilo je nekih komplikacija.”

“Kakvih komplikacija?”

“Ništa što nisam uspjela riješiti. Sve je u redu.”

“Ne, Rania, nije”, rekla je Leila.

“Kako to misliš?”

“Marwanova temperatura je prešla 40°C.”

17

Dok se sunce dizalo nad Marsejem, jedan radnik na održavanju aerodroma pronašao je tijelo ubijenog taksiste. Petnaest minuta kasnije, područje je okružila policija, a u 7:30 zazvonio je mobilni inspektora Jean-Clauda Goddarda u Monte Karlu.

“Da, da, molim?” upitao je, trgnut iz kratkog sna u svom uredu u kojem je bio cijelu noć. “Šališ se... gdje?... Da li je područje osigurano?... Ne, ne, doći ćemo helikopterom... neka sve bude spremno kad stignemo... odlično obavljen posao.”

Nazvao je Colette DuVall kako bi izvršila potrebne pripreme, a onda je pozvao Lemieuxa i saopštio mu novosti. Imali su trag.

Goddard je ispljuskao lice vrućom vodom, oprao zube, očešljao se te iz jedne od ladica na radnom stolu izvadio čistu košulju i obukao je. Zatim je uzeo svoju značku, oružje, novčanik i ključeve te se pred zgradom sastao s Colette. Ona ga je odvezla do heliodroma gdje će se naći s Lemieuxom.

“Izgledate grozno”, rekla je DuVall dok je jurila gotovo praznim ulicama.

“Osjećam se još gore”, rekao je Goddard.

“Zar sinoć niste išli kući?”

“Kako bih mogao?” rekao je listajući svoje bilješke. “Jesi li našla još nešto o Marwanu?”

“E-mail koji sam vam poslala u četiri sadrži sve što sam dosad saznala”, rekla je DuVall. “Ali u deset imam konferencijski razgovor s Bejrutom i Parizom. Nazvat ću vas čim saznam nešto više.”

DuVall je stigla na parkiralište. Helikopter se već zagrijao i bio spreman da poleti. Goddard je izašao iz kola i uzeo svoju aktovku.

“Jesi li sigurna da ne želiš ići umjesto mene?” viknuo je nadjačavajući buku elipsi.

“Cijeli dan s Kosturom?” doviknula je i ona. “Primamljivo, al’ ipak ću to propustiti.”

“Jako smiješno”, uzvratilo je Goddard. “Samo saznaj još nešto o Marwanu – brzo.”

“Bit će učinjeno.”

Nekoliko minuta kasnije stigao je inspektor Lemieux i uskoro su bili u zraku.

“Pa dobro, *monsieur* Goddard”, rekao je Lemieux nakon par minuta leta. “Šta imate o tom momku, Marwanu?”

Predstava je počela.

“Njegovo puno ime je Marwan Adeeb Musa Accad”, počeo je Goddard, dok su letjeli nad Francuskom. “Rođen je u Sidonu, u Libanu, 14. februara 1978. Njegov otac Adib bio je bankar, a majka Sarah učiteljica. Porodica se preselila u Bejrut ’73. Iza toga sve je pomalo maglovito. Znamo da je Marwanov brat Ramy rođen ’82. Znamo da je Marwan stupio u vojsku ’96. I da je bio jako dobar, zapazili su ga te unaprijedili, tako da je služio u nekoliko elitnih jedinica. Onda je raspoređen u tajnu službu i bio je tjelohranitelj ministru odbrane ’98., a potom i premijeru od 1999. do 2001.”

Goddard je pregledao Colettin odštampan e-mail.

“Tada je”, nastavio je, “Marwan napustio vladinu službu i osnovao kompaniju Accad & Saradnici koja se bavi bezbjednošću. To je bilo upravo u vrijeme kad je Ramy izašao iz vojske. Koliko znamo, najveći dio njihovog djelovanja odnosi se na pružanje zaštite naftnim magnatima sa Zapada i njihovom osoblju koje sad radi u Iraku, te pomaganje u pronalaženju žrtava otmica. U skorije vrijeme počeli su pružati zaštitu i direktorima naftnih kompanija sa Zapada koji rade u Libiji. Očigledno je da razvijaju jako dobar posao radeći s bogatim klijentima u i oko Zaliva. Nema biografije na *web* stranici njegove kompanije, samo spisak klijenata i podaci o načinu stupanja u kontakt s njihovim sjedištem u Bejrutu. Moja kolegica, Colette DuVall, zvala je taj ured sinoć. Bio je zatvoren, ali pokušat će ponovo za nekih sat vremena.”

“I, to je to?” upitao je Lemieux.

“Dosad, da”, rekao je Goddard, iznenađen Lemieuxovom žestinom.

“Zar mislite da ja sve to već ne znam?” upitao je Kostur, dok mu je glas odavao odvratnost. “Pa saznao sam to u samo jednom

telefonskom pozivu iz svog ureda. Trebalo mi je cijelih pet minuta. Moja sekretarica zna više o Marwanu Accadu od vas, *monsieur* Goddard. Zar je to nabolje što Monako može pružiti? *Sačuvaj Bože!*”

Goddard je bio riješen da sačuva mir. Bilo je dana kad je iz sveg srca želio ovom čovjeku razbiti nos, ali nije sebi smio dopustiti da izgubi pribranost. Niti je želio Lemieuxu pružiti zadovoljstvo da sazna koliko mu ide na živce.

“Tražili ste od mene da prikupim što mogu”, odgovorio je Goddard. “Znat ćemo više za nekoliko sati.”

“Za nekoliko sati Marwan Accad može biti u Japanu ili na Aljasci”, rekao je Lemieux. “Nemamo vremena u izobilju, *monsieur* Goddard. Imamo ubicu na slobodi koji u ovom trenutku ima devet sati prednosti.”

Goddard je osjećao kako mu lice i vrat crvene. Uši su mu gorjele. Svi okolo su čuli kako je upravo dobio gadnu kritiku i htio je uzvratiti udarac. Ali ovo nije bilo ni mjesto ni vrijeme za to.

“Čudim se, *monsieur* Goddard”, nastavio je Lemieux dok su nastavljali svoj put prema Marseju, “zašto ništa niste rekli o tome kako su Marwan i njegov brat preživjeli invaziju Libana ’82 – krijući se po hodnicima i u kadi njihovog stana, šćućureni u naručju svoje majke pri pokušaju da izbjegnu udarac krhotina stakla i šrapnela?”

“Bojim se da nisam...”

“Zašto ništa niste rekli o danu kad je Marwan vidio dvojicu svojih ujaka i obje ujne, te njihovu djecu, ubijene minobacačkom granatom tokom proslave Ramyjevog prvog rođendana?” nastavio je Lemieux. “Jeste li znali da su Marwan i njegov brat gledali kako im roditelji ginu od autobombe na ulicama Bejruta, nekoliko godina kasnije?”

Goddard je gledao kroz prozor u rijetko drveće i blatnjave farme nakon noći obilne kišom.

“Pa, jeste li?” Lemieux je zahtijevao odgovor. “Treći januar 1993. godine? Podsjeća li vas to na nešto?”

“Ne”, rekao je Goddard.

Osjećao se poniženim. A što je bilo još gore, Lemieux je bio u pravu. Trebalo je da zna više. Trebalo je da otkrije više. Nije smio pred Lemieuxa donijeti mrvice umjesto cijelog obroka. Goddard je znao kako radi taj čovjek i mogao je kriviti samo samog sebe.

Nažalost, Lemieux još nije bio gotov.

“Bilo je to uoči Marwanovog petnaestog rođendana”, rekao je Kostur bez trunke emocije. “Ramy još nije imao ni jedanaest. Bio

je to dan koji će ih progoniti do kraja života, dan o kojem nikad ne govore. Ni između sebe. Čak ni sami sebi. Želite riješiti ovaj slučaj, *monsieur* Goddard? Onda će vam biti bolje da pokušate shvatiti pravog Marwana Accada. Želite li znati kako čovjeka može privući ucjena? Ubistvo? Terorisanje cijele zajednice nevinih? Onda bolje počnite sa shvaćanjem događaja koji su ga oblikovali i demona koji upravljaju njime.”

“Priča počinje na dan ubistva Marwanovih roditelja. Tog dana se sve promijenilo, zar ne? Marwan odjednom više nije bio brat nego otac. Nije ostao niko u porodici ko bi se brinuo o Ramyju. Ujaci su im bili mrtvi. Ujne također. Ostali rođaci su pobjegli iz Libana u Evropu i Ameriku. Marwan je iznenada morao sam podizati svog brata. Hraniti ga. Oblačiti. Štititi. Čak je i u vojsci morao prokročiti put za Ramyja. Uspjelo mu je da Ramyja prime u elitnu jedinicu. Uspjelo mu je i da Ramy sam odabere raspored, čak i popularno mjesto u grupi za zaštitu potpredsjednika vlade, samo na korak od unutrašnjeg kruga moći.

“Ali zašto? Šta su tražili? Da li je njihov pravi cilj bila plemenita želja da pruže zaštitu vođama svoje zemlje i njihovoj djeci da ne bi patili kako su oni patili? Dajte, *monsieur* Goddard, pokažite mi da baš i niste toliko naivni.”

Goddard nije rekao ništa. Već mu je bilo dosta svega.

“Marwanom Accadom ne upravlja ljubav prema domovini, *monsieur* Goddard”, rekao je Lemieux. “Njega vodi čista pohlepa. Vjerujte mi. Proveo sam život goneći takve ljude. Poznam ih čim ih ugledam. Marwan želi ono što misli da mu s pravom pripada. Želi ono što mu je uzeto iz ruku – bogatstvo, neopisiv osjećaj nepobjedivosti koji dolazi sa stvarnim, basnoslovnim bogatstvom. A da bi zadovoljio tu skoro neutoljivu glad, on pljačka bogate i moćne uljuljkujući ih u lažan osjećaj sigurnosti prije nego što im popije svu krv. Zapamtite moje riječi, *monsieur*, Marwan Accad je đavolov sin. On dolazi samo da ukrade, ubije i uništi. I zato ga moramo pronaći, prije nego što ponovo udari.”

18

Do trenutka kad su Goddard i Lemieux sletjeli u Marsej, lokalne vlasti prikupile su značajne, nove dokaze. Stupili su u kontakt sa šefom obezbjeđenja aerodroma i počeli s pregledom snimaka video-nadzora.

Prvi snimak je pokazivao Marwanov taksi kako ulazi na područje aerodroma. Drugi snimak je pokazivao samog Marwana kako ulazi na aerodrom nekoliko minuta kasnije. Na snimku iz trećeg ugla jasno se vidjelo kako prazni svoj ormarić, ulazi u toalet, podiže kartu i ulaznicu te prolazi kroz obezbjeđenje kao "Jack Cardell."

"Šta je to što je upravo bacio u smeće?" upitao je Goddard.

"Ko zna?" rekao je Lemieux. "Moglo bi biti bilo šta."

Goddard se okrenuo šefu obezbjeđenja i više zatražio nego upitao: "Zar neko ne bi trebao pretresti svo smeće skupljeno te noći i naći to što je ovaj bacio?"

"Ali, gospodine, inspektor je u pravu", rekao je šef. "To bi moglo biti bilo šta."

"Ili bi moglo biti *nešto*", bio je uporan Goddard. "Nađite to."

Potom je Lemieux pozvao žandara koji je pustio Marwana da prođe kroz obezbjeđenje. Ispitivao ga je tako žestoko da je Goddard pomislio da će čovjek dobiti slom živaca. Jadnik je odmah suspendovan i ostao je bez plate.

U međuvremenu je pregled kompjuterskih logova pokazao da je neko, koristeći libanski provajder, kupio avionsku kartu za Marwana kod aviokompanije Royal Air Maroc.

"To mora da je bio Marwanov brat", rekao je Lemieux.

"Ne znamo to zasigurno", upozorio je Goddard.

"A ko bi drugi mogao biti?" upitao je Lemieux.

"Samo kažem da tek gradimo ovaj slučaj", rekao je Goddard, "i to ne na pretpostavkama nego na pouzdanim činjenicama, onima koje

se mogu dokazati na sudu. Ako je Marwan zaista kriv – a sasvim je moguće da jeste – treba nam daleko više dokaza nego što ih imamo. Trenutno je sve uglavnom uopšteno.”

“Ja sam dobio mnoge slučajeve i s manje od ovoga”, hvalio se Lemieux.

A koliko njih si pustio da zamre s više? Pitao se Goddard, ali nije rekao ništa.

“Kako god hoćete”, rekao je Lemieux. “Ali ja sljedećim letom idem u Kazablanku naći ubicu. Želim da vi odete u Bejrut. Otkrijte ko je kupio kartu. Ali čuvajte leđa, *monsieur* Goddard. Marwan i Ramy Accad opasni su ljudi. Što im se više budete približavali, to će biti opasniji.”

19

“Marwane? Marwane, čuješ li me?”

Marwan se pokušavao probuditi, ali kapci su mu bili teški kao olovo. Bolio ga je svaki dio tijela, a iako su mu glava i lice bili mokri od znoja, drhtao je od hladnoće. Povukao je pokrivače čvršće oko svojih grud i sklupčao se u položaj fetusa.

“Marwane, to sam ja – Rania – čuješ li me?”

O, da, čuo je. Volio je taj glas i veoma mu je nedostajao.

On i Rania bili su prijatelji još od djetinjstva. Igrali su se zajedno, smijali se zajedno i zajedno preživjeli libanski građanski rat. Išli su jedno drugom na rođendane. U školi su sjedili jedno pored drugog. Jednom su zajedno sagradili tvrđavu na krovu svoje zgrade i napunili je stripovima i sokovima – onim od grožđa, koji je ona najviše voljela i od narandže, koji je on najviše volio.

Prva djevojka koju je poljubio bila je Rania. Prva djevojka koju je odveo da gledaju američki film bila je Rania. Nije se mogao sjetiti koji je to film bio, ali sjećao se kako su se zajedno ušunjali u kino, kako su se krili u zadnjem dijelu sale budući da ni njeni ni njegovi roditelji nisu dozvoljavali zabavljanje. I sjećao se da ju je držao za ruku.

Bio je uvjeren da je ona ta kojom će se oženiti. A onda, kad mu je bilo četrnaest, a školska godina završena i ljetni raspust samo što nije počeo, ona je došla, pokucala na njegova vrata i saopštila mu novosti. Njen otac je dobio novi posao. U Francuskoj – u Parizu da budemo jasniji – i letjeli su tamo to veče i neće se više vratiti. Marwan se još uvijek sjećao kako mu je bilo kad ga je, sa suzama u očima, poljubila u obraz, rekla zbogom, a onda se okrenula i otrčala. Još uvijek je osjećao onu knedlu u grlu i bol u srcu. Sjećao se da se pitao gdje je pogriješio pa ga je Bog tako kažnjavao?

“Marwane”, ponovo je prošaputala. “Možeš li otvoriti oči? Moraš se probuditi.”

I opet je to bilo tu – toplota njenog daha na njegovom licu, miris njenog parfema u zraku. Njegove zakrnavljene oči polako su se počele otvarati i iznenada ju je opet mogao vidjeti, a oko uglova njegovih usana počeo se stvarati umoran osmijeh.

Nije više bila u svojoj ružičastoj spavaćici. Sad je na sebi imala bijelu uniformu medicinske sestre. Njena, nekad duga, crna kosa, sad je bila skraćena i dosezala samo do ramena. Nije uopšte bila našminkana, ali tako je izgledala još bolje – čistije, slađe. A njene oči, te prekrasne smeđe oči, imale su onu hipnotičku silu, veću nego što je ikad vidio. Samo da uroni pogledom u njih bilo je vrijedno svega kroz šta je prošao. U tom mu se trenutku činilo kao da je sav bol i tuga iz posljednjih šest mjeseci odjednom izbrisana. Biti u njenom domu, na njenom kauču, pod njenim staranjem, na nekoliko centimetara od otkucaja njenog srca, imalo je daleko jače iscjeljujuće i terapijsko djelovanje nego ijedan ljekarski eliksir.

“Marwane, čuješ li me?” ponovo je, nježno, šapnula.

“Koliko je sati?” upitao je Marwan hrapavim i slabim glasom.

Ona pulsirajuća glavobolja počela je jenjavati. Osjećao se mirnim i sigurnim, spokojnim i opuštenijim nego što je bio mjesecima.

Rania je pogledala na sat. “Skoro je osam.”

“Ujutru?” upitao je, gledajući kroz poluotvorene zavjese na drugoj strani sobe. “Zašto je napolju još mrak?”

“Noć je, Marwane”, objasnila je. “Osam sati uvečer. Neprekidno si spavao otkad si se srušio u hodniku.”

“Žao mi je”, prošaputao je.

Odmahnula je glavom i opipala mu čelo. “U redu je”, rekla je.

“Ne, žao mi je zbog svega”, ponovo je prošaputao. “Znam da ne želiš...”

“Pst”, rekla je, nježno mu stavljajući kažiprst na usne. “Moram ti nešto reći.”

Šta god hoćeš, pomislio je Marwan. Što se njega tiče, mogla mu je čitati osmrtnice ili zadnju stranu kutije za žitarice. Bio je sretan što se vratio u njen život.

Zastala je na trenutak. Pogledala ga je u oči, a on je osjećao da mu je već bolje. Zatim je duboko udahnula i rekla: “Ne možeš ostati.”

Marwanovo srce je preskočilo.

Šta je to bilo? zapitao se. Šta je to rekla? Ruke su mu se ohladile. Pokušao je govoriti, ali usta su mu bila suha i riječi nisu htjele napolje.

“Nemoj govoriti”, prošaputala je. “Samo slušaj.”

Ali nije mogao. Šta god bilo to što se spremala reći, on zapravo nije želio čuti.

“Volim te, Marwane”, počela je Rania. “Mislim da sam te oduvijek voljela, još od dana kad si me prvi put poljubio, a vjerovatno i mnogo prije toga. Onog dana kad sam s roditeljima otišla u Pariz plakala sam više nego ikad u životu jer sam mislila da te više nikad neću vidjeti. I nastavila sam plakati sedmicama. Rekla sam roditeljima da ih mrzim zato što su me odveli i da ću pobjeći i naći te.

“Ali bila sam samo djevojčica, Marwane. Samo djevojčica. I odrasla sam, a i ti si. Promijenili smo se, pošli različitim putevima i postali potpuno drugačiji ljudi. A kad si se prošle godine pojavio na mom kućnom pragu s cvijećem i poklonima i prosidbom, uplašio si me. Jer, imala sam novi život, drugačiji život, i voljela sam ga. Imala sam prijatelje kojima je bilo stalo do mene i momka koji me volio.

“Ali ti si mi nastavio slati sva ta pisma i poruke, nazivao si me i slao poklone i još cvijeća, i sve me je to zbunilo. Deset godina sam radila sve što sam mogla da te zaboravim – dobro, ne, ne baš da te zaboravim, ali pokušala sam te preboljeti, ostaviti za sobom i utrti sebi put koji je ispravan za mene. Znam da si samo pokušavao da mi kažeš koliko me voliš i to je na neki način bilo tako dražesno. Ali ja sam shvatila tvoja pisma, Marwane. Ti vjerovatno misliš da nisam, ali jesam. U njima si govorio kakav život vodiš i mislio si da ću biti zadivljena svim ‘stvarima’ koje imaš i ‘prijateljima na visokom položaju’ koji te okružuju, ali nisam. Jedva da sam prepoznavala svog najboljeg prijatelja u tim pismima.”

“Ne želim se udati za čovjeka koji nikad nije kod kuće, koji je neprestano u opasnosti, koji zarađuje više novca ako više rizikuje svoj život. Ne želim se udati za čovjeka koji obožava novac, moć i prestiž umjesto Boga. Želim nekoga ko će me voljeti, Marwane, nekoga ko želi provoditi vrijeme sa mnom i podići porodicu sa mnom, nekoga ko će biti ozbiljan u vezi ozbiljnih stvari – stvari koje su najvažnije u životu. A to nisi ti, Marwane. Možda si nekad bio, ali mislim da više nisi.”

“Mogu se promijeniti”, rekao je Marwan, prisiljavajući riječi da izađu napolje.

Rania je pomilovala njegovo vrelo lice svojom hladnom rukom i osmjehnula se.

“Možda i možeš, Marwane”, rekla je bez imalo osude u očima. “Ali upravo si se srušio na mom pragu s ranom od metka u ramenu. A ja sam upravo dovela u opasnost svoj posao da bih ti pomogla. To nije život kakav želim.”

“Jesi li zato pobjegla?” upitao je Marwan.

“Nisam pobjegla”, tiho je uzvratila Rania. “Ovdje se otvorila mogućnost za zaposlenje i ja sam prihvatila.”

“Trebali smo izaći na večeru u Parizu”, rekao je, dok mu je glas i dalje bio hrapav i napet. “Sjedio sam tamo čitav sat, sve dok tvoj brat nije konačno došao i rekao mi da si otišla iz grada.”

“Možda se moj brat u svemu tome nije najbolje snašao.”

“Bez poruke, bez oprostaja”, rekao je Marwan. “Samo si nestala.”

“Mislila sam da je tako najbolje”, rekla je Rania. “Činilo mi se da nećeš shvatiti poruku na drugi način.”

“Možda si *ti ta* koja se nije u svemu tome najbolje snašla”, dobacio je Marwan.

“Možda i nisam”, prihvatila je. “Ali sigurno te nisam željela povrijediti.”

“Ipak, jesi.”

“Žao mi je, Marwane, zaista mi je žao. Ali tvoj dolazak ovamo je pogreška.”

“Nisam znao kome drugom da se obratim.”

“Uolikoj si nevolji ustvari?”

“Vidjela si ranu.”

“Ko ti je to učinio?”

“Ne znam. Ali trebam mjesto na kojem mogu boraviti dok se ne oporavim i ne procijenim situaciju.”

“To ne može biti ovdje”, rekla je Rania.

“Zašto ne?” upitao je Marwan. “Neću ti biti na putu. A trajat će samo neko vrijeme.”

“Ne bi bilo dobro”, rekla je Rania, odmahujući glavom. “Nije sigurno i...”

“I, šta?” navaljivao je Marwan, iako je znao šta bi rekla.

“Ne tjeraj me da to kažem, Marwane.”

“Želim čuti kako to govoriš.”

“Molim te, Marwane.”

Ali Marwan je bio uporan i u Ranijinim očima su zaiskrile suze.

“Volim te, Marwane”, rekla je. “Ali ne onako kako bi ti želio. Žao mi je. Molim te, ostavimo stvar na tome.”

Marwan je polako klimao glavom i iznenada primijetio Leilu kako tiho sjedi u uglu, dok su i njene oči bile pune suza. A onda je, skupljajući svu snagu koja mu je preostala, ustao, skupio svoje stvari, otišao do vrata i okrenuo se da ponovo pogleda svoju prvu ljubav.

“Nadam se da ćeš naći čovjeka kakvog tražiš, Rania”, nježno je rekao. “Zaslužuješ da budeš sretna. Obećavam da te više neću uznemiravati.”

Ranijine oči su bile crvene. Donja usna joj je drhtala. Nije želio otežavati joj nešto što je već ionako bilo teško.

“Hvala ti što si mi pomogla”, najzad je rekao, dok mu je glas zapinjao u grlu.

Onda je nastupila kratka, nelagodna tišina, i potom je otvorio vrata i krenuo da izađe.

“Gdje ideš, Marwane?” odjednom je upitala.

“Zar je važno?”

“Meni jeste”, rekla je.

“Ustvari, ne znam”, priznao je. “Možda u Egipat, ili u Zaliv – samo što dalje odavde.”

A onda je prešao preko praga, tiho zatvorio vrata za sobom i otišao.

Bilo je skoro devet sati kad je Marwan Accad, teturajući se, izašao iz Ranijine zgrade i krenuo besciljno kroz noć. Gdje *bi* mogao otići? Nikog drugog nije poznao u toj zemlji. Nije se usuđivao odsjesti u hotelu. A pretpostavljao je i da će oni koji ga love uskoro doći za njim u Maroko, ako već nisu ovdje.

I dalje se borio s temperaturom (iako se sad spustila na 38°C). Bolio ga je svaki zglob u tijelu, a sad je bio i slomljenog srca. Odlazak kod Ranie bila je glupa greška. Kako je mogao biti tako glup? Sad je pouzdano znao ono čega se potajno plašio posljednjih šest mjeseci – da ga je život koji je sebi izabrao koštao žene koju je volio. Šta je drugo bilo važno?

Sva nada je nestala, a s njom i njegova volja da umakne gonjocima. U misli mu se počela uvlačiti tama, želja da oduzme vlastiti život i završi sa svim svojim bolom i utone u bezdan. Ali onda se sjetio svog brata koji je radio sve što je mogao kako bi mu pomogao da stigne na sigurno, i koji je sada bio njegov jedini prijatelj na svijetu. Nikad ne bi mogao napustiti Ramyja. Njihovi roditelji mu to nikad ne bi oprostili, i bez obzira na ono što se dogodilo, nije mogao obećastiti sjećanje na njih.

Ali šta tačno treba uraditi? Nije imao gdje da boravi, nikoga kome bi se mogao obratiti, a sat je otkucavao. Neko ga je gonio, i samo jedan pogrešan pokret mogao bi biti fatalan.

Marwan se odjednom sjetio da može iznajmiti automobil i, našavši ga, odvezao se nekoliko kilometara dalje od bloka zgrada Ranijinog susjedstva te ga ostavio u mirnoj sporednoj ulici, a ključeve spustio u prtljažnik. Potom je zaustavio taksi i vratio se na aerodrom Rafiq V International odakle je iz govornice pozvao brata koristeći jednu od svojih kreditnih kartica izdatih na lažno ime.

“Ramy, to sam ja, Marwan. Oprosti što te zovem kući.”

“Šta to radiš?” upitao je Ramy. “Rekao sam ti da me zoveš s mobitela.”

“Znam, ali nisam imao vremena.”

“I, trebalo je da čekaš tri dana. Nije prošao još ni jedan.”

“Moram doći kući.”

“Zašto? Šta nije u redu?”

“Duga priča”, rekao je Marwan.

“Koliko duga bi mogla biti?” upitao je Ramy. “Pa nisi tamo bio ni dvanaest sati.”

“Slušaj, ne mogu sad pričati o tome”, insistirao je Marwan. “Samo mi rezerviši kartu.”

“Ne”, rekao je Ramy. “Bejrut nije dobra ideja. Ne još.”

“Zašto?”

“Nije siguran. Trenutno nije.”

“Ali ovdje ne mogu ostati. Ne mogu se ni vratiti u Evropu. Šta kažeš na Sao Paolo?”

“Jako smiješno”, rekao je Ramy, zvučeci umorno.

“A zašto?” upitao je Marwan. “Mogu pomoći u praćenju Claudette.”

“Imam ljude koji to rade, ali to nisi ti.”

“Pretpostavljam da Amerika ne dolazi u obzir?”

“Nikad nećeš dobiti vizu.”

“A Kairo?”

“Zašto Kairo?”

“A zašto da ne?” rekao je Marwan, posmatrajući nekolicinu marokanskih policajaca koji su se okupljali kod jednog od izlaza. “Tamo ima četrnaest miliona ljudi. Među njima lako mogu nestati.”

“Još uvijek ne razumijem”, rekao je Ramy. “Zašto ne možeš ostati u Kazablanki?”

“Jednostavno ne mogu”, rekao je Marwan. “Pričat ću ti kasnije.”

“Dobro, onda rezervišem za Kairo. Kad želiš poći?”

“Odmah.”

“Kako misliš, odmah? Gdje si sada?”

“Na aerodromu.”

“Već? Čekaj, stani malo.”

“Šta je bilo?”

“Evo vanrednih vijesti na francuskoj televiziji.”

“Šta?”

“Našli su auto i tijelo taksiste u Marseju”, rekao je Ramy.

“Šta još kažu?” upitao je Marwan. “Jesu li rekli nešto za mene, ili za Maroko?”

“Ne, još nisu”, rekao je Ramy. “Kažu da policija još prikuplja informacije, još nema tragova.”

“Lažu”, rekao je Marwan. “Za petama su mi. Odmah moram otići odavde.”

“U pravu si. Koje ime da koristim ovog puta?”

“Rezerviši let ne ime Tariq Jameel.”

“Dobro”, rekao je Ramy, već pretražujući sajt. “Još nešto?”

“Trebam mjesto na kojem ću boraviti kad stignem.”

“Hotel?”

“Ne, previše je opasno, prelako za praćenje.”

“Pa gdje onda?” upitao je Ramy.

“Nađi mi stan.”

“Stan? Koliko imaš namjeru ostati?”

“Pojma nemam, ali moglo bi potrajati neko vrijeme.”

“Nije valjda”, narugao se Ramy.

“Zašto ne?” rekao je Marwan. “Sam si rekao, Ramy. Ne mogu kući. Ne mogu pratiti Claudette. Kuda onda da idem?”

Ramy nije rekao ništa.

“Samo mi brzo nađi stan – nije važno koliko košta”, nastavio je Marwan. “A onda mi nabavi telefon, nešto gotovine i nekoliko poslovnih kartica.”

“Poslovnih kartica?”

“Nešto što će pomoći da izgledam zakonito.”

“Kao šta?” upitao je Ramy.

“Ne znam”, rekao je Marwan. “Neka budem trgovac kompjuterima – ne, bolje konsultant. Izmisli neko ime firme i logo. I postavi odmah lažnu *web* stranicu te firme.”

“Šališ se, zar ne?”

“Hej”, rekao je Marwan, “za šta služe mlađa braća?”

Do pola dvanaest, Marwan se ukrcao na let 848 egipatskog avioprevoznika koji je krenuo u pet minuta poslije ponoći. U sedam i pet sljedećeg jutra bio je u Kairu, iako mu nikako nije bilo jasno kako mu je to uspjelo.

Niko ga nije zaustavio. Niko ga nije ništa pitao. Činilo se da ga niko ne prati. Zašto? Je li to bila zamka ili nekakav dar s neba? Nije mu izgledalo kao zamka. Ali zašto bi mu Bog bio milostiv sad kad je već toliko mnogo uzeo od njega – i karijeru i ženu koju je volio, a skoro i njegov život, i to više puta u posljednja dvadeset četiri sata? Sve to nije imalo nikakvog smisla, ali je svakako bio spreman prihvatiti svaku kap sreće koja bi mu se nasmiješila.

No važnije pitanje nije bilo kako je tamo stigao nego šta će uraditi sad kad je tu. Prije svega, mora zapamtiti da se sad zove “Tariq Jameel.” Tako piše u njegovom pasošu. Tako piše na karti. To će ime biti korišteno u ugovoru o zakupu stana. Mora se početi navikavati na to. Mora početi misliti o sebi kao o Tariqu Jameelu. A trebat će mu i uvjerljiva priča koja ide uz sve to.

Probio se kroz gomilu na aerodromu, platio vizu i uhvatio taksi do hotela *Sheraton* na Oruba Roadu u Heliopolisu, samo nekoliko kilometara od aerodroma. Nije namjeravao odsjesti u hotelu. Samo mu je trebao tabor na nekoliko sati iz kojeg će se moći javiti bratu, nešto pojesti i isplanirati sljedeće poteze.

Počeo je tako što je otišao do poslovnog centra i našao službenika.

“Dobro večer”, rekao je službenik ugledavši ga. “Šta mogu učiniti za vas?”

“Želio bih iznajmiti kompjuter.”

“Svakako, gospodine, jeste li gost ovdje u hotelu?”

“Ne, nisam. Trebam se sastati s kolegom, ali sam zaboravio svoj laptop, a moram provjeriti e-mailove.”

“Nema problema, gospodine”, rekao je službenik. “Koliko dugo će vam trebati?”

“Okolo sat vremena.”

“Bit će mi zadovoljstvo da vam pomognem, gospodine. Molim vas, samo popunite ovaj formular. Hoćete li mi reći svoje ime?”

“Tariq Jameel”, odgovorio je bez oklijevanja.

“Odlično, gospodine Tariq. Morat ćete kupiti i pristupnu karticu za bežični internet.”

“Koliko košta?”

“Jedan sat je četrdeset pet funti, gospodine.”

“Može. Primete li *Visa* kreditne kartice?”

Nekoliko minuta kasnije, Tariq je sjedio u mračnom uglu predvorja, pijuckajući sok od narandže. Logovao se na internet i otvorio *instant messaging* sistem.

“Ramy, jesi li tamo?... to sam ja, Tariq... Uspio sam.”

Sačekao je nekoliko trenutaka i na ekranu se pojavio odgovor.

“Hvala Bogu... jesi li dobro?”

“Sve u redu... prost zadatak... jesi li imao sreće sa stanom?”

“Nešto malo.”

“Što znači...?”

“Našao sam mjesto, ali tamo već neko vrijeme nije niko živio... gazda kaže da će u stanu biti malo radova, ali i da se svakako već danas možeš useliti, ako ti to ne smeta.”

“Kakvih radova?”

“Malo čišćenja, krećenja i nekoliko popravki – ko će ga znati – ja ga očigledno nisam vidio.”

“Gdje se nalazi?”

“Heliopolis – u blizini aerodroma.”

“To je savršeno... Sad sam u hotelu *Sheraton*.”

“Gazda se može naći s tobom u stanu kad god tebi odgovara... Čini mi se da će biti sretan samo da se riješi tog mjesta.”

“Hoće li izdavati mjesečno?”

“Ne”, otpisao je Ramy. “Želi da mu se plati najmanje šest mjeseci unaprijed.”

“Nema šanse... reci mu da ćemo za prvi mjesec platiti gotovinom, ali da nećemo potpisati ništa prije nego što izvrši sve popravke... potom ćemo razmotriti tih šest mjeseci.”

“Smatraj to učinjenim.”

“Super – još nešto?”

“Saznao sam ko radi na tvom slučaju u Monte Karlu.”

“Ko?”

“Zapravo, dvojica su... jedan se zove Jean-Claude Goddard... rođen u Nici, odrastao u Monaku... ima 36 godina... viši inspektor... pametan momak, na dobrom glasu, visoko poštovan, oženjen i ima jednu kćerku... drugi je Marcel Lemieux... 62 godine... rođen u Grenoblu, odrastao u Normandiji, sad na položaju šefa u Umorstvima u Parizu... naširoko smatran najboljim policajcem u zemlji... neosporno jedan od najboljih inspektora u Evropi... riješio je neke od najvećih slučajeva u EU... dvaput razveden... nema djece.”

“I koji od njih se uputio u Maroko?”

“Kako si znao?”

“Instinkt.”

“Lemieux – trebao bi sletjeti za nekoliko minuta.”

“Šta je s Goddardom?”

“On dolazi ovamo, Marwane, da ispita mene.”

“Šališ se.”

“Volio bih da je tako.”

“Odmah odlazi iz zemlje – ne smiješ dopustiti da te nađu – ne još.”

“Ne mogu bježati, Marwane, imam posao koji moram voditi.”

“Vodi ga s puta – već si to radio.”

“A gdje to trebam otići?”

“Zar nemamo trenutno tim u Bagdadu koji se nalazi u američkom štabu Exxon-Mobila?”

“Zar si potpuno poludio?” pisao je Ramy. “Tražiš od mene da putujem sve do Iraka kako bih izbjegao razgovor s tamo nekim policajcem iz Monte Karla?”

“Tačno tako”, otpisao je “Tariq”, “tu ne možeš ostati... ako te Goddard nađe i ti mu ne daš ono što traži, uhapsit će te i izručiti pod optužbom za ometanje zakonskog postupka i sprečavanje rada službi gonjenja... Samo Bog zna šta bi ti se potom moglo dogoditi... nikako to ne smiješ dopustiti.”

“Šta ako me Goddard bude slijedio u Bagdad?”

“Neće”, napisao je Tariq. “Više voli ostati živ.”

Dva dana "Tariq Jameel" nije izlazio iz stana.

I dalje je imao temperaturu, ali ne i toplomjer, pa nije znao kolika je. Nije imao dovoljno energije da izađe napolje i potraži doktora, a još manje neku samoposlugu. Apetita nije imao, tako da je samo ispijao sokove i flaširanu vodu koju je donio iz *Sheratona*, očajnički pokušavajući da hidrira svoje tijelo, a uzimao je i antibiotike i druge lijekove koje je Rania donijela iz bolnice i stavila u njegov ranac.

Ramy se nije šalio u vezi sa stanom. Bio je velik – mnogo veći nego što je njemu trebalo – s tri spavaće sobe, tri kupatila i ogromnom dnevnom sobom. Ali reći da su mu trebale "male popravke" bilo je preblando. Nema sumnje da je tamo nekad 50-ih ili 60-ih godina ovo bilo veličanstveno i krasno mjesto, ali Tariq se pitao je li ikad od tada čišćeno.

Prašine je bilo posvuda, od poda do plafona, a kuhinjski stol i elementi bili su prekriveni slojem masnoće. Dva od tri tuša nisu radila. Dvije od tri zahodske školjke su curile. Sudoper nije radio. Rerna je bila u kvaru. Samo jedna od četiri ringle na šporetu bila je ispravna. Povrh toga, noću je bilo dosta hladno, a Tariq nije mogao uključiti nijednu grijalicu.

Ni "umjetnička djela" nisu bila nešto za čim biste žudjeli. Zidovi su bili nagizdani slikama, uključujući i jednu minijaturu Mona Lize i portret u prirodnoj veličini koji je Tariq nazvao "Španjolka sa stavom." u trpezariji su se nalazile dvije identične slike dječaka s cigaretom, dok je u jednom hodniku bila trodimenzionalna slika četvero mačića, od kojih je jedno imalo izubijanu njuškicu. U dnevnoj sobi su stajale tri mesingane statue koje su predstavljale neku vrstu azijskog čovjeka-zmaja i jedna ogromna slika životinja u zoološkom vrtu kako vise preko rešetki. I sve to je bilo prekriveno prašinom.

Mada, sve to i nije bilo tako važno. Većina sijalica u stanu je pregorjela tako da, svejedno, ni tokom dana nije mogao vidjeti naročito dobro.

Vlasnik je obećao da će odmah sve očistiti i popraviti, ali Tariq je trebalo nekoliko dana da se odmori, bez radnika koji ribaju, lupaju i prave svaku drugu vrstu buke. Zamolio ga je da ne šalje nikoga do ponedjeljka. Sve što je do tada htio bio je debeli pokrivač, čist jastuk i kauč na koji će moći leći. Budući da nije mogao naći prvo dvoje, morao se zadovoljiti samo kaučem u dnevnoj sobi, na koji se srušio i spavao gotovo neprekidno.

Međutim, trećeg dana ga je iznenada probudilo kucanje na vratima.

Tariq je nagonski posegnuo za pištoljem, ali onda se sjetio da ga nema. Pogledao je na sat. Skoro da je bilo podne, iako je u stanu s navučenim zavjesama i neispravnim sijalicama bilo prilično mračno.

Kucanje se ponovilo, ovog puta glasnije. Tariqov puls je ubrzavao. Niko nije znao da je u Kairu, a još manje da je u Heliopolisu, a i bio je tek četvrtak – niko od radnika još nije trebao doći. Ali kucanje se nastavilo.

Tariq je ustao, uzeo malu lampu i tiho pošao prema vratima. Jesu li ga pronašli? Ako jesu, zašto su kucali? Ruka mu se čvrsto stezala oko postolja lampe. Bit će to slaba zaštita ako ga je neko došao odvesti silom. Ali odbio je da se preda bez borbe. Stigao je do vrata, otvorio špijunku i ponovo počeo disati. Bio je to dostavljač s hrpom kutija u naručju. Otvorio je vrata i susreo se s čovjekovim preneraženim izrazom.

“Jeste li vi Tariq Jameel?” upitao je.

“Jesam”, odgovorio je, tek sad shvatajući koliko užasno mora da izgleda – neobrijan, neopran i u istoj odjeći koju je nosio još tokom pucnjave.

“Potpišite ovdje.”

Tariq je potpisao, potom dao čovjeku napojnicu i uzeo pakete. Naravno, svi su bili iz Bejruta, i on je prvi otvorio kidajući omot poput djeteta koje otvara rođendanski poklon.

Unutra je bio nov mobilni telefon, s baterijama, punjačem i uputstvom za upotrebu. Bila je tu još i koverta s deset hiljada egipatskih funti, i više nego dovoljno za početak, te svežanj posjetnica na kojima je pisalo: “Tariq Jameel, poslovni direktor, ICT Consulting, Brisel, Belgija”, a u nastavku *web* stranica, e-mail adresa te broj poštanskog faha i telefonski broj u Briselu.

Tariq je uključio telefon i nazvao taj broj.

“Hvala što ste pozvali ICT Consulting”, na telefonskoj sekretarici čuo se ženski glas na francuskom. “Trenutno niko ne može preuzeti vaš poziv. Molimo vas, ostavite svoje ime, broj telefona i kratku poruku i javit ćemo vam se što je prije moguće.” Poruka je ponovljena na engleskom, a onda i na francuskom. Ramy je zaista mislio na sve.

Tariq je otvorio i sljedeću kutiju i unutra pronašao veliku kožnu aktovku. Izvadio je, otvorio i ostao bez riječi zureći u potpuno nov Dell Latitude D800 *notebook*, u koji su već bili instalirani najnoviji *software* i *accessories*. Roveći dalje našao je nekoliko pari farmerki i pantalona, nekoliko novih majica, čarapa, veša, par džempera, pribor za brijanje i ličnu higijenu – četkicu za zube, pastu, vodicu za usta, sapun, grickalicu za nokte i tako dalje.

Ali treća kutija ga je najviše iznenadila. Na vrhu je pronašao najnoviji digitalni TV i radioprijemnik, ne veći od njegove šake, koji je još uvijek bio u ambalaži. Pretpostavio je da je to bio Ramyjev način da mu pomogne da ide ukorak s vijestima, pogotovo onim o lovu na njega koji se zaoštravao. Ispod toga je bio plan grada, spisak kompjuterskih firmi u Kairu i gomila novinskih priča – skinutih s interneta – o stanju kompjuterske industrije u Egiptu, sve osmišljeno i uređeno tako da mu pomogne u izgradnji i održavanju nove maske pod kojom se skrivao.

Naposljetku, ispod svega ostalog, nalazila se mala kutija slična sefu, zaključana i obložena olovom, s ključem privezanim vrpcom na vrhu. Umetnuo je ključ u bravicu, okrenuo ga i otvorio poklopac, otkrivajući pištolj kalibra 45 mm i municiju.

22

Iznenada se “Tariq Jameel” osjetio krivim što je svog mlađeg brata poslao u Bagdad. Ramy je očigledno znao šta radi. Nikad ga ne bi predao ni Jean-Claude Goddardu, niti ikome drugom. Osjetio je snažan bol u stomaku. Ako Ramy umre u Iraku, nikad sebi neće moći oprostiti. Morao je naći izlaz iz ovog košmara, i to brzo.

Uzeo je kompjuter, povezao ga s telefonskom linijom u dnevnoj sobi i priključio se na internet. Onda je počeo pretraživati *web* stranice koje su donosile priče o skorašnjim događajima u Ramseyevoj porodici. Kao što je i očekivao, evropski i egipatski mediji bili su preplavljeni pričama o smrti Rafiqa i Brigitte te o Claudettinjoj otmici. A slike “Marwana Accada”, sad već traženog zbog ubistva, bile su posvuda. Možda je dolazak u Kairo bila greška, ali on je i dalje vjerovao da nije imao drugog izbora.

Najnovije vijesti bile su u priči na prvoj strani *Le Monda*. Časopis se hvalio “ekskluzivnim” detaljima o događajima koji su doveli do ubistva u Monte Karlu, uključujući i činjenicu da je pismo sa zahtjevom za otkupninu došlo na Ramseyevo imanje u Parizu preko pošiljke DHL-a iz Berlina, samo dan nakon Claudettinog nestanka. U pismu se nalazio broj računa švicarske banke sa zahtjevom da se unutar dvadeset četiri sata na njega uplati milion eura “ako gospodin Ramsey želi ponovo vidjeti svoju ženu živu”. Ramsey je, kaže dalje priča, odmah platio.

“Nekoliko dana kasnije”, pisao je dalje *Le Monde*, “Ramseyevoj kući stigla je nova pošiljka DHL-a iz Brisela. U njoj se nalazila videokaseta sa snimkom gospođe Ramsey koja je bila vezana i zapušenih usta, ali živa, te pismo u kojem se tražilo deset miliona eura ili će gospođa Ramsey biti pogubljena u direktnom prijenosu preko interneta. U pošiljci se od gospodina Ramseya tražilo da novac uplati u roku sedamdeset dva sata, a onda da dođe u Brisel i sačeka daljnja uputstva.”

Priča je dalje govorila da je na recepciji Ramseyevog hotela bila ostavljena "anonimna pošiljka" u kojoj se nalazila "potpuno nova fotografija njegove žene" i poruka sa zahtjevom za dvadeset pet miliona eura, te detaljna uputstva o tome gdje će naći gospođu Ramsey u Madridu "tačno za sedam dana, uz pretpostavku da dotad sav novac bude uplaćen."

Sve to je bilo tačno. Zato ga je, prije svega, Rafiq Ramsey i unajmio. Ali ono što ga je posebno zabrinjavalo bio je sljedeći pasus: "Policija sad smatra da bi Marwan Accad, izvršni direktor kompanije za zaštitu i obezbjeđenje, sa sjedištem u Libanu, mogao biti mozak ovog šokantnog zločina. Izvori bliski istrazi kažu da su čuli kako postoje dokazi o umiješanosti gospodina Accada, uz napomenu da je ovaj pobjegao s mjesta zločina i da ga otdad niko nije vidio. Višestruki pozivi koje je *Le Monde* jučer uputio u kompaniju Accad & Saradnici u Bejrutu ostali su bez odgovora, ali u toku je opsežna potraga za gospodinom Accadom."

Iznenada se na vratima ponovo začulo kucanje – prvo lagano tapkanje, a onda sve jače lupanje.

Tariq se sledio. To nije mogao ponovo biti dostavljač. Ali ko je onda bio?

Brzo je napunio svoj pištolj i oprezno krenuo prema vratima. Ali kad je pogledao kroz špijunku, ostao je zatečen onim što je vidio. Jer pred njegovim vratima stajale su tri prekrasne mlade žene, svaka vjerovatno u svojim 20-im. Ona u sredini držala je korpu s voćem i slatkišima.

Zbunjen, zatakao je pištolj za stražnji džep i pokrio ga majicom te odškrinuo vrata i rekao: "Dobro jutro."

Ona s desne strane se nasmiješila. Ona slijeva se zakikotala. A ona u sredini bila je zadužena za razgovor.

"Dobro jutro, ja sam Dalia – Dalia Nour. Ovo su moje prijateljice, Dina i Mervat. Živimo u stanu iznad vašeg i čule smo da ste novi ovdje."

Tariq nije znao šta da kaže.

"Pa, drago mi je što sam vas upoznao, Dalia, moje dame. Šta je to što bih mogao uraditi za vas?"

"Samo smo vam htjele poželjeti dobrodošlicu u zgradu", rekla je Dalia, "i dati vam ovaj mali poklon od kućnog savjeta."

Pružila mu je korpu s voćem, koju je Tariq zahvalno prihvatio, istovremeno zatekavši sebe da je očaran Daliom. Imala je tako milo

lice i blistave smeđe oči koje su svjetlucale kad se smiješila, što je činila upravo sada. Bila je obučena kao evropska djevojka, ne lokalna, i očigledno je imala novca na pretek. Na sebi je imala džemper od mekog crvenobljednog kašmira. Crne farmerke i dizajnirane cipele očigledno su bile kupljene u Londonu ili Parizu, a ne u Kairu ili Aleksandriji. Dok su druge dvije djevojke bile okićene svim mogućim vrstama prstenja, narukvica i lančića, jedini nakit koji je Dalia nosila bile su dvije dijamantske minđuše optočene zlatom i na ruci zlatni sat koji je izgledao kao Cartier.

“Zaista ste ljubazne”, rekao je Tariq, dok su mu oči bile prikovane za Dalijine. “Hvala.”

“Nema na čemu”, rekla je Dalia dok se izraz njenog lica lagano mijenjao.

Da li je on njoj bio jednako privlačan koliko i ona njemu? Ili ga je samo varala temperatura? Osjetio je da se spremaju da odu i iznenada se sjetio koliko užasno izgleda.

“Pozvao bih vas na čaj, a i da se zajedno počastimo ovim poklonima”, rekao je, pokušavajući smisliti način na koji bi održao razgovor bar još nekoliko minuta, “ali plašim se da moj stan izgleda gore nego ja u ovom trenutku.”

Ovo je kod Dalie i Dine izazvalo smijeh i još jedan kikut kod Mervat.

“Sve je u redu”, rekla je Dalia. “Svakako ne možemo ostati, ali htjele bismo vas pozvati na zabavu koju večeras imamo na krovu zgrade. Počinje u devet i ne trebate donositi ništa osim samog sebe – i možda čiste košulje.”

Tariq je želio prihvatiti. Bilo je nešto u toj ženi što ga je fasciniralo. Ali bio je u situaciji koja je od njega tražila da se ne eksponira, da se drži po strani, a ne da učestvuje u zabavama s djevojkama iz komšiluka. A onda, kako da ih odbije? Jer ako ne pristane, to će samo natjerati cijelu zgradu da priča o tom novom neuljudnom neznancu, a posljednje što mu je trebalo bilo je da ljudi naklapaju o njemu.

“Bit će mi drago”, najzad je rekao. “A radi vas ću čak pronaći čistu košulju.”

Inspektor Goddard nije imao uspjeha. Stigao je u Bejrut noć ranije samo da bi našao Accad & Saradnike skoro napuštenim. Recepcionerka ga je obavijestila da Marwan nije dolazio; ne, nije znala gdje je; i žao joj je, ali Ramy je u Bagdadu do daljnjeg. Svi drugi iz kompanije bili su rasuti širom Bliskog istoka obavljajući svoje zadatke. Goddard je ostavio broj na koji ga mogu dobiti i vratio se u hotel kako bi se javio Kosturu.

Nazvao je Lemieuxa u *Hilton* u Rabatu, u Maroku, i otkrio – na svoje olakšanje – da je Lemieux malo više napredovao. Aerodromski videonadzor pokazao je kako “Jack Cardell” stiže letom Royal Air Maroca i žurno iznajmljuje kola. Policija Kazablanke izdala je nalog za praćenje vozila, ali dosad ništa nisu otkrili.

U međuvremenu je marokanska obavještajna služba saopštila da je Marwan Accad u toj zemlji bio samo dvaput, oba puta u pratnji libanskog premijera, te da ne znaju s kim bi mogao biti u kontaktu u toj zemlji. Nisu čak imali ni dosje na ime “Jack Cardell”, niti su imali evidenciju da je takva osoba – pod pseudonimom ili drugačije – ikad bila u njihovoj zemlji. U tom se trenutku činilo da je Lemieux u ćorsokaku.

“Marwan se uputio u Maroko s razlogom”, rekao je Lemieux, glasno razmišljajući. “Znao je da ćemo mu ući u trag. Znao je da ne može dugo koristiti pseudonim Cardell. A mi znamo da nije imao mnogo novca uza se. Mora da se trebao naći s nekim.”

“Zar nije žandaru u Marseju rekao da će biti kod djevojke?” upitao je Goddard nakon što je nakratko razmislio o ćorsokaku u kojem su se našli.

“To je bio samo dio maske”, rekao je Lemieux.

“Možda”, rekao je Goddard. “Ali šta ako je to stvarno mislio?”

“Rekao sam vam”, odgovorio je Lemieux, “nema dokaza da je Marwan uopšte bio ovdje već godinama, a kamoli da je došao da vidi djevojku.”

“Šta ako ju je upoznao na nekom drugom mjestu?” bio je uporan Goddard. “Šta ako se ona nedavno preselila u Maroko?”

Nastala je kratka tišina.

“Nastavite”, rekao je Lemieux, sad već znatizeljan.

“Imao je sa sobom vjerenički prsten, zar ne?” upitao je Goddard.

“Jeste.”

“Zar se to ne čini malo previše složenim za masku?”

Lemieux nije bio spreman da mu imalo popusti.

“Gdje su se mogli upoznati?” upitao je Francuz. “U Bejrutu?”

“Moguće”, rekao je Goddard. “Ali koliko ja znam, Marwan je posljednjih šest mjeseci veći dio svog vremena proveo radeći iz ureda u Parizu s klijentima širom EU.”

“Mislite da ju je tamo upoznao?”

“Moguće je.”

“Pitajte brata”, naredio je Lemieux.

Goddard je objasnio zašto to trenutno nije bilo moguće.

“Govorite li mi da je Ramy Accad otišao u Bagdad istog dana kad ste vi stigli?” upitao je Lemieux.

“Zaista izgleda čudno”, rekao je Goddard. “Ali recepcionerka kaže da on svakako od četiri sedmice tri provede na putu.”

“Koliko ima da je put planiran?” upitao je Lemieux.

“Kaže da je upravo iskrsnuo.”

“Kladim se da jeste”, rekao je Lemieux. “Idite ponovo kod nje. Vidite šta bi vam mogla reći o Marwanovom ljubavnom životu. A onda mi se javite čim budete mogli.”

Tariq se više nije ni sjećao kad je posljednji put bio na zabavi. Njegov život je posljednjih godina bio preokupiran poslom – veoma često opasnim poslom, kad već govorimo o tome – nije išao ni na godišnje odmore, a kamoli da se družio s ljudima koje nikad prije nije vidio. No sad je sebe zatekao kako se, ustvari, raduje ovoj večeri.

Tuširanje nije bio lak zadatak jer je rana na ramenu još bila svježja. Ali antibiotici su dobro djelovali. Bilo mu je malo bolje. Osjećao je kako mu se polako vraća apetit i već je pojeo sve krupne, sočne narandže iz korpe koju mu je ranije dala Dalia.

Dalia Nour.

Njeno lice mu je došlo u misli dok je stajao pred ogledalom i brijavao se. Ko je ona? Kakva je njena priča? Nije vidio vjerenički prsten na njenoj ruci. Je li moguće da je tako privlačna djevojka još uvijek sama?

Zahvalan na Ramyjevom higijenskom paketu, Tariq je završio s oblačenjem, a onda otišao liftom na terasu na krovu zgrade, gdje je zatekao dvadesetak mladih ljudi, svi ispod tridesete, kako se smiju, plešu i časkaju. Najnoviji album Amro Diyaba svirao je na sav glas iz velikih zvučnika. Nekoliko stolova bilo je prekriveno hors d'oeuvres¹, baklavama i raznim vrstama kolača, a u uglu se nalazio bar gdje se moglo kupiti piće svake vrste.

Izgled i miris pića zapravo su uvjerali Tariqa da je dobro postupio. Ovi ljudi nisu bili pobožni, i to je dobro, mislio je Tariq. Nakon svega što se dogodilo s Raniom i nakon svega što se dogodilo njemu lično tokom posljednje sedmice, uopšte nije bio zainteresovan za razmišljanje o Bogu, za čitanje o Bogu, za razgovor o Bogu ili za provođenje vremena s bilo kim ko to radi.

¹ Francuski: meza, predjelo (prim. prev.)

Odšetao je do bara i kupio sebi pivo. Posljednjih nekoliko dana pokušavao je svoju tugu odagnati snom. Možda je došlo vrijeme da je za sljedećih nekoliko dana odagna pićem.

A onda ga je neko potapšao po ramenu.

“Lijepa košulja”, rekao je mek glas iza njega.

Okrenuo se i ugledao Daliu kako mu se osmjehuje.

“Lijepo ste se dotjerali”, rekla je, očito koketirajući s njim, ali i jednako tako očito uveliko opijena marihuanom. Povukla je još jedan dim iz cigarete, a onda ponudila i njemu. Na trenutak se zapitao šta bi na ovo rekla njegova majka, ali brzo je otresao tu misao od sebe. Ovo nije bila noć u kojoj bi se trebao osjećati tužno ili krivim, odlučio je. Radilo se o zaboravljanju prošlosti i novom početku.

“Hvala”, rekao je, uzimajući džoint iz njene male, nježne ruke i pripaljujući ga. “Koji je povod za okupljanje?”

“Četvrtak je.”

“I?”

“I vrijeme je za odmor i uživanje u slobodnom danu.”

“Znači radite ovo svakog četvrtka uvečer.”

“Neki ljudi da.”

“A vi?”

“Ponekad više volim otići na ples ili u kino.”

“A večeras?”

“Bila sam radoznala da vidim hoćete li vi doći.”

“Niste mislili da hoću?” upitao je Tariq.

“Iskreno? Ne, nisam.”

“Zašto ne?”

“Ne znam” rekla je Dalia. “Učinilo mi se da ste usamljenik.”

Tariq je podigao ruke u znak predaje.

“Kriv sam.”

“Zaista?” nasmijala se dok je vragolasto spuštala ruku na njegove grudi, naslanjajući se na njega. “I, za šta ste još krivi?”

To pitanje ga je pogodilo u srce, dublje nego što je namjeravala ili primijetila.

“Skoro za sve”, tiho je rekao Tariq.

“Dođite ovamo”, rekla je. “Želim vam nešto pokazati.”

Uzela ga je za ruku i povelala kroz gomilu i oko ugla do tihog, privatnog vrta odakle su mogli posmatrati treperava svjetla Helio-polisa i avione kako uzlijeću i slijeću u daljini.

“Prekrasno je”, rekao je.

“Zar nije?” odgovorila je, dok su stajali tamo, samo njih dvoje, uživajući u pogledu.

“I, kako vam je ime, opaki momče?” konačno je pitala Dalia.

“Tariq.”

“Tariq i kako još?”

“Tariq Jameel.”

“Koja je vaša priča, Tariq Jameel?” upitala je Dalia, “Ko ste i šta radite ovdje?”

Mogao je samo zamisliti izraz u njenim prekrasnim očima kad bi joj rekao istinu.

“Ja sam konsultant”, rekao je ispijajući gutljaj piva.

“Kakva vrsta konsultanta?” insistirala je.

“Za kompjutere.”

“Zvuči dosadno.”

“I jeste.”

“Pa, odakle ste?”

“Odsvuda”, rekao je. “U posljednjih pet godina većinu sam vremena živio u Evropi.”

“Stvarno?” rekla je, a oči su joj zaiskrile u očekivanju. “Gdje, na primjer?”

“U Madridu, Parizu, Berlinu... Ali moja kompanija ima sjedište u Briselu.”

“Mmm, sviđa mi se Pariz, posebno u proljeće”, rekla je, ignorišući svaki razgovor o poslu, na čemu joj je on bio zahvalan. “Zrak je svjež i sladak, cvijeće cvjeta, a ulice su ispunjene zaljubljenim parovima.”

“Jeste li tamo odrasli?” upitao je Tariq između dva gutljaja piva.

“Ne, u Jordanu”, rekla je. “Ali ja sam stjuardesa i radim za British Airways, a ponekad mijenjam nekoga na letu za Pariz.”

“Zvuči kao zabavan posao.”

“Mogao bi biti”, rekla je pomalo sjetno.

“Ali...?”

“Ali teško je imati privatni život.”

“Kako to mislite?”

“Pa mislim, kad vas zapošljavaju daju vam ta zasljepljujuća obećanja – ne samo britanska, nego sve aviokompanije – besplatna putovanja, vidjet ćete svijet, kad god želite, znate već... Ali istina je da, ustvari, neprekidno radite, i da imate suludo radno vrijeme. Neprekidno živite sa spakovanim koferima. Jedva da znate gdje ste kad se ujutru probudite. Niste sigurni koje biste mjesto nazvali svojim

domom. Teško je stvarati prijateljstva osim s drugim uposlenicima. I ukoliko se ne zaljubite u pilota, a oni su svi već oženjeni, ili u kolegu, a oni su svi *gay*, onda... pa, kako god, bar mogu platiti račune.”

Povukla je još jedan dim iz cigarete.

“Šta je s Dinom i Mervat?” upitao je Tariq. “Zar niste prijateljice?”

“Ne baš”, rekla je.

“Šta bi to trebalo da znači?”

“Ne, ne, nemojte me shvatiti pogrešno”, rekla je Dalia. “One su drage djevojke. Učinila bih sve za njih, a i one za mene. Ali ne poznajemo se baš dugo. Samo smo sustanarke jer nijedna od nas ne može sama plaćati zakup. Osim toga, one rade za Air France, tako da ih skoro nikad ne viđam. A upravo su dobile premještaj u New York. Sad ih nikako neću viđati.”

“To je baš loše.”

“Takav je život”, uzdahnula je Dalia. “Nema odmora dok traje obnova.”

“Zašto ne radite nešto drugo?” upitao je Tariq.

“A šta?” rekla je. “Da prodajem kompjutere?”

“Mogu se platiti računi.”

“Sviđa vam se to?” upitala je Dalia.

“U redu je”, rekao je. “Ali kao što ste već rekli, ja sam usamljenik. Taj posao i nije tako loš za mene. Ali za nekoga poput vas, pa, ne znam, vama treba nešto više.”

“Šta bi to trebalo da znači?”

“Samo hoću da kažem da ste tako dragi, lijepi, društveni, živahni – vama treba nešto bolje.”

Skrenula je pogled s grada i pogledala ga u oči, naginjući glavu ustranu.

“Smatrate me lijepom?”

“Zašto bih inače došao na ovu zabavu?”

Tariq se nagnuo i blago je poljubio. Uzvratila mu je odmah, silinom koju nije očekivao. Dok je nad njihovim glavama tutnjao 747 na prilazu međunarodnom aerodromu u Kairu, njih dvoje su utonuli u još čvršći zagrljaj. I uskoro mu je Dalia ponudila nešto što nije mogao odbiti.

“Dina i Mervat pravo sa zabave idu na aerodrom”, meko je rekla dok mu je ljubila uho. “Stan je noćas samo moj.”

Tariq je osjetio kako ponovo dobija temperaturu. Nije moguće da se ovo događa.

“Imaš li nešto protiv da mi se pridružiš?” prošaputala je najzavodljivijim glasom koji je ikad čuo.

Ništa nije želio više od toga, ali kolebao se iz dva razloga – zbog Ranie i gnojne rane u ramenu. Odbacio je od sebe obje misli. S Raniom je bilo gotovo. Nije mogla biti jasnija. Bilo je vrijeme da nastavi dalje i da jednom priušti sebi što želi. Drugo, bilo bi teško izmisliti opravdanje ili neku nezgodu. Ali zašto bi uopšte dopustio da ga to zaustavi i da ne provede noć s tom prekrasnom djevojkom spremnom da mu se poda?

“Nikako, volio bih to”, prošaputao je i on, a ona mu je u ruku tutnula rezervne ključeve.

“Dobro”, rekla je. “Stan 901. Pomiješajmo se s ostalima. Onda ćemo se naći tamo za deset minuta. Moja soba je na kraju, treća s lijeve strane. Ostavit ću ulazna vrata otključana.”

25

Kompanija Accad & Saradnici bila je smještena u malu uredsku zgradu u blizini Američkog univerziteta u Bejrutu i na mnogo načina govorila o svom osnivaču, mislio je Goddard, koji je sad dolazio u drugu posjetu. Diskretna, skromna i pomalo tajanstvena, baš kao i Marwan Accad.

Natpis na vratima donosio je samo ime kompanije, ali ne i logo, *web* adresu, ništa što bi dalo neki nagovještaj o tome čime se njeni službenici bave. Čekaonica je bila namještena s ukusom, čak i što se skupocjenih komada namještaja tiče, ali nije bilo brošura, ni slika na zidu, ničega što bi ukazivalo na milione dolara koji su se slijevali u njenu kasu svakog mjeseca od klijenata čije je bogatstvo vrijedilo milijarde. Samo su debeli, neprobojni prozori s ulične strane i kamere za videonadzor postavljene nad glavnim ulazom, te u hodniku i u predvorju kompanije, govorile o svijesti o bezbjednosti njenih vlasnika.

Ali, uz svu predostrožnost Marwana i Ramyja Accada, postojala je jedna slaba karika – Jasmine Zeitoun.

“Dobro jutro, gospođice Jasmine”, nasmiješio se Goddard, ulagujući se i prilazeći postrance recepciji. “Tako vas je lijepo opet vidjeti.”

Jasmine, privlačna, tek diplomirana studentkinja, uzvratila je osmijeh, umilno trepnuvši na Goddarda, baš kao da je on bio prvi zgodan muškarac koji je prošao kroz ta vrata u posljednjih nekoliko mjeseci, ako ne i godina.

“Dobro došli ponovo, inspektore Goddard”, rekla je. “Šta danas mogu uraditi za vas?”

“Idem nazad, kući, pa sam samo htio provjeriti da se *monsieur* Accad ili neki od njegovih saradnika nije možda danas javljao.”

“Nije, žao mi je”, rekla je, izgledajući kao neko ko je iskreno razočaran što mu ne može pomoći. “Sve vrijeme je tako mirno.”

“Odlično”, rekao je. “Ne možete kriviti čovjeka što pokušava.”

“Nikako”, rekla je, “bilo mi je zadovoljstvo.”

“Imate li još uvijek moj broj?”

“Imam”, rekla je, uzimajući njegovu posjetnicu sa stola i pokazujući mu je. “Jedan od braće Accad će vas nazvati čim se neki od njih javi.”

“Jako ste ljubazni”, uzvratio je, spremajući se da pođe. “Oh, da, samo još nešto.”

“Izvolite?” upitala je.

“Radi se o Marwanovoj djevojci u Parizu”, rekao je. “Moram razgovarati s njom, čisto rutinski dio istrage, znate već. Imate li broj na koji je mogu dobiti?”

“Vjerovatno mislite na Raniu”, bezazleno je rekla. “Ne bih rekla da je gospođica Fawaz ikad formalno bila njegova djevojka. No nema sumnje da je on bio ljubazan prema njoj, to svakako.”

“Bio?” upitao je Goddard, izvlačeći iz gospođice Jasmine sve što je znala.

“Oh, da, *monsieur*”, potvrdila je šapatom, kao da se u uredu nalazio još neko osim njih dvoje. “Glasine koje kruže okolo kažu da ju je on prošlog ljeta zaprosio, ali ga je ona glatko odbila i iznenada nestala.”

“Nestala?” insistirao je Goddard.

“Tako sam ja čula”, rekla je, odjednom izgledajući prilično tužno. “To mora da je bilo poražavajuće. A sad i sve ovo. Tako mi je žao gospodina Accada. On je zaista jako dobar.”

Deset minuta kasnije, Goddard je bio u svom autu jureći prema aerodromu i pokušavajući na brzinu nazvati Kostura.

“Ona se zove Rania Fawaz”, rekao je Goddard zadihano kad je dobio Lemieuxa. “Ima dvadeset četiri godine. Medicinska sestra je. Odrasla je ovdje, ali se prije deset godina preselila u Pariz. No u maju je otišla – preselila se u Maroko.”

“Mora da se šalite”, rekao je Lemieux.

“Ne, ne šalim se”, rekao je Goddard.

“Da li je u Rabatu?” upitao je Lemieux.

“DuVall trenutno radi na tome”, rekao je Goddard. “Uskoro ću znati.”

“Odlično obavljen posao, Goddard”, rekao je Lemieux, zvučeći iskreno sretno prvi put u posljednjih nekoliko dana. “Mogao bi od vas na kraju postati i sasvim dobar detektiv.”

26

“Tariq, da li je i drugi vozač teško povrijeđen?”

Tariq je čuo pitanje, ali nije bio zainteresovan da odgovori. Pravio se da i dalje spava, ali Dalia je upitala ponovo.

Nakon nekoliko trenutaka se okrenuo i polako otvorio oči, gledajući u zlatno jutarnje sunce koje je probijalo kroz zavjese. Dalia je priljubila svoje vrelo tijelo uz njegovo, čekajući odgovor. A on je navikao da laže. Uglavnom mu to nije predstavljalo problem. Ali iz nekog razloga laganje ovoj djevojci, ovog jutra, tjeralo ga je da se osjeća posramljeno, iako mu nije bilo jasno zašto ni kako to da izbjegne.

“Bojim se da jeste”, konačno je rekao. “Policija kaže da je mnogo pio. Upravo je izašao sa zabave, nije dovoljno pazio i – *shuum!* – ja ga nisam čak ni vidio.”

Dalia se trgnula.

“Mogao si poginuti.”

Tariq je ponovo oklijevao, a onda je, podižući svoju majicu s poda i navlačeći je, rekao: “Ne volim misliti o tome.”

“O umiranju ili o nesreći?” upitala je.

“O oboje”, rekao je, a onda skliznuo s kreveta i navukao farmerke.

“Je li to košmar koji te je mučio noćas?”

“Košmar?” upitao je.

Klimnula je. “Ne sjećaš se?”

“Ne, ne sjećam se”, ponovo je slagao.

Šta li je rekao? Koliko je čula?

“Bilo je oko tri”, prisjećala se. “Škripao si zubima, prevrtao se i okretao, a onda si počeo nešto mrmljati.”

“Kao šta?”

Dalia je povukla čaršav bliže sebi da se pokrije. “Čulo se nešto kao: *‘Ne, stanite, nisam ja kriv!’* Ali nisam sve razumjela. I sama sam bila u polusnu.”

Hvala Bogu, pomislio je. Ali ono što je rekao bilo je: “A onda?”

“A onda je bilo gotovo. Okrenuo si se i ponovo zaspao. Zar se *ničeg* od toga ne sjećaš?”

Istina je bila da se sjećao. Ali nije bilo ni govora da joj to kaže. Njegova jedina šansa za preživljavanje u ovom trenutku bila je da živi dvostrukim životom. Nije sebi smio dozvoliti više ni jednu grešku.

“Žao mi je, ali ne sjećam se”, rekao je, a onda se nagnuo, poljubio je i rekao: “Imam pitanje za tebe.”

“Dobro.”

“Kad je tvoj sljedeći let?”

“Tek u ponedjeljak uvečer”, rekla je. “Zašto?”

“Znači, slobodna si cijeli vikend?”

“Namjeravala sam otići u Aleksandriju, nekome u posjetu.”

“Momku?”

“Ne”, nasmiješila se. “Prijateljici.”

“Otkazi”, rekao je Tariq.

“Zašto?”

“Provedimo ovaj vikend zajedno.”

“A šta bismo radili?”

“Pojma nemam”, rekao je. “Ali dopusti mi da te odvedem na doručak i izmislit ćemo nešto, šta god ti budeš htjela.”

“Šta god?” upitala je, izgledajući pomalo sumnjičavo.

“Šta god”, rekao je, očajnički se nadajući da će reći da. Bilo mu je jasno kakvom riziku se izlaže započinjući vezu baš sad, ali je bio uvjeren da može s tim izaći nakraj, a nije mogao podnijeti pomisao na to da se sam samcat vrati u svoj prljavi, neuređeni stan. Dalia je bila lijepa, zabavna i puna života, a kako se ispostavilo, svaki minut koji je proveo s njom nije mislio na Raniu, a kamoli na Goddarda i Lemieuxa.

“Imaš me, Tariq Jameel”, najzad je rekla Dalia. “Igrajmo se turista.”

Uprkos tome što je već živjela u Kairu već godinu dana, Dalia nikad nije imala vremena da obiđe grad. Tariq je bio nov u gradu (bio je u Kairu nekoliko puta, ali s libanskim premijerom, tako da nije imao vremena za sebe). Tako su nakon brzog tuširanja i doručka u bifeu *Sheratona* uzeli taksi i odvezli se do bazara Khan Al-Khalili, gdje su proveli jutro poput mladenaca na svadbenom putovanju. Šetali su prolazima iz kojih su se širili aromatični mirisi, obilazili

radnje prepune nakita, antikviteta i raznoraznih orijentalnih rariteta, te pijuckali tursku kafu u kafeu *Naguib Mahfouz*.

“Jesi li pročitao neki roman Naguiba Mahfouza?” upitala je Dalia dok su se, priljubljeni jedno uz drugo, gnijezdili u malom separeu čiji su zidovi bili obloženi svijetlocrvenom tkaninom, čineći da se osjećaju kao da se nalaze u šatoru.

“Samo jedan”, rekao je, zagrizavši mali kolač. “*Dan kad je umro vođa.*”

“Taj je tužan”, rekla je Dalia.

“Zar nisu svi?” upitao je.

“Ne, nisu svi”, rekla je. “No, bez obzira na to, ja ih čitam zbog ljubavnih priča. *‘Moja dragana povuče udicu iz vode; prazna je, ali udica probode moj palac, što je ostavilo neizbrisiv trag, onaj koji postoji i dan-danas. Na obali Nila, pred našom kućom, rekao sam joj da loše peca, ali da je uprkos tome upecala mene, i da od tada krvaram.’*”

“Impresioniran sam”, rekao je Tariq.

“Mene je moj otac, oprostiti ćeš mi na ovoj igri riječima, ‘upecao’ na gospodina Mahfouza”, rekla je. “Kad sam bila djevojčica imao je običaj da mi svako večer pred spavanje čita njegove romane, bar jedno poglavlje, a ponekad i više, kad bih dovoljno ubjedljivo molila. A kad sam porasla, počela sam ih čitati sama.”

“Jesi li ih sve pročitala?”

“Nisam sve drame, ali jesam sve romane i većinu kratkih priča. Magični su, kao da izmičem vlastitom životu i ulazim u neki drugi svijet. Dugo vremena sam mislila da želim biti pisac kad odrastem, sve do dana kad je Mahfouza onaj manijak napao nožem. Tačno se sjećam gdje sam bila kad sam čula tu vijest.”

“Stvarno?” upitao je Tariq. “To je bilo davno, ’95. ili ’96., zar ne?”

“14. oktobar 1994.” rekla je Dalia.

“Hej, ti se baš sjećaš.”

Dalia je zurila u svoju kafu. “Tog dana je bio moj trinaesti rođendan. Upravo sam došla kući iz škole i majka mi je rekla. U početku nisam vjerovala, pa sam nazvala oca i on je potvrdio da je to istina. Otrčala sam u svoju sobu, zaključala se i počela plakati i nisam izašla napolje sve do sljedećeg jutra. Niko do koga mi je bilo stalo dotad nije umro. Osjećala sam se kao da sam izgubila vlastitog djeda ili čak oca. Ne mogu objasniti zašto. Ali onda sam čula da će preživjeti i bila sam

tako sretna, osjetila sam takvo olakšanje, kao da je s mene skinut veliki teret, i ponovo sam počela plakati. Moji prijatelji su mislili da nisam normalna, ali mene nije bilo briga. Jednostavno sam bila sretna što je gospodin Mahfouz još uvijek živ i molila sam se da jednog dana ponovo bude u stanju da piše – i jeste. Jesi li se ikad tako osjećao, Tariq? Jesi li ikad izgubio nekog ko ti je blizak, ili si mislio da si ga izgubio?”

Tariq je instinkt govorio da ponovo slaže, da se drži na odstojanju, da joj ne da ništa što bi joj ikad omogućilo da mu se približi i slomi mu srce kao što je učinila Rania, a kamoli da je dovede do njegovog pravog identiteta. Ali njegovo srce je govorilo upravo suprotno. Jedva da su se poznavali, to je bilo tačno. Pa upoznali su se prije manje od dvadeset četiri sata. No iznenada je čuo sebe kako govori: “Roditelje. Umrli su kad mi je bilo četrnaest. Od bombe podmetnute u automobil. Moj brat i ja smo gledali dok se to događalo. Nekoliko sekundi kasnije, nekoliko metara bliže, i nas dvojica bismo također bili mrtvi.”

“Oh”, promucala je Dalia s uzdahom. “Nisam htjela... Nisam znala...”

“U redu je”, rekao je on blago. “Bilo je to davno.”

“Jako mi je žao.”

Potom je za trenutak nastupila neugodna tišina.

Onda je Dalia dodala: “Vidio si mnogo smrti, zar ne, Tariq?”

Nije klimnuo. Ništa nije rekao. Želio je to, ali jednostavno u tom trenutku nije mogao.

Dalia je pružila ruku i dotakla njegovu. Osjetio je nagon da je skloni. Nije želio da ga sažaljevaju. Nikad to nije želio. Ali nije htio ni da povrijedi tu djevojku. A osim toga, njena koža je bila tako topla i meka i ugodna, a on se više nije mogao ni sjetiti kad je posljednji put neko mario za ono što on misli ili osjeća, a kamoli da ga to još i pita.

“Možda bismo mogli krenuti i otići negdje drugo”, rekao je nakon nekoliko trenutaka.

“Svakako”, rekla je Dalia. “Sviđa mi se to.”

27

Jedan sat kasnije šetali su, s rukom u ruci, kroz pećinske prolaze egipatskog muzeja, pokušavajući upiti četiri hiljade godina za samo četiri sata, dok je Dalia čitala kratke odjeljke iz priručnika koji je kupila u prodavnici suvenira.

“Šta misliš, koliko je relikvija ovdje smješteno”, rekla je dok su se divili krečnjačkim statuama princa Rahotepa i Nofrete te vijugali putem kroz sačuvano blago Amenhotepa III i kraljice Tyre.

“Zaista nemam pojma”, odgovorio je Tariq, koji nikad nije bio neki poseban ljubitelj muzeja, ali pokušavajući da uživa u tom obilasku jer je Dalia očigledno bila.

“Ma daj, samo reci šta misliš.”

“Dobro, recimo milion.”

“Hej, uozbilji se, koliko?”

“U redu, pola miliona.”

“Baš smiješno. Izloženo je 120.000 – a kažu da u podrumu ima još 150.000.”

“I to je to?” zadirkirao je Tariq. “I onda ovo zovu muzejem? Kakva laž!”

“Tako si smiješan”, rekla je nestašno ga gurajući laktom u rebra. “Trebao si biti komičar.”

“Tačno tako”, rekao je. “Prvi svjetski konsultant za kompjutere, komičar. Zašto se ja nisam toga sjetio?”

“Hajde”, rekla je ignorišući njegov sarkazam, “idemo vidjeti blago kralja Tuta.”

Otišli su stepenicama na drugi sprat i ušli u Tutankamonovu galeriju. Počeli su proučavanjem dvije crno-zlatne statue u prirodnoj veličini, koje su nekad čuvale ulaz u njegovu grobnicu u Dolini kraljeva u blizini Luksora. Uskoro su razgledali masivne staklene plakare koji su sadržavali zlatno obojene drvene pogrebne sanduke,

koje je otkrio čuveni britanski arheolog Howard Carter još 1920. godine i koji su i nakon mnogo vijekova ostali očuvani.

“Zar nije čudesno”, rekla je Dalia. “Pogledaj. U ovaj veliki zlatni sanduk stane onaj manji, a u taj manji onaj još manji, i tako redom.”

Nekoliko minuta kasnije ušli su u Sobu tri, posebnu, zamračenu galeriju s klima uređajima u kojoj se trenutno nalazila manja grupa turista.

“Pogledaj ovo – unutar svega toga staje ovaj masivni zlatni sarkofag”, nastavila je šapatom, “s manjim zlatno-drvenim sarkofagom u njemu i s još manjim u tom, i tako dalje, sve dok i sam Tutankamon nije u njega zatvoren iza te zlatne maske.”

Zustavili su se pred staklenim ormarom, osvijetljenim iznutra, okruženim čuvarima muzeja, u kojem su se nalazile najizvanrednije relikvije koje je Tariq ikad vidio.

“Je li to to?” prošaputao je. “Je li ovo original?”

“Apsolutno”, odgovorila je. “Pogledaj boje i izradu. Izvanredno je.”

Bila je u pravu. Pogrebna maska u prirodnoj veličini bila je načinjena od tvrdog izglačanog zlata i obojena sjajnoplavom, žutom i crvenom bojom, prekrasno odražavajući lik dječaka kralja koji je nekad vladao dolinom Nila i svima onima koji su živjeli pod njegovom brigom i starateljstvom. Povrh toga, u staklenim ormarima svuda naokolo nalazili su se drugi neprocjenjivi komadi umjetnina načinjeni od zlata i srebra te drago kamenje i nakit koji su pokopani zajedno s Tutankamonom.

“Možeš li zamisliti toliko bogatstvo?” upitala je Dalia, razgledajući po sobi svo to blago, vrijedno stotine milijardi funti, ako se uopšte takvo nešto može procijeniti.

“Možeš li ti zamisliti da neko sahrani sve to s tobom, misleći da blago možeš ponijeti i koristiti u zagrobnom životu?” upitao je Tariq.

“U pravu si”, rekla je Dalia, “to je pomalo tužno.”

“Ali svi drevni egipatski kraljevi vjerovali su u to”, dodao je Tariq. “Pogledaj samo piramide. Zato su i sazidane, da se u njih uskladišti bogatstvo za nebo, blago koje su na kraju poharali banditi i pljačkaši grobova.”

Stražar ih je zamolio da budu tihi, pa su odlučili da napuste Sobu tri i da nastave šetnju kroz muzej. No ubrzo su se zatekli kako hodaju iz prostorije u prostoriju od kojih je svaka bila puna dodatnog blaga za koje je Tutankamon zahtijevao da bude sahranjeno zajedno s njim – njegovi lukovi i strijele, igračke kojima se volio igrati,

zlatne lepeze kojima se hladio za vrelih ljetnih mjeseci, pa čak i originalni zlatni prijesto s kojeg je nekad vladao svojim moćnim carstvom.

Pola sata kasnije, platili su kartu i ušli u Muzej mumija. Prva koju su vidjeli pripadala je kralju Ramzesu II i Tariq je se morao sjetiti Rafiqa Ramseya, čije je tijelo bez sumnje još ležalo ledeno u mrtvačnici, tamo u Monte Karlu. Nagnuli su se nad nju i pogledali to ispijeno lice i koščate prste, te tamnosmeđe zavoje koji su još uvijek pokrivali veći dio tijela drevnog kralja.

“Dalia?” prošaputao je gledajući naokolo da se uvjeri jesu li stražari dovoljno daleko da ga ne bi mogli čuti.

“Šta?” i ona je prošaputala.

“Vjeruješ li u raj?”

Okrenula se i zbunjeno ga pogledala.

“Naravno, zar ti ne vjeruješ?”

“Valjda vjerujem.”

“Valjda?”

“Ne, vjerujem – samo... ne znam... nije važno.”

Odjednom se uspravila. Izraz njenog lica se promijenio i prošaputala mu je u uho.

“Izvini”, rekla je. “Nisam te trebala dovesti ovdje. Gdje mi je bila pamet? Svo ovo slavljenje smrti.”

“Ne, ne, nije u tome stvar”, rekao je. “Dobro sam. Samo...”

“Šta?”

“Ništa.”

“Ne može tako. Šta?”

“Možemo li poći?”

“Samo mi reci.”

“Nije ništa. Stvarno, hajdemo...”

“Razmišljaš o automobilskoj nesreći, zar ne?” rekla je očiju punih nježnosti koja ga je ganula. “Misliš na to kako si bio blizu smrti.”

“Tako nekako”, rekao je, odjednom želeći da joj može sve reći.

“Pa, da ti kažem nešto, Tariq Jameel”, prošaputala je, stežući mu ruku i lagano dišući u njegov obraz. “Ti si dobar čovjek. A Bog sve dobre ljude pušta u raj. To je sve što trebaš znati.”

Znao je da je Dalia imala dobre namjere. Samo je nastojala biti ljubazna. Ali nije mogla ni zamisliti kakav je strah u tom trenutku usadila u njegovo srce. Jer ako je to što je rekla stvarno tačno, ako Bog pušta u raj samo dobre ljude, onda je on definitivno osuđen.

On nije bio dobar čovjek. To je bila jednostavna, ali užasna istina. Ne, nije bio kriv za ono za šta su ga sumnjičili Goddard i Lemieux, niti je bio odgovoran za nešto za šta bi ga mogli okriviti na bilo kom zemaljskom sudu. Ali šta je s nebeskim sudom? Zar nije bio kriv za laž i uzimanje droge? Zar nije bio kriv zato što je spavao sa ženom s kojom nije bio u braku? Zar nije također bio kriv za nanošenje sramote sjećanju na njegove roditelje, posebno na majku koja ga je molila da izabere drugačiji put i živi boljim životom? Što je više mislio na to, spisak je postajao sve duži, a on sve depresivniji.

28

Mobitel je zazvonio i inspektor Goddard se javio poslije prvog zvona.

“Colette, molim te reci mi da imaš neki trag o Raniji Fawaz?” upitao je dok je stajao u redu pred šalterom na bejrutskom aerodromu, pokušavajući kupiti kartu koja će ga odvesti u Maroko do kraja dana. “Telefonski broj, adresu, bilo šta na šta bih se mogao osloniti.”

“Zapravo, imam i jedno i drugo”, rekla je DuVall.

“*Da!*” skoro da je na sav glas uzviknuo Goddard. “Je li u Rabatu?”

“Nije. U Kazablanki.”

“Stvarno? Gdje?”

Goddard je naškrabao adresu u svoju bilježnicu.

“Imaš li njenu sliku?”

“Upravo sam je dobila.”

“Pošalji mi je odmah e-mailom na telefon.”

“Svakako.”

“Izvršno obavljen posao, Colette. Zaista efikasno. Još nisi stupila u kontakt s marokanskom policijom, zar ne?”

“Ne, računala sam da ćete željeti biti prvi koji ima tu informaciju.”

“Sjajno. Pa, kako si je našla?”

“Preko telefonske kompanije”, rekla je DuVall. “Teži dio se odnosio na pronalaženje pravog menadžera koji može odobriti pretraživanje arhive i, naravno, na uvjeravanje da ja jesam ona za koju se izdajem. Poslije toga sve je išlo dosta brzo.”

“Odlično obavljeno”, ponovo je rekao Goddard, prosto ne vjerujući da mu se iznenada osmjehnula sreća. “Dobro onda, nazvat ću Kostura. U međuvremenu, želim da saznaš sve što možeš o toj Raniji. Pronađi svaku osobu s kojom je kontaktirala u posljednjih nekoliko dana, gdje radi, ko su joj komšije, ima li cimerku, kakva kola vozi –

sve. I pokušajmo držati marokansku policiju daleko od svega ovoga koliko god je moguće. Ne želim da nas usporavaju nekakve pravne zavrzlane.”

Deset minuta kasnije, inspektor Lemieux je završio razgovor s Goddardom i provjerio poruku koja mu je upravo stigla na mobitel. Dakle, “Jean-Claude” i njegova plavokosa pomoćnica najzad su uspjeli. Zar je moguće?

Teško da je sve moglo ispasti bolje, mislio je Lemieux. Marwan je ili bio u Ranijinom stanu, krijući se – vrlo vjerovatno – ili je ta djevojka znala gdje je i može ih odvesti do njega. Kako god, on mora brzo doći do nje. Izjurio je iz *Hiltona* u Rabatu, uskočio u auto i punim gasom krenuo nazad u Kazablanku.

Kad je konačno stigao pred njenu zgradu padala je noć, vratara je zatekao kako spava pa se popeo stepenicama na sedmi sprat kako otvaranje i zatvaranje lifta ne bi nikom dalo do znanja da je u zgradi.

Sprat je bio pust i tih kad je stigao, pomalo zadihan. Izvukao je pištolj, montirao na njega prigušivač i sakrio ga uz bok. Potom je potražio broj 701, dvaput pokucao i začuo mlad ženski glas kako pita: “Ko je?”

Je li to bila Fawazova? Da li je Marwan stajao tik iza nje? Lemieux je znao da Marwan nikad ranije nije čuo njegov glas. Ali morao je pretpostaviti da je bio unutra, naoružan i spreman ponovo da ubije, radije nego da bude uhapšen zbog ubistva.

“Zvali ste u vezi uvođenja satelitske televizije?” rekao je, nadajući se da su obavještajni podaci koje je njegov ured sakupio u posljednjih nekoliko sati pouzdani, i pitajući se zašto Goddardovi ljudi sami nisu prikupili te podatke.

“Da, da”, rekla je žena. “Samo trenutak.”

Čuo je kako se podiže reza i otvara lanac i iznenada se našao licem u slice s Raniom Fawaz, koja je potpuno odgovarala slici koju mu je Goddard poslao e-mailom.

Lemieux je gurnuo vrata, zgrabio Raniu za ruku i snažno je zavrnuo, sve dok njegova ruka nije bila oko njenog vrata, a pištolj uperen u njenu glavu. “*Gdje je Marwan Accad?*” tražio je odgovor. “*Želim to znati odmah!*”

“Joj, boli me”, plakala je Rania. “Lomite mi ruku.”

Ali Lemieuxa nije bilo briga.

“*Imam je, Marwane!*” vikao je. “*Imam je. Ako hoćeš da je ponovo vidiš živu, baci oružje i polako izađi s podignutim rukama!*”

“On nije ovdje!” tvrdila je Rania, lica iskrivljenog od bola. “On nije ovdje. Marwan nije ovdje.”

“Ne vjerujem vam, gospođice Fawaz. Mislim da lažete kako biste spasili svog momka.”

“On nije moj momak. Nikad nije ni bio. I nije ovdje.”

Zvučala je uvjerljivo, ali Lemieux nije htio rizikovati. Prislonio je revolver Raniji na sljepoočnicu i krenuo da se probija kroz stan, sobu po sobu, ormar za ormarom, zavirujući ispod kreveta i iza zavjese u tuš kabinu i u svaki mogući budžak i pukotinu. Tek kad je bio sasvim siguran da Marwan zaista ne čučni negdje u stanu spreman da ga ubije, opustio se.

“Rekla sam vam da nije ovdje”, kazala je Rania kad je potraga završena, a Lemieux zatvorio i zaključao vrata.

“Zaveži!” rekao je i ošamario je tako snažno preko lica drškom revolvera da je s treskom pala na pod, sva u suzama i okrvavljenih usana. “Sad nije ovdje, ali bio je, je l’ tako?”

“Ko ste vi?” upitala je Rania, drhćući od straha. “Šta radite ovdje?”

“Ja sam taj koji postavlja pitanja, gospođice Fawaz, ne ti”, rekao je Lemieux prekrivajući je svojom sjenkom i uperivši joj prigušivač u čelo. “Opet te pitam, je li Marwan Accad nedavno bio gost u tvom domu?”

“Da, bio je ovdje”, najzad je uspjela izgovoriti.

“Šta je htio?”

“Htio je da ostane. Rekla sam mu da ne može.”

“Zašto ovdje? Zašto ne u hotelu?”

“Bio je ranjen. Trebala mu je pomoć.”

“A ti si mu je pružila?”

“Ja sam medicinska sestra.”

“A on je zaljubljen u tebe.”

Rania nije rekla ništa.

“Zaprosio te je, nije li tako? u maju – zar nije tako?”

“Da, da, jeste.”

“Dakle, bio je zaljubljen u tebe.”

“Valjda.”

“A zar nisi i ti ustvari bila zaljubljena u njega?”

“Odbila sam ga.”

“To ne znači da ga nisi voljela. Uprkos svemu, na kraju je opet došao tebi. Od svih ljudi na svijetu kojima se mogao obratiti, došao je tebi, je li tako?”

“Valjda.”

“Mora da je mislio da ti je još uvijek stalo do njega, jesam li u pravu?”

“Možda.”

“I u svom najmračnijem času, obratio se tebi. Ustrijeljen je, zar ne?”

“Da, tako je izgledalo.”

“Ali ti si ga istjerala van, na hladnoću.”

“Nisam htjela biti upetljana u njegov život.”

“Život ubice?”

Rania se borila za zrak. “Nisam to rekla.”

“Nisi ni morala.”

“On nije ubica”, rekla je. “Dobar je čovjek.”

“Ali ne dovoljno dobar da se udaš za njega.”

“Mi smo prijatelji još iz djetinjstva. Sve bih učinila za njega.”

“Zašto onda nisi?”

“Ja... ja... ja, pomogla sam mu koliko sam mogla.”

“Ali ga nisi pustila da ostane.”

“Pa... ja...”

“Da li si mu dala novac?”

“Ne.”

“Jesi li mu pomogla da kupi avionsku kartu?”

“Ne.”

“Jesi li ga odvezla na željezničku stanicu?”

“Ne.”

“Ali znaš gdje je, zar ne, gospođice Fawaz?”

Rania je sad bila sklupčana na podu, nekontrolisano drhteći, očiju punih suza i hrapavog, nesigurnog glasa.

“Ne”, rekla je. “Ne znam.”

“Mislim da lažeš.”

“Ne znam ništa više.”

Lemieux je otkočio revolver.

“Molim vas, morate mi vjerovati. Ne znam gdje je otišao.”

“Brojat ću do tri”, rekao je Lemieux. “I ako ne čujem to što želim, ubit ću te.”

“Ali, ne znam”, uporno je tvrdila. “Kunem se. Da znam, rekla bih vam.”

“Možda i ne bi”, rekao je Lemieux. “Možda si zapravo zaljubljena u njega. Možda si spremna i da se žrtvuješ samo da on pobjegne.”

“Ne, ne – mislim, zaista ga volim – ali govorim vam istinu.”

“Jedan...”

“Molim vas, *monsieur*, morate mi vjerovati.”

“...dva...”

“Dobro, dobro, reći ću vam sve što znam, ali to nije mnogo. Samo me, molim vas, nemojte povrijediti.”

Lemieux je dopustio dugu, napetu tišinu, a onda rekao: “Vrlo dobro, čekam.”

“Marwan nije znao gdje će”, brzo je rekla. “Rekao je da nije siguran i ja mu vjerujem.”

“Koje su tačno bile njegove riječi, gospođice Fawaz?”

“Rekao je... rekao je nešto kao... možda Egipat, možda Zaliv, bilo gdje, samo što dalje odavde... to je sve... stvarno... to je sve što znam.”

“Potpuno si sigurna u to?”

“Da, to je to”, tvrdila je. “To je sve što je rekao.”

“Zna li još neko da je bio ovdje?”

“Ne, samo ja.”

“Ni tvoji roditelji?”

“Ne.”

“Ni tvoj momak?”

“Ne.”

“Ni cimerka ili neki komšija?”

“Ne”, lagala je Rania, očajnički pokušavajući držati ovog luđaka što dalje od saznanja o Leili. “Samo ja. A ja neću reći ništa. Molim vas, morate mi vjerovati.”

Lemieux se zaustavio kako bi razmotrio istinitost njenih tvrdnji.

“Dobro, onda”, najzad je rekao. “Ovo i nije bilo tako teško, vidiš?”

Rania je konačno prodisala, vidno rasterećena.

Ali upravo tada se u ulaznim vratima začuo zvuk ključa. Brava se okrenula. U stan je iznenada ušla Leila ruku punih namirnica. Zatečena, zagledala se u Lemieuxa i pištolj u njegovoj ruci, užasnutog izraza na licu.

“Rania, šta je to?” upitala je drhtavim glasom. “Je li to nešto u vezi Marwana?”

I tim riječima je zapečatila svoju sudbinu.

Lemieux je ispalio dva hica i nijedan od njih se nije čuo. Leila se sručila na pod. A onda se okrenuo Raniji, i opalio još dva puta.

TREĆI DIO

29

Goddard je najzad stigao pred Ranijinu zgradu.

“Zašto vam je trebalo toliko dugo?” šmrknuo je Lemieux kad je Goddard izašao iz taksija.

“Daleko je Bejrut”, odgovorio je Goddard, odbijajući zagristi mamac. “Ima li kakvog znaka od Marwana?”

“Ne, sve je bilo mirno.”

“Šta je s djevojkom?”

“Rekao sam da je sve bilo mirno.”

“Ali, sigurni ste da su tamo, unutra?” bio je uporan Goddard.

“U ovom trenutku ni u šta nisam siguran”, rekao je Lemieux. “Ali ne smijemo gubiti više ni trenutka. Moramo odmah unutra nadajući se da ćemo iznenaditi Marwana.”

Ušli su u predvorje i ovog puta našli vratara budnog. Lemieux je pokazao svoju značku i rekao: “Tražimo Raniu Fawaz. Shvatili smo da živi u ovoj zgradi.”

“Gospođica Fawaz?” rekao je vratar. “Naravno. Kako je to draga djevojka. Ne može biti prijatnija. Ona i njena prijateljica Leila žive na sedmom spratu – broj 701. Želite li da vas odvedem?”

“Nije potrebno”, rekao je Lemieux, a onda se okrenuo Goddardu i rekao: “Vi pođite stepenicama. Uvjerite se da je sve čisto. Naći ćemo se tamo.”

Onda je izvadio svoj službeni revolver i ušao u lift.

I Goddard je izvukao svoje oružje i naredio vrataru da bude tih i da nikom ko ulazi ili izlazi iz zgrade ništa ne kaže. Potom je krenuo prema stepeništu i pažljivo se penjao na sedmi sprat, moleći se za mirno rješenje ovog prljavog događaja. Još uvijek mu je bilo teško povjerovati da je Marwan ubica. Bilo je nečega u Lemieuxovoj analizi što se jednostavno nije uklapalo. Ali čovjek nikad ne može biti previše oprezan. Marwan Accad je, ipak, obučen da ubija.

Sreo se s Lemieuxom ispred stana 701 i, ne progovarajući ni riječ, napravili su plan za napad koristeći znake rukama. Potom je Goddard, na nijemo odbrojan broj tri, nogom otvorio vrata i dvojica ljudi su jurnuli u sobu s oružjem na gotovs. A tamo su, na Goddardov užas, našli dva beživotna tijela, Ranie i njene cimerke.

“*Marwan Accad ih je ubio*”, odmah je rekao Lemieux. “Zakasnili smo.”

Goddard je još uvijek bio ošamućen prizorom. “Ali zašto bi Marwan to uradio?”

“To nije bitno”, insistirao je Lemieux. “Jedino što je važno jeste pronaći i uhvatiti Marwana prije nego što ponovo ubije. Naredite neka s ovog mjesta uzmu otiske prstiju i odmah potraže sve fizičke dokaze. Ali prije svega, dajte Marwanovu sliku svakoj policijskoj, autobuskoj, željezničkoj, televizijskoj i svakoj drugoj stanici, te aerodromu i pristaništu u Maroku. Najvjerovatnije je još uvijek u ovoj zemlji. Ne smijemo dopustiti da nam umakne.”

30

U subotu ujutru zazvonio je Tariqov mobitel, ali on nije mario. Posluživao je Daliji doručak u krevetu i nije se htio gnjaviti javljanjem na telefon. Jedan sat kasnije telefon je ponovo zazvonio, ali ovog puta Tariq je bio pod tušem i nije ga čuo. Jedan sat nakon toga opet je zazvonio, ali ovog puta ga je zaboravio u njenom stanu. Tariq i Dalia su provodili još jedan dan zajedno tako da su sve Ramyjeve hitne poruke ostale bez odgovora.

Zima je već bila na pragu, ali romansa između Tariqa Jameela i Dalie Nour bujala je kao delta Nila u proljeće. Nakon doručka, tog hladnog ponedjeljka, uputili su se u 185 metara visoku kairsku Kulu, držeći se za ruke dok su s nje posmatrali prepun grad pod njima i nadmetali se u poznavanju znamenitosti. Brzo su uočili Egipatski muzej i tvrđavu te džamije Rafiqa Alija i Ibn Tuluna, ali nakon toga vidokrug se ispunio beskrajnim morem hotela, apartmana i poslovnih zgrada, sve obavijeno mrkom, prašnjavom i onečišćenom sumaglicom.

“Jesi li ikad išao u obilazak piramida?” upitala je Dalia.

“Sramota me da kažem”, rekao je, “ali nisam, nikad.”

“Ni ja”, uzviknula je. “Hajdemo! Želim ih vidjeti izbliza i trkati se na kamilama u pustinji!”

“Misliš *jahati* kamile u pustinji?” upitao je Tariq.

“Nikako – mislim *trkati se* na njima!” odgovorila je, nestašno iskreći očima.

Tariq je bio zadivljen njenom energijom i strašću za životom. Bilo je to osvježanje – ali i zavisnost – tako da je samo slegnuo ramenima i rekao: “Neka trka počne!”

Otišli su taksijem do Gize, gdje su se kroz unutrašnje okno popeli u Veliku piramidu i zavirili u veliki prazan sarkofag, zamišljajući svo blago koje se nekad nalazilo u tom starovjekovnom čudu. Onda su unajmili vodiča i dvije kamile te s njima otišli duboko

u pustinju. Nisu više govorili o Naguibovom flertovanju sa smrću, ni o Tariqovim roditeljima, ili o automobilskoj nesreći u kojoj je rekao da je učestvovao, niti o povredama koje je tobože zadobio u tom sudaru. Nije bilo potrebe da govore o Goddardu, Lemieuxu, Monte Karlu ili Rafiqu Ramseyu. S njom nije bio na ispitu, niti pod istragom, niti je morao čuvati leđa. Mogli su se prosto igrati kao mladi ljubavnici i za Tariqa je to bila čaša hladne svježe vode kojom je krijepio svoje uvelo, žedno srce.

“Hej, Tariq, kladim se da ću prije tebe stići do Sfinge!” iznenada je povikala Dalia. “Ko izgubi, plaća večeru!”

Samo što su te riječi izašle iz njenih usta, snažno je ošinula kamilu o bok i odmaglila niz dine bez njega.

Tariqov takmičarski duh odmah se probudio i jurnuo je za njom, ostavljajući zbunjenog i ne baš sretnog vodiča da bespomoćno psuje za njima na sav glas. Dalia je bila dobra, baš kao da je odrasla jašuci konje. Dosad je već bila dobrih četrdeset ili pedeset metara ispred njega, dok je njena prekrasna crna kosa divlje vijorila za njom. Ali on nije bio od ljudi koji su spremni predati se bez borbe. Povio se u sedlu, jače ošinuo kamilu i počeo povećavati brzinu.

Jurili su uz prvu dinu, pa onda niz nju. Potom opet i opet, i dok su se približavali vrhu posljednje dine, Dalia je nakratko nestala iz vidokruga. Ali samo za trenutak, jer se Tariq ubrzano približavao.

Dalia mu je dovikivala, začikavala ga i zadirkivala, još više ga time tjerajući da bude riješen da pobijedi. Udarao je jače, i još jače, nastojeći izvući i posljednji djelić energije iz trogodišnje kamile pod njim, ali na kraju nije moglo biti kako je htio. Dalia je prva stigla do iznenađene grupe turista koja se nalazila u podnožju Sfinge, i to za oko pola dužine prije njega, a onda se okrenula prema pustinji kako bi usporila i došla do daha.

Toliko se jako smijala da je praktično plakala, a tako i on, i iznenada ga je obuzela takva strast kakvu nije mislio da će osjećati ikad više poslije Ranie.

“Kupi mi nešto!” rekla je dok su se grlili.

“Da ti *kupim* nešto?” pitao je, iznenađen zahtjevom. “Šta, na primjer?”

“Ne znam”, smijala se, privlačeći ga bliže sebi i ljubeći ga ponovo u vrat i uho. “Nešto posebno, drugačije, nešto po čemu ću te se sjećati kad iščezneš u noć i ja te više nikad ne vidim.”

“O čemu pričaš?” upitao je. “Zašto to govoriš?”

“Zar nije to ono što muškarci rade?” rekla je. “Uzmu što žele, a onda te ostave kad to najmanje očekuješ?”

I dalje je imala onaj nestašan izraz u očima, ali njene riječi – ma koliko bezazleno i veselo bile izgovorene – izazvale su efekt koji su i namjeravale. Tariqu je sad bilo jasno da se igra vatrom. Neko je gadno povrijedio ovu djevojku, i to ne tako davno, a sad eto njega tu, džara po još vreloj žeravici. Ovom prilikom je bila njegova, ali nije željela da se neko poigrava s njom, niti da je uzima zdravo za gotovo, i to je u dubini njegovog srca podstaklo jedno pitanje s kojim dosad nije imao ni vremena ni interesa da se suoči.

Šta god da je osjećao prema njoj, uistinu neće još dugo ostati u njenoj blizini, zar ne? Kako bi i mogao? Za nekoliko dana, ili nekoliko sedmica, možda i mjesec ili dva, nazvat će Ramy, upozoravajući ga da su mu za petama i morat će nestati. Morat će je “ostaviti kad se bude najmanje nadala”, zar ne?

Bilo bi mu lakše, svakako, da je sve što želi bila samo zabava za jednu noć ili ludovanje za jedan vikend. Ali na Tariqovo iznenađenje, otkrio je da su mu njena osjećanja važna. Bilo je nešto u vezi ove djevojke što mu se stvarno sviđalo i nije je želio povrijediti.

“Neki muškarci, možda”, rekao je Tariq, privlačeći je sebi i nježno je ljubeći. “Ali ne i ja.”

Nadajući se da će promijeniti temu, Tariq je uzeo Daliu za ruku i poveo je niz ulicu ispunjenu prodavnicama i pretrpanu turistima, a naposljetku u jedan od najčuvenijih kairskih instituta za papirus.

“U redu”, prošaputao je kad su kročili unutra. “Znaš šta, kupit ću ti šta god želiš u ovoj prodavnici.”

Dalijine oči su zaiskrile. “Šta god želim?” upitala je ushićeno.

“Šta god želiš”, potvrdio je. “Samo reci.”

Stegnula mu je ruku i pogledala po velikoj trgovini čiji su zidovi bili prekriveni najljepšim slikama s najživopisnijim bojama, sve urađeno na velikim listovima svitaka od papirusa.

“Mogu li vam pomoći?” upitao je trgovac. “Danas vam mogu dati jako dobru cijenu.”

“Možda biste nas mogli provesti uokolo”, rekao je Tariq, a Dalia je brzo klimnula glavom.

“Bit će mi zadovoljstvo, gospodine”, rekao je mladić, ne stariji od dvadeset godina.

Odveo je par u zadnji dio prodavnice i tamo im ukratko demonstrirao kako se stabljike papirusa sijeku u duge, tanke trake; potom se potapaju u vodu kako bi se uklonio veći dio prirodnog šećera koji sadrže; a onda se spajaju unakrst pod presom; i naposljetku danima suše kako bi se napravili izvanredno jaki listovi na kojima su vješti majstori slikali svoje zadivljujuće prizore, od kojih je velik broj predstavljao drevne egipatske legende.

“Recite mi nešto o ovoj slici”, rekla je Dalia kad je završio, pokazujući na jedan od većih prizora ljudi, životinja i hijeroglifa, naslikanog sjajnoplavom, crvenom i zlatnom bojom, sve uramljeno u prekrasan drveni ram i obješeno na zid iza njih.

“Oh, da”, rekao je trgovac, “*Posljednji sud*. Ovo je jako poznata slika. Njene reprodukcije vise u kućama, grobnicama i hramovima širom Egipta.”

“Zašto?” upitao je Tariq. “Šta znači ta slika?”

“Pa”, objasnio je trgovac, “stari Egipćani su vjerovali da se ljudi, kad umru, moraju suočiti s posljednjim sudom, završnim računom koji polažu Bogu za sve što su učinili u životu. Vidite li onog čovjeka u gornjem lijevom uglu, koji kleči pred svim tim osobama s druge strane vrha slike?”

“Da.”

“To je čovjek u zagrobnom životu. On kleči pred četrnaest sudija, zaklinjući se da nije kriv, i prinosi im žrtvu moleći ih da ga puste u raj.”

“A ova osoba dolje?” upitao je Tariq. “Da li je to isti taj čovjek?”

“Ovaj niže lijevo?” upitao je trgovac.

“Da, taj.”

“Da, to je isti čovjek”, rekao je trgovac. “Odveden je u palatu pravde gdje će se odrediti da li je bio dobar ili loš, kriv ili ne. Vidite li tu džinovsku vagu pred njim?”

“Da.”

“Srce pokojnika stavljeno je na lijevi kantar”, objasnio je trgovac, “a pero pravde na desni. Ako je njegovo srce teže od pera, onda to znači da je puno grijeha. Znači da nije dovoljno dobar za raj i da će biti poslan pravo u pakao. Ali ako je njegovo srce lakše od pera, onda je on dobar čovjek – čist čovjek – i ići će u raj. Vidite čovjeka na slici? On je čist te je stoga odveden u prijestolnu dvoranu raja, a vodi ga ta osoba tamo, koja drži ključeve vječnog života. Da li vam se sviđa slika?”

“Ne, ne sviđa mi se”, rekla je Dalia, s vidljivom nelagodnom.
“Pokažite mi nešto drugo.”

Pažnju joj je privukla druga slika, s dva goluba koji su se spustili na veliko drvo. Ali Tariq se nije mogao odvojiti od *Posljednjeg suda*, intenzivno ga proučavajući.

“Kako možete pouzdano znati?” upitao je Tariq.

“Znati šta?” odgovorio je trgovac.

“Kako možete pouzdano znati da li vam je srce dovoljno čisto, da li ćete otići u raj umjesto u pakao?”

Ali trgovac je samo stajao, buljeći u prazno. Bilo je očigledno da nema pojma, a nije imao ni Tariq koji je odjednom osjetio kako ga

preplavljuje val straha. Pitanje je neprekidno odzvanjalo u njegovoj duši. Morao je naći odgovor, prije nego što i njegova sudbina bude zapečaćena.

Kupio je Daliji sliku – neku drugu, naravno, krasnu i skupu koja je prikazivala dvoje zaljubljenih kako plove na jedrenjaku niz Nil – ali Tariq se nije mogao otresti zebnje koju je *Posljednji sud* izazavao u njemu. Činilo mu se kao da čuje majčin glas u svojoj glavi koja plače zbog svih glupih, sebičnih izbora koje je načinio u životu, moleći ga da promijeni pravac kojim ide i počne iznova, dok još može.

Ali odakle da počne? Kome da se obrati? Bio je spreman da izvrši promjene. Život mu se pretvorio u rasulo. Ali “promijeniti pravac” lakše je reći nego učiniti.

Vratili su se u Dalijin stan, istuširali se i presvukli, a onda ju je on odveo u *Movenpick* hotel u blizini aerodroma, gdje su večerali uz svijeće prije nego što će Dalia odletjeti za London. Ona nije mogla biti sretnija. A on se nije mogao osjećati jadnije.

“Dina i Mervat su mi sinoć poslale e-mail”, rekla je Dalia. “Zaboravila sam ti reći.”

“Stvarno”, rekao je ne dižući pogled s tanjira na kojem je stajala gotovo netaknuta večera.

“Još uvijek su u New Yorku. Upravo su pronašle stan. Dina kaže da dolaze kući sljedećeg vikenda kako bi spakovale svoje stvari i otpremile ih tamo.”

Zastala je na trenutak, a onda rekla: “Ne mogu vjerovati da zaista odlaze. Pretpostavljam da ću morati naći nove cimerke. Nikad neću biti u stanju sama plaćati takav stan.”

“Tako je”, rekao je prebirući po svom goveđem odresku.

“Tariq, jesi li dobro?” upitala je.

“Da, dobro sam”, rekao je, sipajući sebi i treću čašu vina.

“Čini se kao da si odsutan – daleko odavde. Ne kao jutros. Ne kao što si bio cijelog vikenda.”

“Ne, ne”, rekao je, “Samo...”

Glas mu se izgubio.

“Samo šta?” upitala je.

Nije je želio lagati. Nije želio da njegovo srce bude imalo teže nego što je već bilo. Ta misao ga je iznenada uznemirila više nego ikad ranije. A s druge strane, zar nije njegov cijeli život sve dosad bio jedna velika laž? On nije bio Tariq Jameel. Nije bio konsultant

za kompjutere iz Brisela. Nije tu došao da bi otvorio predstavništvo u Kairu, ni da bi našao djevojku ili ženu, niti zbog bilo kojeg drugog razloga koji joj je naveo.

“Samo ćeš mi jako nedostajati”, rekao je, najzad je pogledavši. “Zaista sam uživao u proteklih nekoliko dana koje smo proveli zajedno.”

“I ja sam”, rekla je uzimajući ga za ruke.

“Ti si zaista posebna djevojka.”

Dalia mu se i dalje osmjehivala, ali je u isto vrijeme izgledala i pomalo nepovjerljivo. “Posebna kao: ‘Želim provesti s tobom više vremena?’” upitala je. “Ili posebna kao: ‘Bilo je zabavno, više me nećeš vidjeti?’”

“Posebna kao: ‘Želim provesti s tobom *mnogo* više vremena’”, bio je uporan, uzimajući obje njene ruke u svoje. “U koliko sati se sutra vraćaš?”

“Trebalo bi da stignem do ručka – oko podne, mislim.”

“Savršeno. Čekat ću te.”

“Obećavaš?” rekla je, stegnuvši mu ruke.

“Obećavam.”

Tariq je noć proveo sam u Dalijinom stanu. Čistači i majstori koje je unajmio vlasnik njegovog stana radili su po cijele dane, ali jedva da se moglo reći da je nešto urađeno. Još uvijek je ostalo mnogo toga što je trebalo napraviti. Pored toga, iako je Dalijin stan bio znatno manji, bio je daleko topliji (dijelom i zato što su njeni radijatori radili, a njegovi nisu), mnogo bolje uređen i zapravo se čovjek u njemu osjećao kao kod kuće.

Imala je zavjese na prozorima i svježe cvijeće u raznobojnim vazama na kuhinjskom stolu. Na krevetima je bila čista posteljina s velikim, debelim pokrivačima i mekim, paperjastim jastucima, te razne drangulije koje je prikupila u mnogim zemljama u koje je putovala. Štaviše, njeno suđe je bilo oprano, frižider i ostava su bili puni valjane hrane, a šporet je bio ispravan, što je bilo presudno u donošenju odluke da tu ostane.

Tariq je skuhaio kafu i poslužio se kolačima koje je našao u ostavi. Onda je krenuo preturati po Dalijinim stvarima, nastojeći shvatiti ko je ona. Osim muzičkog stuba sa kućnim kinom, našao je policu punu muzičkih CD-ova i DVD-ova s najnovijim egipatskim, evropskim i američkim filmovima, sve uredno složeno po abecednom redu. Otkrio je i plakare koji su bili puni nove odjeće i cipele, somotne kutije ispunjene nakitom, te hrpu *Vogua* i *Cosma* kao i drugih modnih časopisa. Našao je i opremu za ronjenje te police za knjige pune turističkih vodiča i priručnika o odmaralištima širom Mediterana i Kariba, da i ne spominjemo kompletnu zbirku knjiga Naguiba Mahfouza. A na kraju je pronašao i njeno tajno skrovište marihuane, savio jednu cigaretu i zapalio je.

No, ono što je u njemu pobudilo znatiželju bilo je to što nije mogao naći nikakav dnevnik, ništa lično njeno, čak ni albume s porodičnim fotografijama koji bi mu dali neki nagovještaj za kojim je tragao.

Ko je ustvari bila Dalia Nour? Odakle dolazi? Kuda ide? Bio je opijen njom, ali iznenada mu je sinulo koliko je zapravo malo poznaje.

Znao je da je odrasla negdje u Jordanu, ali ne i gdje. Znao je da je otišla od kuće kad joj je bilo osamnaest, ali ne i zašto. Znao je da je diplomirala na nekom manjem koledžu u Francuskoj, ali ne na kojem, niti šta je studirala. Znao je da se pridružila British Airwaysu kako bi vidjela svijeta i putovala besplatno. Znao je i da je već posjetila dvadeset tri zemlje i da se nadala da će krajem ove godine otići i u Australiju, na svoj treći godišnji odmor, jer je govorila da je ronjenje tamo čudesno. Ali osim toga, nije bilo mnogo stvari na koje bi se mogao osloniti. Očigledno je i ona za njega bila jednako toliko zagonetka koliko i on za nju.

Tragajući za odgovorima, Tariq je otvorio ladicu na malom noćnom ormariću pokraj njenog kreveta i tamo našao gomilu brošura o dvodnevnom ili trodnevnom putnim aranžmanima za različita odmarališta u Sharm el-Sheikhu. Cura je stvarno voljela putovati, zar ne? On se čak nije mogao ni sjetiti kad je posljednji put bio na odmoru. No što se Dalie tiče, činilo se da je opsjednuta željom da obiđe svijet i ispije čašu svog života do dna. Izgleda da nije mogla ostati mirna na jednom mjestu duže od nekoliko dana u komadu. Kad god je imala nekoliko slobodnih dana, ukrcala bi se na prvi avion i krenula na neko egzotično mjesto. Ali zašto? Od čega je tačno pokušavala pobjeći?

Tariq je prelistao brošure. Jedna je bila o *Hiltonu*. Druga o *Ritz Carltonu*. Ostale o *Four Seasons*, *Marriottu*, *Movenpick Jolie Ville* i još nekim hotelima. Na dnu gomile nalazio se mali notes s otisnutim znakom British Airwaysa. Bio je ispunjen raznovrsnim bilješkama, sve Dalijinim rukopisom, s cjenovnicima za boravak tri osobe u jednokrevetnim sobama, mogućim datumima putovanja te razlozima za i protiv za svako od navedenih odmarališta.

Već je htio sve to vratiti u ladicu i nastaviti sa svojom potragom kako bi saznao nešto više o toj tajanstvenoj djevojci, kad je primijetio da su datumi koje je Dalia zaokružila kao najbolje vrijeme za putovanje – a onda ih precrtala – odgovarali vremenu koje samo što nije došlo, između Božića i Nove godine. U tom trenutku je iznenada shvatio zašto je Dalia odlučila da ne putuje. Dina i Marvet su dobile premještaj. Dalia jedva da će biti u stanju sama plaćati kiriju za stan, a kamoli da zadovoljstva radi provede vikend u Sharmu. I to je Tariqa natjeralo na razmišljanje. *Šta ako...*

Kad se Dalia sljedećeg dana vratila kući, plan je već bio utvrđen, karte kupljene, koferi spakovani i sve – uključujući i Dalijinu opremu za ronjenje – utovareno u taksi koji je stajao pred vratima, a Tariq je čekao pred ulaznim stepenicama u zgradu s velikim buketom cvijeća. Dalijine oči su rekle sve. Nije mogla vjerovati. *Oboje idu u Sharm? Zaista? Odmah? i svi troškovi su plaćeni? Kako je znao? Kako je sve organizovao tako brzo? Otkud to da ona bude te sreće da baš njoj zapadne takav momak?*

Tariq je odgovorio na sva njena pitanja – osim na posljednje – dok su se ukrcavali na let za Sinajsko poluostrvo, istovremeno uživajući u Dalijinoj reakciji pomiješanog veselja, nestašluka i zadivljenosti. Tariq nikad u svom životu nije bio tako spontan, ali to je bilo tako dobro da se iznenada ponadao kako bi ovo mogao biti tek početak. Odlazak iz Kaira mogao bi biti dobar iz veoma mnogo razloga. Trebalo mu je sunce, pijesak i plovidba morem da bi iz svojih misli odagnao sve nevolje. I trebao je svo moguće vrijeme provedeno s Daliom koje može dobiti.

“Ovo je nevjerovatno velikodušno”, rekla je najzad Dalia. “Još uvijek ne razumijem zašto si to uradio.”

“Nedostajala si mi”, rekao joj je dok je njihov avion ulazio u posljednji krug na prilazu za slijetanje.

Stisnula mu je ruku i ugnijezdila se pokraj njega.

“Zaista?” nasmiješila se.

“Zaista”, rekao je i dodao: “Imaš lijep stan u Kairu, ali on nije isti bez tebe. Bio sam usamljen tamo, a onda sam našao tvoj rokovnik i primijetio da si slobodna sljedećih nekoliko dana. Nisam mogao odoljeti. Nadam se da nisam bio previše drzak planirajući sve ovo bez razmišljanja.”

“Apsolutno jesi”, odgovorila je. “A ja ne mogu biti sretnija.”

33

Odsjeli su u *Ritz Carltonu* i sljedeća dva dana zabavljali su se poput mladenaca. Spavali su dokasno i doručkovali u krevetu. Sunčali su se kraj bazena. Ronili su u Crvenom moru, u blizini Tiranskog ostrva nedaleko od obale Saudijske Arabije, a onda su išli u luksuzne restorane prije nego što bi se povukli u svoj apartman u kojem su provodili noći neobuzdane strasti.

Tokom dana temperatura se kretala oko 30-og podioka, uz slabi povjetarac koji je puhao sa sjevera. Noću se temperatura nikad nije spuštala ispod 22. Nije bilo oblaka. Ni kiše. Ni smoga. Ni magle. Nije bilo zagađenja. Ni telefonskih poziva. Ni e-mailova. Nije moglo biti savršenije i Tariq je želio da se sve to nikad ne završi.

Trećeg je dana rano ustao i otišao trčati na svježem jutarnjem zraku. Njegovo tijelo se uspješno oporavljalo od rana zadobijenih u Monte Karlu. Postojano je vraćao snagu i na mnogo načina se nikad nije osjećao bolje. Smijao se. Pjevao pod tušem. Bio je potpuno opijen ljubavlju. I to je bilo jedino objašnjenje do kojega je uspio doći.

Tariq nikad nije doživio nešto slično s nekom drugom djevojkom, čak ni s Raniom. Još uvijek je nešto osjećao prema Ranimi, naravno, i pretpostavljao je da će uvijek osjećati. Ali ona nikad nije na isti način uzvraćala njegova snažna osjećanja prema njoj, svakako ne tako kako je to činila Dalia. A Dalia ga je željela. Trebala ga je. I činila ja da se osjeća posebnim. Zaljubio se u tu djevojku i sve se to događalo previše brzo.

Nakon što je pretrčao oko šest i po kilometara duž plaže, Tariq se vratio u *Ritz* i uvukao se u njihovu sobu što je tiše mogao. Dalia je još uvijek spavala. Izgledala je poput anđela – tako lijepa, tako mirna, da je pomislio da sanja.

Istuširao se i obukao neobaveznu odjeću. Možda bi tog dana mogli razgledati znamenitosti ili otići u kupovinu. A mogli bi i iznajmiti

bicikle ili otići na jedrenje padobranima. Zapravo mu uopšte nije bilo važno. Šta god ona želi, samo da su zajedno.

“Hej, dobro jutro”, meko je rekla Dalia kad je izašao iz kupatila.

“Dobro jutro i tebi”, uzvratilo je, nježno je ljubeći. “Kako se osjećaš?”

“Odlično”, odgovorila je s osmijehom. “Gladno.”

“I ja sam”, rekao je. “Zašto se ne bi na brzinu istuširala pa ćemo sići na doručak i napraviti plan za danas?”

“Zvuči dobro”, rekla je, zahtijevajući još jedan poljubac prije nego što je skliznula u kupatilo i zatvorila vrata za sobom.

Dok je čekao, Tariq je pospremio sobu. Pokupio je Dalijinu odjeću koja se sušila na balkonu. Uredno ju je složio i ugurao u njen kofer. Njene ključeve i mobitel našao je pod krevetom. Ali kad ih je htio vratiti u njenu tašnu, odande je isplivalo nekoliko poštanskih pošiljki. Sve su to bili razni novi račun, od kojih nijedan još nije bio otvoren, pa samim tim ni plaćen, ali na dnu hrpe nalazila se jedna posebna koverta koja je privukla Tariqovu pažnju.

Bilo je to pismo, ne račun, s poštanskim žigom iz Jordana, poslano prije samo sedmicu dana. Za razliku od drugih, ova koverta je bila otvorena i – znatiželjan – nije se mogao suzdržati nego ga je pročitao, potpuno nespreman za ono što će ubrzo naći unutra.

Moja najdraža Dalia,

Hvala ti na prošlom pismu koje si nam poslala.

Ne mogu ti reći koliko smo tvoja majka i ja sretni što se više ne zabavljaš s Kalimom. Znaš da nismo voljeli njegov način života – drogu, alkohol, sve te kasnonoćne zabave. On nije bio ta vrsta mladića za kojeg smo te odgajali da se udaš. On nije kršćanin, pa čak ni drag ili ozbiljan čovjek. Ponosimo se tobom što si prekinula s njim i krenula dalje sa svojim životom.

Jesi li spremna da ti mi nađemo dobrog i pobožnog čovjeka, koji će te cijelog tvog

života voljeti i brinuti o tebi? Šta misliš o Youssefu? Znaš li da sam ga prošli mjesec zaposlio kao svog pomoćnog pastora? Njegov rad u crkvi je vrijedan divljenja, zaista je dobar, posebno s djecom -- poučava ih Bibliji, drži im časove vjeronauke i vodi grupu mladih. Uvjeren sam da mu se još uvijek jako sviđaš. Možemo li mu dati tvoj broj i reći mu da te nazove? To bi tvoju majku i mene jako usrećilo.

Kad ćeš doći kući? Voljeli bismo te vidjeti. A mogla bi se vidjeti s Youssefom. Svi tvoji rođaci bi voljeli da dođeš i da te opet vide. Isto tako i ja. Molimo te, piši nam ubrzo.

Voli te tata.

Pismo je bilo pažljivo otkucano na papiru u čijem se zaglavlju nalazilo nešto što se zvalo "Biblijska crkva u Petri", s adresom poštanskog faha majušnog gradića u južnom Jordanu.

Tariq je bio ošamućen. *Šta je sad ovo? Je li Dalia kršćanka? Zar je njen otac ustvari pastor? Kako je to moguće? Nije imalo smisla.* Dalia je pila. Uživala je droge. Spavala je s njim iako nisu bili vjenčani. Kako može biti kćerka kršćanskog pastora?

Povrh toga, kako je moguće da nikad nije rekla ni riječ o tome? Nije vidio nikakav dokaz da je kršćanka. Nije nosila križ. Nije izgledalo da ima Bibliju. Koliko je on znao, Dalia je bila samo još jedna izgubljena duša kao što je bio i on sam. Religija mu nikad nije bila važna. Ali njega nije ni odgojio čovjek Knjige! Kako je mogla nešto tako suštinski važno u njenom životu kriti od njega? i ko je bio Kalim? Ko je bio Youssef? Šta se to, za ime svijeta, dešavalo i šta je još krila?

A onda, koliko je samo laži on izgovorio njoj? Pa i on je imao svoje tajne.

Tariq je još uvijek bio zadubljen u pismo kad je zazvonio njegov mobitel. Iznenađen, ali i uplašen, provjerio je broj koji ga zove i shvatio da je to njegov brat.

“Halo, Ramy?” rekao je.

“Marwane, gdje si dosad?” uzviknuo je njegov brat. “Zovem te već nekoliko dana zaredom. Bio sam prestravljen. Pomislio sam da si mrtav.”

“Ne, ne, dobro sam”, mirno je rekao Tariq. “Samo sam bio... uh... bio sam zauzet. Zašto? Šta se dogodilo?”

“Zauzet?” upitao je Ramy. “Radeći šta?”

“To te se ne tiče.”

“Jesi li ti lud, Marwane?” rekao je Ramy. “Ja dovedim u opasnost vlastiti život kako bih pomogao tebi da preživiš i da te ne uhapsu, a ti tek tako nestaneš na nekoliko dana i onda još imaš dovoljno hrabrosti da mi kažeš da me se to ne tiče?”

“U pravu si”, rekao je Tariq, pokušavajući da ne zvuči previše defanzivno. “Žao mi je. Stvarno jeste.”

“Pa, nadam se da je tako”, ispalio je Ramy, bijesan ali očigledno pokušavajući da obuzda svoje emocije. “Slušaj, mnogo toga se dogodilo prije nego što si nestao s lica zemlje. Ja sljedećim letom odlazim iz Bagdada i vraćam se u Bejrut. Javni tužilac u Monte Karlu izdao je nalog da inspektor Goddard sa mnom obavi razgovor.”

Nastupila je duga pauza i Tariq je znao da nešto drugo nije u redu. Konačno je Ramy, ne okolišajući, upitao:

“Zašto mi nisi rekao da se Rania preselila u Kazablanku?”

Tariq je bio zapanjen. Kako li je samo saznao?

“Nisam siguran šta...”

“Zaboravi, Marwane. Neće ti uspjeti. Znam da si bio tamo. Ali ono što želim da znam je zašto. Rekao si da ćeš ostati neprimjetan, bez prijatelja, bez ikakve prisnosti. Obecao si.”

“Nisam znao gdje da odem”, priznao je. “Trebala mi je njena pomoć.”

“Zašto?” zahtijevao je Ramy.

“Zato što sam bio ranjen, Ramy. *Eto zato!* Jesi li sad sretan? Ustrijelio me jedan od ubica u Monte Karlu, ali nisam smio otići u tamošnju bolnicu, kao ni u neku u Francuskoj. Nisam znao ko me goni. Nisam znao kome da vjerujem. Jedina osoba koje sam se mogao sjetiti bila je Rania. Stoga sam otišao kod nje. Pobrinula se za mene, a onda mi rekla da se gubim i zato sam došao ovdje.”

“Bila je to glupa greška, Marwane”, rekao je Ramy.

“Vjerovatno si u pravu”, priznao je. “Ali sve se dobro završilo, zar nije?”

“Ne, nije.”

“Šta hoćeš da kažeš?”

“Rania je mrtva.”

Oblio ga je hladan znoj.

“Šta to... kako si...?”

Tariq nije mogao misliti. Nije mogao disati. *Kako se to moglo desiti?*

“Policija je pronašla njeno tijelo u stanu u Kazablanki zajedno s tijelom njene cimerke”, objasnio je Ramy. “Obje su ustrijeljene više puta.”

To jednostavno nije mogla biti istina. Pa tek što je bio tamo. Rania ga je još maločas držala u svom naručju.

“Inspektor Goddard je ostavio poruku u mom uredu, na telefonskoj sekretarici”, rekao je Ramy. “Tako sam saznao. Rekao je da su pronašli tvoje otiske prstiju po cijelom mjestu zločina. Rekao je da su našli tvoje vlasi kose na jastuku na Ranijinom kauču. Identifikovao te je vlasnik radnje iza ugla rekavši da te je vidio kako hodaš po susjedstvu. Nekoliko kilometara dalje našli su i tvoj auto. Lemieux kaže da si ti to uradio. Izdao je nalog za tvoje hapšenje, a Goddard kaže da ako imaš objašnjenje bolje je da se predaš sada i kažeš im šta se dogodilo ili više ne postoji nešto što će iko moći uraditi da ti pomogne.”

Tariq nije želio više slušati. Bio je sit svega. Kipio je od bijesa boreći se između nevjerice i želje da razbije telefon. A onda je Ramy rekao: “Bojim se da to nije sve. Ima nešto još gore.”

“Šta?” nekako je uspio da kaže. *Šta bi to moglo da bude još gore?*

“Lemieux i Goddard znaju da si u Egiptu.”

“*Molim?*”

“Ne pitaj me kako”, rekao je Ramy. “Goddard nije htio da kaže. Ali on i Lemieux su sada tamo. Svaki policajac u Kairu dosad je već dobio tvoju fotografiju, s naređenjem da puca čim te vidi ako se mirno ne predaš.”

“Ali ja nisam ubio Raniu”, rekao je Tariq. “Kunem ti se.”

“Znam”, rekao je Ramy.

“Nisam ubio ni njenu cimerku”, bio je uporan Tariq. “To mora da su bili Claudettini ljudi.”

“Slažem se, i upravo sam poslao još jedan tim u Brazil. Mislim da više nije u Sao Paulu. Vjerujem da je otišla u planine. Ali naći ćemo i nju i one s kojima radi. To ti obećavam. Ali za to će trebati vrijeme – vrijeme koje ti nemaš. Moraš otići odatle – *odmah.*”

San u kojem je Tariq živio posljednjih nekoliko dana sad se potpuno raspršio. Vratio se košmar. Došlo je vrijeme da ponovo bježi.

Ma koliko je mrzio to priznati, Ramy je bio u pravu. Ako je tim ubica Claudette Ramsey uspio naći Raniu u Maroku, onda će sigurno naći i njega u Egiptu. Namiještali su mu zločine koje nije počinio. Podizali su sve policijske snage u Evropi i Sjevernoj Africi protiv njega. U Kairo se sada zacijelo nije mogao vratiti, bez obzira na to koliko je velik. Ali nije mogao ni Daliu ostaviti ovdje. Znao je da se ne smije zaljubiti u nju, ali bilo je prekasno. Nije mogao protiv sebe. I nikad sebi neće oprostiti ako joj se zbog toga dogodi ikakvo zlo.

35

Dalia je izašla iz kupatila obučena u blijedoplavu ljetnu haljinu i odgovarajuće cipele. Izgledala je izvanredno, kao i uvijek, ali Tariq trenutno nije imao na umu njihovu romansu. Premotavao je film – od čudnog pisma Dalijinog oca pa do Ramyjevog poziva. Šta da uradi? Gdje da ide?

U magnovenju je bio u iskušenju da jednostavno Daliji sve kaže – ko je on stvarno, kako je zapravo zarađivao za život, zašto je bio u bjekstvu i ko ga je progonio. To je sigurno bila najpoštenija stvar koju je mogao uraditi. Ali da li je bila i najbolja? Pitao se.

Samo što mu je ta misao pala na pamet, istom ju je brzinom otjerao što je energičnije mogao. Što manje zna, to će biti sigurnija – i sretnija – zaključio je. Na kraju krajeva, ako ju je zaista volio, zašto bi je plašio pričama o snajperima, autobombama i životom neprekidno okruženim strahom da bi ubica mogao biti baš tu, iza sljedećeg ugla? To bi možda bilo iskreno, ali ne i ispravno.

Tariq je pogledao na sat. Trebao mu je plan i to brzo. Ali prije nego što je išta uspio reći, Dalia je vidjela pismo koje je još uvijek bilo u njegovim rukama.

“Šta je to?” oštro je upitala. “Gdje si to našao?”

Tariq je pokušao odgovoriti, ali ona ga je u trenu prekinula, pitajući: “Je li to pismo od mog oca? Uzeo si ga iz moje tašne? *Kako si se usudio!*”

Tariq je bio zapanjen njenom žestokom reakcijom i pokušao se opravdati govoreći: “Samo sam pospremao sobu i našao ovo. Nisam znao šta je to.”

Pružila je ruku i zgrabila pismo. Cijeli njen izgled se promijenio. Lice i vrat su joj bili crveni, a ruke drhtale.

“*Jesi li ga pročitao?*” upitala je. “*Zakuni mi se da nisi.*”

“Kao što sam već rekao, nisam znao šta je to”, promućao je. “Ali bilo je zanimljivo. Mislim, jesi li ti stvarno kršćanka? Da li je tvoj otac stvarno pastor?”

“*To se tebe ne tiče*”, vrištala je gužvajući pismo, a potom otrčala u kupatilo i zalupila vrata za sobom.

“U čemu je problem?” upitao je, iznenađen obrtom događaja. “Zašto oko toga dižeš takvu galamu? Pročitao sam pismo tvog tate. Zašto bi to bio takav problem?”

“*Nisi imao pravo*”, osorno je uzvratila Dalia iza zatvorenih vrata, sad već briznuvši u plač. “*Nisi imao pravo njuškati po mojim stvarima, Tariq Jameel. Nemaš prava da me osuđuješ. Čuješ li me? Nemaš prava.*”

“O čemu to govoriš?” rekao je, pokušavajući otvoriti vrata kupatila, ali bila su zaključana. “Nisam njuškao i ne osuđujem te. Zašto bih? Samo sam znatiželjan. Daj, Dalia, pusti me unutra.”

“*Neću!*” vrištala je. “*Samo idi.*”

“Zaboravi to”, odgovorio joj je Tariq odlučno, ali mirno, koliko je god mogao. “Nikud ja ne idem. Zaljubljen sam u tebe. Želim znati sve o tebi. Želim znati ko su tvoji roditelji. Želim znati sve o tvojoj vjeri, ma šta to bilo. Želim znati sve o tom momku s kojim si se zabavljala i zašto si prekinula. Sve.”

Čuo je kako pokušava prestati da plače. Ponovo je prodrmao kvaku, ali nije vrijedilo. Stoga se samo srozao na pod, zbunjen, nastojeći shvatiti tu djevojku za kojom je bio potpuno lud.

“Dalia, molim te, oprost mi”, rekao je nakon što je nekoliko minuta razmišljao o toj situaciji. “Žao mi je. Stvarno. Slučajno sam našao to pismo, kunem ti se, ali u pravu si, nisam ga trebao pročitati. Ali, molim te, vjeruj mi kad kažem da mi namjera nije bila da te povrijedim. Nije mi palo na pamet da bi te to moglo uznemiriti. Nemojmo dopustiti da sve ovo upropasti ovo čarobno vrijeme koje smo proveli zajedno.”

Molio je, znao je to – a to nije bilo nešto na šta je navikao. No čini se da je djelovalo. Dalia se polako smirivala. Sad je šmrckala, ali bar više nije plakala, a disanje se znatno usporilo.

“Mogu li to nekako izgladiti?” upitao je Tariq. “Samo reci riječ i ja ću to učiniti.”

Nekoliko minuta kasnije vrata su se odškrinula.

“Ne gledaj me”, rekla je, još uvijek šmrckajući. “Zatvori oči. Izgledam grozno.”

“To nije moguće”, rekao je, ali je svejedno zažmurio. Čuo je da se vrata, uz škripu, otvaraju još malo.

“Jesi li zaista mislio to što si upravo rekao?” upitala je nakon duge stanke.

“Svaku izgovorenu riječ”, odgovorio je.

“Zaista si zaljubljen u mene?”

“Jesam – apsolutno jesam – preko ušiju sam zaljubljen u tebe. Zašto bih te inače htio zadiviti dovodeći te u ovaj raj?”

Tariq gotovo da nije vjerovao da te riječi izlaze iz njegovih usta. Jedva da je poznavao tu djevojku. I ona jedva da je znala njega. Nije bio u poziciji da bi se mogao skrasiti i zasnovati porodicu, ali jednostavno nije mogao protiv sebe. Bilo je nešto neodoljivo u njoj, nešto što ga je upozoravalo da ne dopusti da mu umakne..

“Ne znam”, meko je rekla. “Još uvijek pokušavam to otkriti.”

“I, opraštaš li mi?” upitao je.

Oklijevala je. “I to još uvijek nastojim otkriti.”

Sjela je na hladne pločice pokraj njega, uzela njegove ruke u svoje, poljubila ga u oba oka i najzad mu dopustila da je pogleda. Oči su joj bile crvene. Maskara razmazana. Ali njemu je izgledala ljepše nego ikad. Još uvijek, ni za živu glavu, nije mogao shvatiti zašto je reagovala onako kako jeste. Ali, gledano u širem smislu stvari, da li je uopšte bilo važno? Ako namjerava nešto poduzeti, morat će to učiniti uskoro. Sve više mu je ponestajalo vremena. Morao je da se izvuče iz Sharma prije nego što mu Lemieux, Goddard i egipatska policija uđu u trag i liše ga svake mogućnosti bjekstva. Ali kako?

Dalia je zapalila džoint i ponudila jedan i Tariqu.

“Je li ovo tvoj način izgladivanja problema?” upitao je, istovremeno prevrćući po glavi sve moguće izlazne strategije.

Klimnula je i udahnula. Pristao je na njen mali mirovni ugovor te je i on povukao dim. Sjedili su zajedno u tišini nekoliko minuta, dok se zrak polako punio dimom, a onda je on rekao: “Mogu li te nešto pitati?”

“Valjda možeš.”

“Zašto si se toliko naljutila na mene?”

Dalia je slegla ramenima i zagledala se u daljinu. “Ne znam.”

“Naravno da znaš”, rekao je.

Dalia je povukla još jedan dim iz cigarete. “Valjda mi je bilo neprijatno.”

“Zbog čega?” upitao je Tariq.

“Pa da misliš da sam kršćanka – jer nisam. Moja porodica jeste, ali mene to nikad nije ponijelo. Dok sam bila mala, igrala sam svoju ulogu. Ali nikad nisam stvarno vjerovala u to u šta su vjerovali moji roditelji. To je jedan od razloga zbog kojih sam otišla od kuće.”

“Prije koliko vremena se to dogodilo?”

“Već neko vrijeme”, rekla je. “U najmanju ruku, od kad sam otišla na fakultet.”

“I nisi bila kući od tada.”

“Nisam.”

“Nedostaje li ti tvoj narod, prijatelji, grad?”

Dalia je nakratko razmislila o tome.

“Zapravo, da..., ustvari mi nedostaju.”

“Zašto se onda ne vratiš?” upitao je Tariq.

Dalia je uzdahnula. “Zato što je moj otac tiranin.”

“Tiranin?”

“Ma znaš, ima sva ta vjerska pravila i propise, tako da ili je po njegovom ili se hvataj noge. Ja sam riješila da neću živjeti po tim odredbama, zato sam odmaglila i nisam se nikad više osvrnula.”

“Kakva pravila?”

“Zar je zaista važno?” upitala je Dalia, iznenada ustajući, a otišavši u spavaću sobu stropoštala se na krevet. “Znaš, *pravila* – nema zabavljanja, nema alkohola, nema droge, nema toga, nema onoga, uradi ovo, uradi ono, ne, ne, ne...”

“A šta očekuješ da ti kaže?” rekao je Tariq, pridruživši joj se u krevetu i zureći u ventilator nad njihovim glavama. “On je tata. To je ono što bi tate trebalo da rade – da zaštite svoje kćerke – zar ne?”

“Hej”, rekla je Dalia, “na čijoj si ti strani?”

“Hajde, molim te, zar mi zaista hoćeš reći da ćeš ti, jednog dana kad budeš imala kćerku, tom djetetu dopustiti da se opija, puši marihuanu i zabavlja se s momcima poput mene?”

Dalia se okrenula i nasmiješila mu se. “Pa, možda joj neću dopustiti da se zabavlja s momcima poput tebe.”

Tariq joj je uzvratio osmijeh, a onda prebacio u drugu brzinu. Malo pomalo i plan je oživljavao u njegovoj glavi.

“I”, upitao je, “je li tvoj tata zaista svećenik?”

“Pa, pastor, ali da, valjda”, rekla je.

“Kakva je razlika?”

“Nema velike razlike.”

“Vodi crkvu, govori ljudima o Isusu, brine se za siromašne i slično tome?”

Nerado je klimnula. “Manje-više.”

“A šta je Biblijska crkva u Petri?”

“To je crkva u kojoj sam odrasla. Moj tata je tamo bio pastor još prije mog rođenja.”

“Je li velika?”

Dalia je slegnula ramenima. “Zapravo postaje sve veća. Tamo je bilo svega trideset-četdeset ljudi kad sam ja bila dijete – i gotovo da nije bilo nikoga mojih godina. Ali sada, posljednje što sam čula, ima ih oko sto pedeset, a većina njih su mladi bračni parovi i porodice – i mnogo djece.”

“I tamo si upoznala... kako se ono zvaše... Kalima?”

Otresla je glavom. “Teško.”

“Onda gdje?”

“Koledž – druga godina. Bila sam s nekim djevojkama u Parizu preko vikenda. Upoznali smo se u kafeu.”

“I?”

“I šta? Sviđala sam mu se. On se sviđao meni. Počeli smo se zabavljati, ali nije išlo. Ništa strašno.”

“Čini se da tvoj tata nije mislio tako”, klimnuo je Tariq.

“Da... pa... moj tata ga je mrzio”, uzvratila je, a onda na trenutak promislila o tome i ispravila se. “Zapravo, nije ga *mrzio*. Mislim da moj otac uopšte nije sposoban ikoga mrziti. Ali sigurno o Kalimu *nije imao dobro mišljenje*.”

“Zašto?”

“Zato što Kalim nije bio kršćanin. On zapravo nije bio ništa. Uopšte mu nije bilo stalo do religije. Ali to nije moglo dobro da prođe kod mog oca. Još od kad sam bila mala djevojčica insistirao je na tome da se jednog dana udam za kršćanina, tačka, kraj rečenice, kraj priče.”

“Pa zašto si se onda zabavljala s Kalimom?”

“A zašto bi bilo koga bilo briga šta kaže moj otac?” uzvratila je Dalia s prizvukom prkosa. “Udat ću se za koga ja želim, bilo da se to mom ocu sviđa ili ne. To je *moj* život. Ne njegov. Zaista ga se ne tiče za koga ću se udati, ako se ikad udam. Svakako mu ne namjeravam dopustiti da me osuđuje što ne živim po svim njegovim pravilima i propisima... hej, možemo li mi razgovarati o nečemu drugom osim o mom ocu i bivšem dečku? Ovo uopšte nije zabavno.”

“Naravno”, rekao je Tariq, počinjuci se pitati hoće li njegov plan uopšte uspjeti. “Gladna?”

“Umirem”, rekla je.

“Dobro, i ja”, rekao je, “Hajdemo dolje da doručkujemo. Osim toga, imam mali poklon koji ti želim dati.”

Dalijine oči odjednom su se razvedrile.

“Stvarno?” upitala je iščekujući. “A šta?”

“Vidjet ćeš”, tajanstveno je odgovorio Tariq. “Sve u svoje vrijeme.”

37

Njihov posao u Maroku najzad je bio završen i Lemieux i Goddard stigli su na međunarodni aerodrom u Kairu i odmah se sastali sa šefom obezbjeđenja.

Satima su pregledali snimke aerodromskog videonadzora i provjerali kompjuterizovanu pasošku kontrolu ulazaka i izlazaka iz zemlje, tražeći dokaze koji bi potvrdili da je Marwan Accad zaista ušao u Kairo. Među mnogim izazovima s kojima su se suočavali bila je i činjenica da Marwan najvjerojatnije nije putovao pod imenom "Jack Cardell." Pod kojim imenom je onda putovao? Čak i da je ušao u Egipat pod tim imenom, da li je još uvijek bio u zemlji? a ako ne, koje ime je sad koristio?

Lemieux je jedan tim poslao u Aleksandriju, a drugi u Abu Dabi i grad Kuvajt – "po predosjećaju", kako je rekao. Ali Goddardu je rekao kako je uvjeren da je Marwan došao u Kairo te da stoga insistira da najintenzivniju potragu provedu upravo tu.

Goddardov telefon je zazvonio. Provjerio je ko zove i vidio da je to DuVall. Odmah je preuzeo poziv.

"Reci mi da imaš nešto, Colette."

"Mislim da imam, gospodine", počela je DuVall. "Ovo bi moglo biti veliko."

"Našla si Marwana?"

"Ne, gospodine, plašim se da nisam."

"Pa šta onda imaš?" navaljivao je Goddard.

"Pa, gospodine, sjećate li se snimke videonadzora u stanu Rafiq Ramseya?"

"Da."

"I sjećate se onog prizora kad Marwan pokazuje Ramseyu nešto što je izvadio iz fascikle?"

"Naravno da se sjećam", rekao je Goddard. "Nekakva fotografija."

“Tačno.”

“I šta s tim, Colette?”

“Pa, gospodine, naši tehničari su najzad uspjeli povećati tu sliku na kompjuteru. Nećete vjerovati šta su otkrili.”

“Šta?” zahtijevao je Goddard da zna, pritiješnjen vremenom. Za manje od sat vremena leti nazad u Bejrut kako bi ispitao Ramyja Accada. Nije imao vremena za igru “20 pitanja” s Colette DuVall.

“Ispostavilo se da je na fotografiji Claudette Ramsey”, objasnila je DuVall. “Snimila ju je sigurnosna kamera u banci u Sao Paolu, u Brazilu.”

Goddard je bio zapanjen. Toliko da nije mogao govoriti. Izvinio se Lemieuxu i ostalima te izašao iz prostorije – morao je ovo obraditi sam u svojoj glavi, bez Lemieuxovog miješanja – zakoračivši u hodnik gdje će moći na miru obaviti razgovor.

“Claudette Ramsey?” upitao je Goddard kad je najzad bio sam. “Jesi li sigurna?”

“Sigurno je ona – slika se sto posto poklapa”, rekla je DuVall. “Na dnu fotografije nalazi se otisnut datum i vrijeme kad je bila tamo, a znak banke nalazi se na stražnjem zidu tačno iznad lijevog ramena gospođe Ramsey. Upravo sam vam poslala e-mailom sve detalje.”

Goddard prosto nije mogao vjerovati. Ovo *jeste bio* dramatičan razvoj događaja, ali šta je to značilo? Nije imao pojma. Još je bio previše zaprepašten da bi mogao obraditi u glavi sve te informacije, pa je pitanje stavio pred DuVall, budući da je ona, u najmanju ruku, na samom startu imala malu prednost u razmatranju onoga što bi mogla implicirati ta slika.

“Ne znam, gospodine”, priznala je DuVall. “I ja sam iznenađena koliko i vi.”

“Šta misliš da bi to moglo značiti?” insistirao je Goddard. “Daj mi tvoju najbolju moguću pretpostavku.”

“Pa, gospodine, čini mi se da ovo dokazuje kako Marwan Accad zna gdje je gospođa Ramsey te da je stoga gospodin Accad zapravo direktno umiješan u ucjenjivanje Rafiqa Ramseya. Zašto bi inače gospodin Accad imao takvu fotografiju?”

“Možda”, rekao je Goddard, pokušavajući da osmotri novonastale događaje iz svih uglova. “Ali ima nešto u toj teoriji što mi baš ne zvuči istinito.”

“Zašto ne?” upitala je DuVall.

Zašto ne?, mislio je Goddard. *Zašto ne?* Skliznuo je kroz sigurnosna vrata na aerodromski terminal i počeo koračati kroz čekaonicu za odlaske. Trebalo mu je vremena da razmisli i trebalo mu je što je više prostora moguće dalje od inspektora Lemieuxa. Bio je ovo dobar trag – značajan trag – i Goddard ga je želio istražiti i potpuno shvatiti prije nego što Kostur čuje za njega i sve poremeti.

Zastao je ispred kioska i prešao pogledom preko naslova u dnevnim novinama. Do sljedećeg jutra slika Marwana Accada bit će na naslovnim stranama svih tih novina, baš kao i priča o krvavom tragu od Monaka do Maroka te o ubrzanom intenziviranoj međunarodnoj istrazi čije se središte sad nalazi u Kairu. Za 24 sata cijeli Egipat će znati za tu priču i Marwan više neće imati gdje da pobjegne.

Goddard je uzeo šolju kafe i nastavio hodati.

“Colette”, najzad je rekao, “da je Marwan Accad zaista umiješan u otmicu Claudette Ramsey, zašto bi išao u stan Rafiq Ramseya i neposredno se sreo s njim, licem u lice? Zašto bi se izlagao riziku da bude razotkriven i on i cijela operacija? a čak i da je bio toliko glup da ide *prsa u prsa* s jednim od najbogatijih i najmoćnijih ljudi u arapskom svijetu – a ja ne bih rekao da je Marwan Accad imalo glup – zašto bi, za ime svijeta, ubio Rafiq Ramseya dok je i sam stajao u sobi? Ima li sve to tebi nekog smisla, Colette?”

Nastupila je duga pauza, a onda je Du Vall rekla: “Možda da sebi tako obezbijedi alibi.”

“Možda”, priznao je Goddard, “ali šta je onda s autobombom? Zašto je Marwan umalo ubijen tom bombom? i ko ga je pokušao ubiti u *Meridienu* u Monte Karlu? Ništa od toga nema smisla ako je Marwan zaista upetljan u otmicu, ucjenu i ubistvo, zar ne?”

“Ne, gospodine, zaista nema”, priznala je DuVall. “Ali zašto je onda Marwan imao tu fotografiju gospođe Ramsey? i šta je s one dvije žene koje je ubio u Kazablanki?”

“*Navodno* ubio”, podsjetio je Goddard.

“Gospodine, uz svo dužno poštovanje, otisci prstiju Marwana Accada nađeni su po cijelom stanu Ranie Fawaz”, rekla je DuVall. “Definitovno je bio tamo. Dokazi su jasni i nepobitni. Povrh toga, nema dokaza da je neko drugi bio u tom stanu. Kako to objašnjavate? Koji drugi zaključak biste mogli izvesti nego da je Marwan Accad odgovoran za ta dva ubistva?”

Marwan Accad – iliti “Tariq Jameel” – sjedio je za stolom za dvoje na verandi *Ritz Carltona* u kafeu za doručak, posmatrajući blistavu površinu Crvenog mora pod baldahinom palminog drveća, čekajući Daliu Nour da mu se pridruži na povratku iz bifea. Pred njim je stajao svježe pripremljen omlet, mala zdjela voća, čaša soka od narandže i šoljica crne kafe, ali nije mogao razmišljati o hrani.

Njegov um je radio punom brzinom. Srce mu je lupalo. Ako ovo ne upali – a bio je to težak poduhvat s velikim rizikom – imao je nekoliko drugih opcija i veoma malo vremena na raspolaganju. Prebirao je po dinji koja je stajala pred njim, ali bio je previše nervozan da bi mogao jesti.

Pored njega je prošao konobar. “Gospodine”, pozvao je privlačeci pažnju mladog čovjeka, “mogu li dobiti jednu kafu bez kofeina umjesto ovoga?”

“Naravno, gospodine”, odgovorio je mladić, uzimajući Tariqovu šoljicu s kafom i donoseći mu drugu, malo slabiju vrstu napitka. “Sa zadovoljstvom.”

Dok je Tariq dodavao vrhnje i šećer u kafu, za stol se vratila i Dalia noseći vruće vafle prelivene jagodama sa šlagom. Ustao je i primaknuo joj stolicu, pomažući joj da sjedne i uz to komentarišući kako prekrasno izgleda i kako je samo ukusan obrok izabrala. Sve je to, naravno, bilo tačno, ali on je ustvari samo odugovlačio, i to je dobro znao. Kucnuo je čas i, nervozan kakav je bio, nije se usuđivao više čekati.

Umjesto da se vrati u svoju stolicu, kleknuo je pred Daliu i uzeo njenu ruku u svoju.

“Tariq, šta to radiš?” upitala je, pomalo zbunjeno. “Hajde, pojedite doručak. Mislila sam da si jako gladan.”

“I jesam”, rekao je, “ali ovo je važnije od hrane.”

Dalia je na to već bila spremna da napravi neku duhovitu primjedbu, kad je iznenada ugledala malu plišanu kutijicu u njegovim rukama, kutijicu čiji je poklopac Tariq sad otvorio, otkrivajući prekrasan i izuzetno skup dijamantski prsten, kakav Dalia vjerovatno nikad u životu nije vidjela. Izraz zaprepaštenja i zbunjenog oduševljenja bilo je upravo ono što je Tariq priželjkivao. Bio je to izraz koji se mnogo mjeseci ranije nadao da će vidjeti i na Ranijinom licu. Ali tad mu to nije bilo suđeno. Ovog je puta bio siguran da jeste.

“Dalia”, počeo je drhtavim glasom, “znam da je ovo prebrzo, ali volim te više nego što sam ikad ikoga volio u životu – više nego što sam mislio da bih ikoga mogao voljeti. Znam da bi ovo moglo izgledati previše brzo. Zapravo, jasno mi je da jeste. Ali kad znaš da je nešto ispravno, onda to jednostavno znaš; a ja znam ovo: želim provesti ostatak života s tobom, Dalia. Želim od tebe načiniti najsretniju ženu na svijetu. I znam da ćeš ti od mene učiniti najsretnijeg čovjeka na svijetu ako budeš moja žena. Dalia Nour, hoćeš li se udati za mene?”

Dalia je netremice gledala u dijamant koji je svjetlucao na pustinjском jutarnjem suncu. “Tariq, ja... ja ne znam šta da kažem”, promucala je. “Ovo *jeste* tako brzo. A ja sam baš maločas u našoj sobi bila tako neprijatna prema tebi – potpuno sam poludjela, a ti si mi samo postavio jedno obično pitanje o mojoj porodici. Zašto bi se, za ime svijeta, želio oženiti nekim ko je takav?”

“Zato što si ti moja sudbina”, blago je rekao, “ona s kojom namjeravam provesti život, zauvijek.”

Podigla je pogled s dijamanta i zagledala se duboko u njegove oči, a onda počela plakati. “To je nešto najljepše što mi je ikad iko rekao, Tariq”, odgovorila je kroz suze. “Da, *hoću*, udat ću se za tebe, Tariq Jameel. Bit će mi čast.”

Napravila je pokret kao da će ga poljubiti, ali on je podigao ruku kako bi je zaustavio.

“Imam samo jedan uslov”, rekao je, ponovo je hvatajući nespremnju. “Uslov?” zbunjeno je upitala. “Kakav uslov?”

Tariq je zastao na trenutak, duboko udahnuo i onda rekao: “Da pođem s tobom u Jordan, upoznam tvoju porodicu i da se pokušamo izmiriti s njima.”

Dalia se ukočila. “Ne bih rekla da je to naročito dobra ideja”, rekla je.

“Moramo”, rekao je Tariq.

Sad je ona duboko udahnila i otrešla glavom. “Rekla sam ti da je moj otac tiranin”, objasnila je. “Htjet će znati jesi li kršćanin. Ako kažeš da nisi, izbacit će te iz kuće. Ako kažeš da jesi, satima će te ispitivati da provjeri lažeš li. Ne poznaješ moje roditelje, Tariq. I vjeruj mi, ne želiš ih upoznati.”

“Žao mi je, Dalia, ali o ovome nema pregovaranja.”

“Nema pregovaranja?” upitala je.

“Tačno tako”, potvrdio je. “Slušaj, ne želim se oženiti tobom u tajnosti, kao da radimo nešto pogrešno ili sramno. Želim blagoslov tvog oca. Želim blagoslov cijele tvoje porodice.”

Nasmijala se s nevjericom. “Sretno ti bilo, Tariq. Nećeš to dobiti.”

“Vjeruj mi”, odgovorio je. “Mogu izaći nakraj s tvojim ocem.”

“Zašto bi to želio?”

“Zato što ništa nije važnije od porodice, Dalia”, rekao je, milujući je po obrazu. “Vjeruj mi, ovog časa bih sve dao da se moja porodica vrati u moj život. U mom slučaju to je nemoguće. Ali u tvom nije.”

“Zaista ne shvaćaš u šta se upuštaš, Tariq”, upozorila ga je. “Zaista.”

Vjerovatno je bila u pravu, mislio je. No s druge strane, ni ona nije imala pojma u šta se i sama upušta. Morat će joj reći istinu – cijelu istinu – jednom. Ali ne još. Ne sada. Prvo mora čuti njeno ‘da’ – braku, putovanju u Petru, u Jordan. Tek tad i tamo – u sigurnosti malog grada, daleko od Lemieuxa i Goddarda i plaćenika Claudette Ramsey – moći će bar početi razmišljati kako da saopšti Daliji istinu. Ni trenutka prije toga.

“To ti stvarno mnogo znači?” upitala je.

Pogledao ju je duboko u oči i rekao: “Da, zaista mi mnogo znači.”

“Dobro”, rekla je najzad. “Kad želiš da idemo? Imam još nekoliko slobodnih dana sedmicu uoči Nove godine.”

“Ne, to bi bilo predugo. Ne čeka mi se toliko”, rekao je. “Idemo odmah.”

“*Molim?*” iznenađeno je uzvratila. “*Jesi li ti normalan? Ne možemo odmah!*”

“Zašto ne?” rekao je. “Iznenađimo tvoju porodicu. Idemo na prepad, neka se stvari pokrenu. Vjeruj mi. To je najbolji način. Bit će nevjerovatno zaprepašteni i sretni što te vide, a meni će pjevati hvalospjeve samo zato što sam te vratio kući.”

“Ne znam”, rekla je Dalia. “Ovog vikenda imam još jedan let, a isto tako i cijele sljedeće sedmice.”

“Reci im da se udaješ”, savjetovao ju je Tariq. “Za to dobiješ nekoliko slobodnih dana, zar ne? Pa, iskoristi to! Živi malo!”

“Ali ne razumijem”, rekla je Dalia. “Čemu tolika žurba? Nisam vidjela svoje roditelje pet, šest godina. Zar ne možemo sačekati samo još par sedmica bar da se psihički i fizički pripremim za taj susret?”

“Ne”, bio je uporan Tariq. “Rekao sam ti. Volim te i ne mogu živjeti bez tebe. Spakujmo se i pođimo još danas. Probaj samo zamisliti izraz na licima tvojih roditelja kad se pojaviš pred njihovim vratima noseći ovo...”

Pažljivo je izvadio dijamantski prsten iz plišane kutijice i stavio ga na Dalijin prst. Izgledao je čudesno lijepo, a tako i ona. I, u trenutku u kojem je to i sama shvatila, popustila je i rekla da.

Tariq i njegova novopečena zaručnica odjavili su se iz *Ritza* u podne i odvezli se taksijem na sjever u egipatski grad Nuweibu. Tamo su ručali i kupili suvenire za Dalijinu porodicu. Onda su kupili dvije povratne karte za brzi trajekt do Akabe, lučkog grada smještenog u južnom dijelu Jordana. Hidrokrilac je pošao nekoliko minuta poslije tri i stigao za samo sat vremena. Tako su do večere već bili u Petri i zaustavili se pred zgradom u kojoj je Dalia provela svoje djetinjstvo.

“Zaista mi se čini da ovo nije dobra ideja, Tariq”, rekla je po ko zna koji put, žaleći se da ima grčeve u stomaku i da joj je muka.

“Bit će sve u redu, dušo, vjeruj mi”, uvjeravao ju je Tariq, blago joj stegnuvši ruku i pomažući joj s prtljagom. Samo se nadao da jeste u pravu.

Ušli su u zgradu, popeli se stepenicama na peti sprat i zaustavili se pred Dalijinim vratima. Njoj su se ruke tresle. Tariq je izvadio čistu pamučnu maramicu iz svog džepa i obrisao joj graške znoja s čela i iznad usana.

“Volim te”, prošaputao je.

Dalia se zagledala duboko u njegove oči, tražeći uvjerenje koje joj je tako očajnički trebalo. A kad ga je našla, prošaputala je i ona: “I ja tebe volim.”

Tariq se nasmiješio, duboko udahnuo i pokucao na vrata.

“*Nadim*”, povikao je ženski glas u stanu. “Neko je pred vratima. Očekuješ li posjetu?”

“*Ne, ne očekujem – ali telefoniram, dušo – možeš li ti otvoriti?*”

“*Naravno. Samo trenutak, samo trenutak, dolazim.*”

“To je moja majka”, rekla je Dalia što je tiše mogla. “Rima.”

“A tvoj otac se zove Nadim, je li tako?”

“Tako je.”

Dalia je još čvršće stegnula Tariqovu ruku. Primijetio je da nije nosila zaručnički prsten koji joj je dao. Gotovo je bio spreman da kaže nešto o tome, ali nije bilo vremena. Osim toga, vjerovatno je bila u pravu. Prenaglili bi da odmah prirede njenim roditeljima takvo iznenađenje. Bilo je mnogo toga što je trebalo izvršiti – ili preživjeti – prije toga.

Izenada, vrata su se otvorila i pred njima je stajala Rima Nour, gledajući se oči u oči s kćerkom koju nije vidjela godinama. Bila je u srednjim pedesetim godinama, kosa joj je polako počela sjedjeti i pomalo je dobijala na težini, ali i dalje je bila izuzetno privlačna i Tariq je mogao vidjeti Daliu u njenom liku.

Gospođa Nour je, ugledavši svoje izgubljeno, dugo očekivano, dijete ostala bez daha. Ruka je sama pošla ka ustima. Izgledala je kao da je vidjela duha i činilo se da je previše potresena da bi mogla progovoriti. No nakon nekoliko trenutaka, nakon što je trepnula nekoliko puta, smogla je snage da pita: “Dalia, jesi li to stvarno ti?”

“Ja sam, mama. Nedostajala si mi.”

“*Oh, dijete moje*”, zaplakala je gospođa Nour. “*I ti si meni nedostajala. Bog te blagoslovio, dijete moje. Bog te blagoslovio. Toliko si mi nedostajala.*”

“*Volim te, mama.*”

“*I ja tebe volim, sine, i ja tebe volim.*”

Obavila je ruke oko Dalijinog vrata. Grlile su se i ljubile i onda obje briznule u plač. Tariq se malo sklonio ustranu kako bi dvjema ženama dao prostora za privatnost. Bio je ganut očiglednom ljubavlju i naklonošću koje su ove dvije žene gajile jedna prema drugoj, a vidjevši ih zajedno nakon tako mnogo vremena podsjetilo ga je na to koliko i njemu samom nedostaju njegovi roditelji, posebno majka.

Pored svega toga, iznenađa je osjetio kako mu srce snažno lupa u grudima i odjednom se osjetio poput uljeza – kao da je njegovo prisustvo neumjesno i nimalo dobrodošlo. Na kraju krajeva, kako će gospođa Nour reagovati na njega kad dođe do zraka i primijeti da stoji tu pokraj njih? Ko zna je li ga uopšte vidjela? Možda je mislila da je taksista ili unajmljena posluga? Šta će reći kad Tariq objasni ko je on i zašto je tu? Povrh toga, kako će reagovati gospodin Nour kad vidi oboje? Je li zaista bio tiranin kao što je rekla Dalia? Tariq je shvatio da apsolutno nema pojma. Još uvijek jedva da je poznavao Daliu, a kamoli njene roditelje. Ali nije bilo svrhe nagađati. Uskoro će sve to, ovako ili onako, pouzdano otkriti.

“Mama”, najzad je rekla Dalia, brišući Tariqovom maramicom suze koje su lile niz lice njene majke.

“Reci, sine?”

“Mama, ovdje je neko koga bih željela da upoznaš.”

Tariq se nasmiješio gospođi Nour koja je ponovo izgledala izgubljeno.

“Oh, Bože moj”, rekla je, “nisam shvatila... mislila sam...”

“U redu je, mama”, rekla je Dalia, uzimajući ga za ruku. “Želim da upoznaš Tariqa Jameela. On me je ohrabrio da dođem i vidim vas nakon svih ovih godina.”

“Zaista?” rekla je gospođa Nour. “Pa, onda ste vi, Tariq Jameel, odgovor na moje molitve. Ali molim vas, uđite. Skuhat ću nam čaj.”

“Hvala, gospođo Nour”, rekao je Tariq, osmjehujući se. “Jako ste ljubazni. Sad mi je jasno odakle to Daliji.”

Ušli su u stan i baš su se izuvali kad je iza ugla naišao Dalijin otac.

“Rima, kakva je to galama? Jedva da sam...”

Kad je ugledao Daliu, zastao je usred rečenice. Vilica mu se objesila. Oči se ispunile suzama. A onda je, ne izgovarajući ni riječi, samo ispružio ruke. Dalia je pojurila ocu u zagrljaj i oboje su zaplakali. “*Moja djevojčica se vratila kući*”, jecao je. “*Moja Dalia je najzad došla kući. Hvala ti, Isuse. Hvala ti. Ti si zaista Bog koji čuje molitve i odgovara na njih. Neka je blagosloveno tvoje ime!*”

Tariq je osjetio kako mu je zastala knedla u grlu. Bio je potresen. Da je sebi dopustio i sam bi briznuo u plač. Nije prošla još ni cijela minuta koliko je boravio u toj kući, a već je mogao osjetiti silinu ljubavi koju nikad u svom životu nije iskusio.

Pastor Nour nije mogao prestati ljubiti i grliti svoju kćerku. Niti je mogao prestati da slavi Isusovo ime. Izgledalo je kao da im se kćerka iznenada vratila iz mrtvih, a na mnogo načina, mislio je Tariq, zapravo i jeste.

“Dalia”, rekla je njena majka nakon nekoliko trenutaka.

“Da, mama?” upitala je Dalia, brišući suze kako bi je jasnije vidjela.

Gospođa Nour je bacila pogled na Tariqa i podigla obrve.

“Oh, da, naravno”, rekla je Dalia, okrećući se ponovo ocu, brišući sad i njegove oči već mokrom maramicom. “Tata, želim da upoznaš nekoga ko je meni jako poseban. Ovo je Tariq Jameel. On je insistirao na tome da dođem kući i ponovo vas vidim. I sama sam to željela, ali sam bila pomalo... pa... uplašena, pretpostavljam. Nisam bila sigurna

kako ćete reagovati kad me ponovo vidite. Nisam pouzdano znala koliko ste ljuti na mene. Ali Tariq je rekao da ništa nije važnije od porodice. Ponudio mi je da me prati ovamo i uvjeri se da sam sretno stigla.”

Pastor Nour se zagledao duboko u Tariqove oči. Tariq se spremao na najgore. Očekivao je da vidi gnjev ili podozrenje ili osudu u tim očima. Spremao se za to cijeli dan. Ali, umjesto toga, vidio je očevu ogromnu zahvalnost.

“Još te ne poznajem, momče”, rekao je pastor. “Ali dao si mi veliki dar. Vratio si mi moju kćerku nakon mnogo vremena, i ja sam ti na tome vječno zahvalan. Neka te Bog blagoslovi, sine moj. Molim te, sada moraš večerati s nama. Moraš prenoćiti kod nas. Naš dom je i tvoj dom. Ovdje si uvijek dobrodošao.”

Tariq je bio iznenađen – zanijemio bi zapravo bila preciznija riječ – toplim i gostoljubivim prijemom, tako da mu je prosto došlo da uzdahne od olakšanja. Ali bilo mu je jasno kakvo minsko polje leži pred njim, znao je ko ga progoni i sve je to čvor, koji mu je stajao u stomaku, činilo još bolnijim.

Inspektor Goddard sjedio je za malim stolom prekoputa Ramyja Accada u uobičajenoj sobi za ispitivanje u centralnoj policijskoj upravi u centru Bejruta.

Pušio je, ali nijednu cigaretu nije ponudio Ramyju. Pio je svježe skuhanu kafu, ali ni to nije ponudio Ramyju. Umjesto toga, čekao je da tehničar priključi Ramyja na poligraf – “detektor laži”, rečeno običnim riječima – i spremao se da izvuče potrebne informacije iz jedinog brata Marwana Accada, u što kraćem roku, i koliko je to u ljudskoj moći. Kad je tehničar bio spreman, Goddard je još uključio i magnetofon.

“Da ponovimo, tako da ne bude nesporazuma, vi shvaćate da ste pod zakletvom, zar ne?” počeo je Goddard.

Ramy je slegnuo ramenima.

“Da ili ne, odgovorite, molim vas – i govorite jasno kako bi vaši odgovori bili ispravno snimljeni.”

“Dobro – da – jesam pod zakletvom.”

“Vrlo dobro”, rekao je Goddard, “počnimo onda. Da li je vaše ime ‘Ramy Accad?’”

“Znate da jeste.”

“Da ili ne.”

“Onda, da.”

“Jeste li suvlasnik firme Accad & Saradnici?”

“Naravno.”

“Da, ili ne, odgovorite, gospodine Accad.”

“Aha.”

“Da li je to izvršna firma za obezbjeđenje?”

“Sigurno nije kozmetički salon.”

“Možda ne razumijete težinu ove situacije, gospodine Accad. Mogu vas strpati u zatvor zato što odbijate da odgovorite na moja

pitanja. Mogu vas strpati u zatvor i zato što me lažete. Prema tome, malo manje stava, a malo više saradnje, jasno?”

Ramy je ponovo slegnuo ramenima.

“Dakle, da li se vaša firma brine za sigurnost osoba, radeći u i oko Bliskog istoka.”

“Da.”

“Da li je vaš partner istovremeno i vaš brat, Marwan Accad?”

“Da.”

“Da li je Rafiq Ramsey unajmio vašeg brata da istraži ubistvo njegove kćerke i otmicu njegove žene?”

“Da.”

“Da li je vašoj firmi u startu plaćen honorar od 500.000 eura plus troškovi za taj posao?”

Ramy je bio zaprepašten.

“Kako ste...”

“Da ili ne, odgovorite, gospodine Accad – i podsjećam vas da ste pod zakletvom.”

“Da”, najzad je rekao Ramy.

“Da li je Marwan na bilo koji bio način umiješan u ubistvo i otmicu Ramseyevih žena?”

“Ne.”

“Da li je pokušao ucjenjivati porodicu Ramsey?”

“Ne.”

“Da li trenutno pokušava ucjenjivati porodicu Ramsey?”

“Ne.”

“Zaista?” rekao je Goddard ustajući i počevši koračati po prostoriji. “Ako je stvarno tako, dozvolite mi da vas nešto upitam. Je li na dan ubistva Rafiq Ramseya vaš brat znao u kojoj zemlji se nalazi Claudette Ramsey?”

Ramy se trgnuo. Sekunde su prolazile, ali on nije odgovarao. Samo je zatvorio oči.

“Dakle, gospodine”, navaljivao je Goddard. “Je li znao?”

Ramy ponovo nije rekao ništa.

“Ne igrajte se sa mnom, gospodine Accad. Saradujte ili ćete u zatvor – a mi ćemo se dočepati sveg vašeg materijala. Jednostavno je. Pitam vas ponovo, da li je na dan ubistva gospodina Ramseya vaš brat znao u kojoj zemlji se nalazi gospođa Ramsey?”

“Da.”

“Da li je ta zemlja Brazil?”

Ramy je ponovo izgledao zaprepašten informacijama koje je Goddard skupio.

“Da”, neodlučno je rekao.

“Da li je imao fotografiju gospođe Ramsey u banci u Sao Paulu?”

“Da.”

“Da li je Marwan znao bankovni račun kojem je gospođa Ramsey imala pristup?”

“Dotad je već znao, da – ali...”

“Samo recite da ili ne, gospodine Accad.”

“Onda, da.”

“Da li trenutno imate više od desetine plaćenih operativaca vaše firme Accad & Saradnici u planinama izvan Sao Paula u Brazilu?”

Ramy nije rekao ništa i Goddard je znao da ga je zbunio. Njegov intelekt je bio bistar. Izvori tačni. Bio je na putu da slomi Ramyja kao pinjatu.

“Dakle, gospodine Accad, imate li?”

“Da, imamo.”

“Nose li ti ljudi oružje?”

“Da.”

“Da li su vas ti ljudi jutros zvali i pitali šta želite da učine s gospođom Ramsey?”

Izgled šoka na Ramyjevom licu bio je neprocenjiv, pomislio je Goddard.

“Ne razumijete. Ja...”

“Jesu li tačno tako rekli kad su vas zvali: ‘Šta želite da učinimo s njom?’”

“Prisluškivali ste moj telefon.”

“Da, jesmo. Dakle, jesu li tačno tako rekli?”

“Da.”

“A jeste li vi rekli: ‘Još ništa. Komplikovano je. Uskoro ću vam javiti?’”

“Da, jesam.”

“Gospodine Accad, jeste li vi i vaš brat isplanirali otmicu Claudette Ramsey?”

“Ne”, nedvosmisleno je rekao Ramy.

“Da li ste vi sami to učinili?”

“Ne.”

“Zaista? Ali znate gdje je?”

“Da.”

“I vaši ljudi joj neće dopustiti da napusti kuću u kojoj se nalazi, je li tako?”

“Tačno.”

“I ja sad trebam vjerovati kako ste vi i vaš brat nedužni u svemu tome?”

“*Apsolutno.*”

“Pa, to postaje sve teže, gospodine Accad. Dopustite mi da vas pitam nešto drugo. Da li je vaš brat prošle sedmice bio u Kazablanki, u Maroku?”

“Da.”

“Da li je posjetio ženu koja se zove Rania Fawaz, ženu koja je nekoć odbila njegovu bračnu ponudu?”

“Da.”

“I, jesu li sad gospođica Fawaz i njena cimerka mrtve?”

“Da, ali Marwan to nikako nije mogao učiniti – imate pogrešne...”

“*Tišina!*” viknuo je Goddard, ne želeći dopustiti da mu ovo ispitivanje iznenada izmakne kontroli. “Odgovarati ćete na moja pitanja i slijediti moja uputstva, ili ćete provesti noć u zatvoru, jasno?”

Ramy je prekrstio ruke na grudima.

“Da li je vaš brat još uvijek u Egiptu?” upitao je Goddard.

Ramy je prkosno sjedio, ne govoreći ništa.

“Da li vaš brat živi u Kairu?” ponovo je upitao Goddard.

Ali Ramy ponovo nije rekao ništa.

“Da li je vaš brat napustio Egipat i otišao u neku drugu zemlju?” navaljivao je Goddard.

Ali Ramy je nepokolebljivo odbijao da odgovori i u Goddardu je rastao bijes.

“Vaš jedini brat je tražen zbog ubistva, gospodine Accad. A mi ćemo ga naći. I kad ga nađemo, ne mogu vam obećati da nećemo pucati u njega čim ga ugledamo. Stoga, ako želite ponovo vidjeti svog brata živog, savjetujem vam da sarađujete sa mnom. Dotad, idete u zatvor.”

Nadim Nour bio je krupan čovjek, krupnih očiju, velikih ruku i širokog osmijeha. A sad se smijao, nije više plakao, i Tariq se polako počeo opušitati.

Dok je gospođa Nour pripremala svečani ručak u čast njihovog dolaska, njen muž je Tariqu pokazivao stan. Bio je to jednostavan, skroman stan, s tri spavaće sobe, malom kuhinjom, ali s velikom kombinovanom dnevnom sobom i trpezarijom s dovoljno kaučeva i stolica za najmanje petnaest do dvadeset gostiju. Na zidne police su od poda do plafona bile naslagane knjige, kojih je bilo više nego što je Tariq ikad vidio izvan univerzitetske biblioteke, a svuda naokolo nalazile su se uramljene fotografije različitih porodičnih i crkvenih događaja kroz mnoge godine.

Pastor Nour izvadio je albume sa slikama Dalie kao bebe, male djevojčice, pa sve do slika sa mature. Potom im je pokazao slike Dalijinog brata, Eliasa, koji se nakon mature pridružio jordanskom ratnom vazduhoplovstvu. Elias je sad bio pilot-lovac u engleskim Kraljevskim zračnim snagama. Sad je već bio odrastao – čovjek, vojnik, kapetan – i Tariq je znao da je Dalia sve to propustila. Ona se neprekidno izvinjavala zato što je tako dugo bila daleko od njih i odbijala da odgovori na njihova pisma i e-mailove, ali njen otac za to više nije htio ni da čuje.

“Sve je to sad iza nas, dušo”, rekao je pastor Nour svojoj jedinici, glasom punim emocija dok ju je svojom velikom rukom čvrsto privijao uz sebe. “Isus ti oprašta. Kako bih onda ja mogao učiniti išta manje? Sjeti se šta nam kaže Biblija: *‘Jer, koliko su nebesa visoko ponad zemlje, toliko je velika njegova ljubav prema onima koji ga se boje; koliko je istok udaljen od zapada, toliko je daleko od nas uklonio naše prijestupe. Kao što se otac smiluje djeci svojoj, tako se Gospod smiluje onima koji ga se boje.’*”

“Hvala ti, tata”, odgovorila je Dalia, snebivajući se. “Kad bi samo znao koliko sam ti zahvalna na tome.”

Njih dvoje su se zagrlili, a onda je i gospođa Nour došla iz kuhinje, poslužila im kafu i stavila pred njih zdjele pune različitih vrsta orašastih plodova i voća. Uskoro su svi udobno sjedili u dnevnoj sobi dok se iz kuhinje širio primamljiv miris hrane.

“Mmm”, rekao je Tariq. “Da nije to slučajno marokanska janjetina?”

“Da, jeste”, rekla je. “Nadam se da to volite.”

“Jako”, odgovorio je. “Bilo je to...”

Tariq se na vrijeme zaustavio. Samo što nije rekao da je to bilo Ranijino omiljeno jelo. Kako bi to samo bilo glupo!

“Bilo je to, šta?” pitao je pastor Nour.

“Uh... pa, to je bilo... jednom sam imao klijenta iz Marakeša”, lagao je Tariq, pokušavajući se oporaviti od svog, zamalo razornog, komentara. “Kad god bih se našao tamo, taj čovjek (inače izvršni direktor) bi me pozvao u svoj dom i njegova žena bi spremila najčudesniju *mrouziu*. I sad mi ide voda na usta kad se toga sjetim.”

Čim su te riječi prešle preko njegovih usana, preplavio ga je gotovo paralizirajući talas krivice. Bio je u kući dobrog čovjeka, Božijeg čovjeka, a već je lagao. A onda, shvatio je, zar nije cijeli njegov život u ovom trenutku bio laž?

“Pa, kao što vjerovatno već znate, Tariq, *mrouzia* je Dalijino omiljeno jelo”, rekla je gospođa Nour, koja je iznenada ponovo počela plakati. “Naravno, nismo to jeli otkada je ona otišla, ali...”

Odjednom preplavljena emocijama, izvinila se, obrisala suze keceljom i otrčala nazad u kuhinju, i tad je Tariq shvatio dvije stvari – koliko su duboke bile rane Dalijinog dugotrajnog odsustva, i koliko je zapravo malo znao o njoj. Nije imao pojma kakvu hranu voli, koja joj je omiljena muzika, filmovi, televizijske emisije, praznici, ili zubna pasta, kao ni mnogo toga drugog. Znao je da voli romane Naguiba Mahfouza. Znao je da voli putovati. I znao je da voli njega. I to je bilo to.

I tad je shvatio – razgovor o njihovom odnosu mora držati podalje po svaku cijenu. Nourovi nisu bili spremni da čuju za zaruke. Bilo bi to veoma, i previše, brzo. Željeli bi znati kako ga je Dalia upoznala. Nije im baš mogao reći kako su stajali kraj bara na zabavi, pušili marihuanu, a onda otišli pravo u krevet. Nourovi bi htjeli znati i koliko dugo se poznaju. A on bi im prije mogao dati odgovor u satima, a ne u mjesecima ili godinama. Željeli bi znati i kakvi su njegovi planovi

za budućnost. Zar da im kaže: “Izbjeći zatvor i ubistvo”? i to bi se tako nastavilo u nedogled.

Činjenica je bila da Tariq nema odgovore ni na ova, niti na stotinu drugih pitanja koja bi došla. Sve što bi rekao bila bi laž, i što je više o tome mislio, bilo mu je jasnije da ne želi lagati ove ljude – svakako ne više nego što je bilo prijeko potrebno da i njih i sebe sačuva na životu.

“Pa, Tariq, reci nam čime se baviš?” upitao je pastor Nour, očigledno pokušavajući skrenuti pažnju s uznemirenosti njegove žene zbog susreta s kćerkom koju tako dugo nije vidjela. “S kakvim klijentima radiš širom svijeta – Evropa, Maroko, Egipat, Liban?”

Tariq je odahnuo dušom. To je bilo nešto o čemu je mogao pričati satima. Svoju priču za pokriće znao je u prste.

“Ja sam kompjuterski konsultant, gospodine”, počeo je. “Pomažem bankama, osiguravajućim zavodima i drugim međunarodnim kompanijama da razviju sigurnosni sistem radi zaštite svoje centralne kompjuterske jedinice od hakera, virusa, *trojanskih konja* i tako toga.”

Dalijin otac se glasno nasmijao. “Pa, Bog te blagoslovio, Tariq. Pojma nemam šta si upravo rekao. Ali bar zvuči kao nešto što obezbjeđuje pristojan život.”

“Zaista je tako, gospodine.”

I to je bilo to. Toliko brzo koliko se pojavila, diskusija o njegovoj karijeri bila je i završena. Pastor Nour je nastavljao dalje, a Tariq je postajao sve uznemireniji.

“U glasu ti se pomalo osjeća libanski naglasak”, primijetio je pastor, ispijajući gutljaj kafe i naslanjajući se u svojoj tapaciranoj stolici. “Jesi li rođen u Bejrutu?”

Tariq je unutra, u sebi, ustuknuo. Da bude iskren u vezi svoje prošlosti bila bi ozbiljna greška, znao je. Ali ako o tome bude lagao, znači da će morati zapamtiti svaku laž kako bi je kasnije mogao ponoviti. Činjenica je bila da priču za pokriće prošlosti nije imao – svakako ne nešto što bi zvučalo dobro. Dosad mu nije ni trebala. Dalia ga nije puno pitala o prošlosti – osim o smrti njegovih roditelja – jer ni sama nije željela pričati o svojoj prošlosti. Ali ako ne bude pazio, pastor Nour će ga ispitivati o prošlosti čitavo veče.

Usput će se u priču ubacivati i gospođa Nour, a vjerovatno i Dalia. Bila je to zamka u koju nije smio upasti.

Ali šta bi mogao raditi umjesto toga? Bit će u toj kući najmanje nekoliko dana. O nečemu će morati govoriti.

Iznenada je shvatio – jedini način da izbjegne probleme bilo je da ide na prepad. On mora postavljati pitanja, a ne da pitaju njega. On mora usmjeravati razgovor, nikako ne dozvoliti da usmjeravaju njega. Treba izabrati temu i održati razgovor koncentrisan na toj temi, nečemu što može voditi, nečemu što je u stanju kontrolisati, nečemu što će zaokupiti pažnju ovog čovjeka i natjerati ga da nastavi da govori. Ali o čemu? Šta je to o čemu bi mogli pričati satima, a što bi držalo žarište dalje od njegove prošlosti i veze s Daliom?

“Jesam, gospodine”, počeo je Tariq. “Odrastao sam u Bejrutu, 70-ih. Bilo je to zastrašujuće vrijeme za dijete, kao što možete zamisliti, uz građanski rat i sve što se dešavalo. Svi, i kršćani i muslimani, međusobno su se ubijali u ime religije, svaki od njih tvrdeći da brani svog Boga i bori se za njega. Vjera je bila pomiješana s krvlju, ratom i smrću. Zapravo, nadam se da vas ovo neće uvrijediti, gospodine, ali sve to je u meni izazvalo ogorčenje religijom. U mom svijetu, ljudi koji su nazivali sebe kršćanima neprekidno su ubijali druge ljude i uništavali sve što im je bilo na vidiku. Nisu oni bili jedini, naravno, ali sve je to ostavilo gorak okus u mojim ustima. Udaljio sam se od Boga.”

“Budući da sam odrastao u kršćanskoj porodici morao sam ići u crkvu i suosjećati s kršćanskim borcima. Ali ja sam odlučio da se ne borim jer su kršćani radili isto što i muslimani, uništavajući i ubijajući one drugačijih uvjerenja. Svi su bili isti; nije bilo nikakve razlike između kršćana i muslimana. Postojao je samo fanatizam, ozlojeđenost i mržnja, sve tako spojeno da zaslijepi čovjeka. To je ono što me je držalo na odstojanju od crkve i kršćana. Nimalo nisu bili bolji od drugih... sve je to zajedno bila samo jedna velika nesreća!”

“Pa si tako otišao kompjuterima gdje je sve uredno i precizno, naučno i kontrolisano”, rekao je Nadim Nour.

“Pretpostavljam da bi se to moglo i tako reći, gospodine”, odgovorio je Tariq, pokušavajući održati svoje pokrće.

Pastor se sad nagnuo naprijed i prošaputao: “Pa, mogu li ti onda odati jednu malu tajnu, Tariq?”

“Naravno, gospodine.”

“U povjerenju”, rekao je Nadim jedva čujno, “ja zapravo sebe ne zovem kršćaninom.”

Ovaj komentar je Tariqa uhvatio nespremnog.

“Nisam siguran šta hoćete da kažete, gospodine”, rekao je. “Zar niste vi pastor?”

“Zbilja jesam”, odgovorio je Nadim. “Samo ne zovem sebe kršćaninom.”

“A kako se onda nazivate?” upitao je Tariq.

“Isusovim sljedbenikom.”

“Zar to nije isto?”

“Volio bih da jeste”, rekao je Nadim. “Ali otkrio sam da u našem dijelu svijeta velik broj ljudi sebe naziva ‘kršćanima’. Ono što pod tim misle jeste da nisu muslimani ili Jevreji. Ali zapravo pod tim ne podrazumijevaju da su pravi sljedbenici Isusa Krista.”

“Ali idu u crkvu, zar ne?”

“Naravno, ali čovjeka odlazak u crkvu ne čini kršćaninom ništa više nego što ga odlazak u restoran čini specijalitetom. Pravo kršćanstvo nije tek etnička grupa. Ni rasna. Nije ni društveni klub. To nije nešto što staviš na svoj izvod iz matične knjige rođenih ili ličnu kartu. To je odluka koju donosiš, odluka tvoje volje.”

“Kakva vrsta odluke?”

“Odluka da vjeruješ da te Bog voli i da ima predivan, čudesan plan i svrhu za tvoj život, baš kao što kaže Biblija. Onda ti Bog počinje pokazivati razlog zbog kojeg si rođen, i posebnu misiju i pustolovinu zbog koje te je prevashodno stvorio.”

Zabrinut, pastor Nadim je pogledao Tariqa i upitao:

“Vjeruješ da Bog postoji, zar ne?”

Pitanje je Tariqa zateklo nesprennog, ali je brzo odgovorio:

“Naravno. Bog postoji. Mora postojati.”

“Istina. Bog mora postojati. Ako ne, ko je onda stvorio ovaj svijet i sve u njemu? Zemlju, nebo i vasionu? Životinje, biljke i čovjeka? Samo Bog može stvoriti sve to tako složeno, tačno i prekrasno.”

Dalia je još uvijek bila zauzeta serviranjem večere, ali se gospođa Rima Nour uključila u razgovor, dodajući:

“On je naš Stvoritelj. Svi njemu dugujemo postojanje i blagostanje. Dokaz Božijeg postojanja je ljudsko biće – naša savjest i osjećaj vječnosti koji imamo u srcima. Kralj Solomon je rekao: ‘Sve što on čini prikladno je u svoje vrijeme... dopustio je čovjeku uvid u vijekove.’”

Pastor Nour je nastavio:

“Divno je vjerovati u Božije postojanje; nijedan razuman čovjek neće poreći da Bog postoji. Prorok David je rekao: ‘Reče bezumnik u srcu svome: Nema Boga!’”

“Gospodine, ja nisam bezumnik, ali teško mi je vjerovati da tako velik i silan Bog voli mene.”

“Naravno da te Bog voli i garantuje ti tu ljubav.”

“Garantuje mi svoju ljubav? Kako?”

“Kroz izlazak i zalazak sunca, kroz planine i doline, drveće i cvijeće, riku zvijeri i pojava ptica. Kroz otkucaje tvoga srca i tvoje disanje, u svojoj brizi za tebe i ispunjavanju tvojih potreba, u tome što se stara za tebe i čuva te. Biblija jasno objavljuje njegovu ljubav kad kaže: ‘Ljubavlju vječnom ljubim te.’”

“Stvarno?”

“Da, a osim toga on ima divan i čudesan plan za tebe, kao što je Krist rekao: ‘Ja dođoh da život imaju i da ga imaju u izobilju.’”

“I to se znači odnosi na nas?”

“Da, ali mi ne možemo uživati u toj ljubavi ni u tom planu zbog grijeha.”

“U tome je, dakle, problem.”

“Čovjek je grešnik i odvojen je od Boga. Ljudski rod je udaljen od Božije ljubavi i njegovog plana.”

“Kako razočaravajuće!”

“Kao što već znaš, Bog je stvorio Adama čistog i neokaljanog, odražavajući u njemu svoj lik, ali Adam je bio neposlušan Bogu i pobunio se protiv njega. On i Eva jeli su sa zabranjenog stabla te zbog toga podnijeli Božiju osudu i kaznu. A plaća grijeha je smrt. Mada, Bog nije stvorio smrt; grijeh ju je donio – ne samo fizičku nego i duhovnu smrt, što znači odvojenost od Boga. Bilo je nemoguće da grešni Adam ostane u zajedništvu sa Svetim Bogom, stoga je Adam istjeran iz vrta u svijet, a grijeh je ostao u njegovom tijelu i prenosio se s generacije na generaciju, ali...”

Tariq je gorljivo upitao:

“Ali šta?”

“Ali Bog je svepravedan i svemilostiv. Ne može tek tako prijeći preko kazne za grijeh. On je pravedan, ali je i pun ljubavi, praštanja i milosrđa. Stoga je, kroz svoju milost i ljubav, uredio čovjekovo spasenje i obnovu u lik koji mu je izvorno stvorio, te povratak u zajedništvo s njim.”

“Znači, Bog je oprostio sve grijeha.”

“Da, ali šta je s njegovom pravednošću? Smrtna kazna je još uvijek bila na snazi.”

“Pa, to jeste problem...”

“Bog lično je obezbijedio rješenje; pripremio je pomirenje. Platilo je otkup kroz Isusa Krista. Jer kao što su u Adamu svi umrli, tako će u Kristu svi oživjeti.”

“Šta hoćete reći?”

“Jer je Bog tako ljubio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina da niko ko u njega vjeruje ne pogine nego da ima život vječni. Moraš vjerovati da je Isus Krist Spasitelj svijeta, priznati da je umro na križu kako bi uklonio naše grijeha, te da je uskrsnuo iz mrtvih da bi nam dao vječni život. On je jedini put u vječni život u nebu.”

Napregnuto slušajući i duboko razmišljajući o tome, Tariq je upitao:

“Zašto je to morao biti Isus Krist?”

“Dobro pitanje. Zašto Isus Krist? Pazi, Bog je nametnuo presudu, i Bog je taj koji je želi neutralizovati. Da bi je neutralizovao mora postojati otkup, plaćena cijena. Ko će platiti tu cijenu? Tariq, znaš koja cijena je bila u pitanju?”

“Smrt. Plaća grijeha je smrt.”

“Neko je morao umrijeti. To nije mogao biti čovjek jer je čovjek cilj Božijeg milosrđa, i Bog nije želio da čovjek umre. Druga mogućnost je bio sam Bog, ali Bog ne može umrijeti. Trebalo je naći zamjenu, čovjeka nadmoćnog nad čovjekom. Morao je imati i ljudsku i božansku prirodu. Morao je biti svet – bez grijeha. Nije smio biti od Adamovog sjemena. Pa, ko bi to onda mogao biti? Isus Krist je bio jedina osoba koja je ispunjavala takve standarde. Stoga je Bog uzeo ljudski oblik i došao na svijet da umre umjesto čovjeka, da plati kaznu, te da uskrsne od mrtvih kako bi otkupljenje učinio mogućim.”

Sobu je na nekoliko trenutaka ispunila tišina, a onda ju je pastor Nour prekinuo:

“To je, ukratko, to što znači slijediti Krista. Ja sam tu odluku donio prije trideset dvije godine i ona je potpuno promijenila moj život.”

Njegove tvrdnje su odražavale sveukupne znakove mira, pouzdanja i radosti.

“Ali Tariq, iz ličnog iskustva mogu ti reći da poznajem mnogo ljudi koji cijeli život idu u crkvu i govore svima, i samima sebi, da su kršćani, a da zapravo nikad nisu bili istiniti sljedbenici Isusa Krista. Oni se mole, poste, daju milostinju siromašnima, ali nikad nisu donijeli ličnu odluku da svoje pouzdanje i vjeru stave u Isusa i da ga slijede, i kao rezultat toga – nažalost – nikad nisu iskusili Božiju ljubav i plan za njihov život. I što je još gore, neki ljudi sebe

nazivaju kršćanima, a izvrću sve što je Isus naučavao. Lažu umjesto da po svaku cijenu govore istinu. Odaju se alkoholu i drogama. Imaju seksualne odnose prije braka i afere kad jednom uđu u brak, umjesto da očuvaju svoju čistotu prije braka i ostanu vjerni svojoj, jednoj i jedinjoj, ženi.”

Tariq je silno želio da se okrene i vidi izraz na Dalijinom licu, ali nije se usuđivao. Pretpostavljao je da se meškoljila – postiđena očevom nepostidnom ljubavlju i žarom koji je imao za Krista, uvjerena da on upire prstom baš u nju zato što je tvrdila da je kršćanka, a da to nije zaista mislila. Osim toga, Tariq je bio zadovoljan načinom na koji se odvijao razgovor. Shvatio je da može Dalijinog oca cijelu noć držati u razgovoru o kršćanstvu, pa prema tome i daleko od još “osjetljivih” tema kao što je Tariqova prošlost i njegova veza s kćerkom tog čovjeka.

Tariq je već bio spreman da postavi još jedno pitanje kad ga je pastor pretekao.

“Zanima me, Tarik, ko je, po tvom mišljenju, Isus Krist?”

Tariq je shvatio da zapravo nikad nije ozbiljno razmišljao o tom pitanju. “Pa, uz svo dužno poštovanje, gospodine, ja sigurno nisam sljedbenik Isusa Krista. No rekao bih da je on bio veliki vjerski vođa.”

Pastor je klimnuo glavom. “Slažem se s tobom, mladiću. Nema sumnje da je Isus Krist bio veliki vjerski vođa čiji su život i naučavanje promijenili tok povijesti. Ali on je bio daleko više od tek dobrog čovjeka ili velikog učitelja. Novi zavjet ga jasno prikazuje kao Boga.”

“Znate, pastore Nadim, ako smijem biti iskren...”

“Svakako, molim te – među prijateljima si, Tariq.”

“...pa, onda... siguran sam da su kršćani koji su pisali Novi zavjet mogli misliti da je Isus bio Bog. Vjerovatno su željeli da je on to bio. Ali sam Isus zacijelo nikad nije tvrdio da je Bog.”

“Zapravo, Tariq, jeste.”

43

Upravo tad je gospođa Nour pozvala njih troje za stol da večeraju. Bila je to veoma ukusna gozba i Tariq je jedva čekao da jede. Ali kad je ustao s kauča pogledao je u Daliu i u njenim očima uhvatio izraz užasa.

Iako se činilo da ne želi to glasno reći i uvrijediti bilo svog oca, bilo svog novopečenog zaručnika, bilo je jasno da joj razgovor koji se vodio predstavlja pravo mučenje te da jedva čeka da pređu na drugu temu. Međutim, Tariqu se nije baš nimalo žurilo.

“Zašto mi nisi rekla da je tvoj otac tako zanimljiv čovjek?” našalio se dok je zauzimao svoje mjesto za stolom.

Dalijine oči su se još više suzile. Dobro je pazila da ne dopusti svojim roditeljima da vide koliko je ljuta na njega. Ali kad bi pogled mogao da ubije, Marwan Accad – iliti “Tariq Jameel” – bio bi već mrtav čovjek.

“Moja greška”, najzad je rekla. “Nisam imala pojma da toliko želiš razgovarati o religiji.”

“Pa, time bar izbjegavamo razgovor o politici”, rekao je Tariq bezbrižno, pokušavajući je bar malo razvedriti. Nije mu uspjelo, ali što se njenog oca tiče jeste.

“Dalia, hoćeš li se ti pomoliti?” upitao je pastor Nour kad su svi sjeli.

“To bi bilo lijepo, tata”, odgovorila je, “ali malo sam zahrđala. Hajde to uradi ti?”

“Svakako”, rekao je pastor ljubazno, iako pomalo razočarano, kako je primijetio Tariq.

Pastor, njegova žena i Dalia sklopili su ruke, pognuli glave i zatvorili oči. Tariq je brzo učinio isto.

“Dragi Oče, hvala ti na tvojoj ljubavi i milosti. Hvala ti što si poslao svoga Sina, Gospoda Isusa Krista, na zemlju da nas voli

i preda svoj život na križu za nas, kako bismo mi imali život u izobilju i za vječnost. Hvala ti, Oče, što si ti Bog koji čuje naše molitve i odgovara na njih i iz sveg srca ti zahvaljujemo što si bezbjedno doveo Daliu kući i vratio je nama. Molimo te da je blagosloviš svakim blagoslovom, a tako i njenog prijatelja Tariqa, i da se ovdje oboje osjećaju dobrodošlo i voljeno. Neka ovaj dom bude utočište usred oluja koje nosi život. Hvala ti za ovu hranu i vrijeme koje možemo provesti zajedno. Molimo se u Isusovo ime. Amen.”

Svi su rekli “Amen” nakon pastora Noura, pa je tako učinio i Tariq. Nikad prije nije učestvovao u kršćanskoj molitvi. Ali, zaintrigirala ga je. Činila se stvarnom, iskrenom, neformalnom i ličnom – toliko drugačijom od molitvi koje je čuo da odrasli mole dok je bio dijete. Skoro kao da je pastor stvarno razgovarao s Bogom, kao da je Bog bio tu, u sobi s njima. A on se zbog toga osjećao čudesno mirno i spokojno. Ili je to možda bio samo miris tople, domaće kuhinje, nečega što nije doživio duže nego što bi se želio sjećati.

“Pa, Tariq, jesi li ikad imao priliku čitati Novi zavjet?” upitao je pastor Nour nakon što je Tariq prestao uzdisati nad janjetinom i povrcem.

Tariq je odmahnuo glavom. “Ne, gospodine, nisam.”

“Trebao bi. Mislim da bi ti se sviđjelo. Zapravo, prije nego što odeš na spavanje dat ću ti jedan primjerak.”

“To je veoma ljubazno od vas, ali ne mogu prihvatiti takav poklon.”

“Meni je to zadovoljstvo, Tariq. Na kraju krajeva, ja sam pastor. To je ono što radim.”

Tariq se nasmijao. Ovo je nesumnjivo bilo tačno.

“Zaista ste ljubazni. Volio bih pročitati Novi zavjet.”

“Onda moraš imati svoj primjerak. Mislim da ćeš otkriti da je očaravajući, kao što ja otkrivam već godinama. Naprimjer, Isus je odvažno i neprekidno tvrdio da su on i Svemogući Bog jedno te isto. U Evanđelju po Ivanu 10:30, Isus kaže: ‘Ja i Otac jedno smo.’ U Ivanu 8:19, Isus kaže: ‘Da ste upoznali mene, upoznali biste i Oca mojega.’ u Ivanu 12:45, kaže: ‘I ko vidi mene, vidi Onoga koji me posla.’ u Ivanu 11:25, Isus govori ženi koja se zove Marta: ‘Ja sam Uskrsnuće i Život. Ko vjeruje u mene, ako i umre, živjet će. I ko god živi i vjeruje u mene zasigurno neće umrijeti do vijeka. Vjeruješ li to?’ a Marta odgovara: ‘Da, Gospode! Ja vjerujem da si ti Krist.’”

“Isus je rekao sve to?” upitao je Tariq.

“Nema sumnje da jeste, i bila je to prilično smiona, sporna stvar! Zapravo, u Ivanu 10:31-33, čitamo da su vjerske vođe toga doba toliko bili bijesni na Isusa da su ga zamalo kamenovali. Ali Isus im je rekao: ‘Pokazah vam mnoga dobra djela od Oca. Za koje me od tih djela kamenujete?’ a vjerske vođe su mu odgovorili: ‘Zbog dobra te djela ne kamenujemo, nego zbog hule, i jer se ti, premda čovjek, praviš Bogom.’ Ustvari, kad je Isus na kraju bio i zvanično osuđen na smrt od strane vjerskih vođa u Jerusalemu, optužba protiv njega glasila je huljenje – što znači da je tvrdio da je Bog dok su vjerske vođe govorile da nije.”

“Šta misliš, zašto bi se inače vijest o njemu proširila preko cijelog tadašnjeg Bliskog istoka? Matej 4 kaže: ‘Isus je hodio po cijeloj Galileji poučavajući u njihovim sinagogama, propovijedajući Evanđelje o Kraljevstvu i iscjeljujući svaku bolest i svaku nemoć u narodu. I glas se o njemu proširi po svoj Siriji; k njemu stadoše donositi sve bolesne – od različitih bolesti – i sve one patnjama obuzete, i opsjednute, i mjesečare, i uzete, a on ih iscijeli. I stade ga slijediti veliko mnoštvo iz Galileje, Dekapola, Jerusalema, iz Judeje i Trans-jordanije.’ Štaviše, Matej 15 kaže da je Isus otišao u Liban da narodu navijesti Radosnu vijest da ih Bog voli i ima čudesan plan za njih.”

“Zaista? u Liban?” upitao je Tariq, spuštajući na trenutak svoju viljušku. “Gdje?”

“Tir i Sidon, zapravo.”

Tariq se trudio da ne izgleda zapanjeno, ali izgledao je upravo tako.

“Hoćete li mi, molim vas, pokazati gdje to piše u Bibliji?” upitao je. “Nikad dosad to nisam čuo. Jednostavno bih se volio lično uvjeriti.”

“Naravno”, rekao je pastor Nour. Obrisao je usta salvetom, ustao i donio svoju Bibliju. Onda je otvorio Evanđelje po Mateju, petnaesto poglavlje, i pokazao Tariqu. “Evo ovdje”, rekao je, “stih dvadeset prvi.”

Tariq je uzeo Sveto pismo u ruke i počeo čitati.

“Otišavši potom odande, Isus se povuče u krajeve tirske i sidonske.”

Isus je zaista bio u Sidonu, njegovom rodnom gradu? čudio se Tariq dok je sam za sebe proučavao cijeli taj odjeljak. Kako to nije znao? Kako se dogodilo da mu nikad niko to nije rekao?

Goddardov telefon je zazvonio. Provjerio je ko zove, ali se ipak javio.

“Ima li kakvog napretka?” htio je znati Kostur.

“Nešto malo”, rekao je Goddard.

“Da li se Accadov brat slomio?” upitao je Lemieux.

“Nije.”

“Nije vam rekao gdje je Marwan?” navaljivao je Lemieux.

“Ne.”

“Pa, koliko vam je onda rekao?”

“Ustvari, ništa. Zato sam ga strpao u zatvor.”

“Šta ste uradili?”

“A šta ste očekivali da uradim?” uzvratilo je Goddard.

“Natjerajte ga da nam preda Marwana”, pravio se pametan Lemieux.

“Zato sam ga i strpao u zatvor. Čovjek poput Ramyja Accada neće htjeti dugo biti u bejrutskom zatvoru. Vjerujte mi.”

“Ne razumijem”, rekao je Lemieux. “Mislio sam da ste rekli da postizete napredak.”

“Postižem.”

“U čemu onda?”

“Prisluškivali smo Ramyjeve mobitel.”

“I?”

“I, ispostavilo se da ima desetinu naoružanih ljudi u planinama izvan Sao Paula. Pogodite koga drže?”

Na te riječi iznenada je nastupila potpuna tišina.

“Inspektore, jeste li čuli šta sam upravo rekao?” upitao je Goddard.

Ali Lemieux nije odgovorio. Bio je previše ošamućen da bi govorio, skoro kao da je znao šta će Goddard reći.

“Drže gospođu Ramsey”, ipak je rekao Goddard, izazivajući šok i čekajući na reakciju.

Ali nije je bilo. Samo tišina.

“Upravo sam tamo poslao jedan od mojih timova da ih uhapse i pomognu u spašavanju gospođe Ramsey”, nastavio je Goddard. “Oni koordiniraju napad zajedno s brazilskim vlastima upravo sad dok razgovaramo.”

Goddard je čekao da čuje nešto – bilo šta – ali Lemieux nije rekao ništa.

“Jeste li još uvijek tu, inspektore?” upitao je.

“Da, još sam tu.”

“Zašto onda ništa ne govorite? Ovo je velika vijest. Mislio sam da ćete biti sretni. Odsad pa za dvadeset četiri sata, gospođa Ramsey će biti bezbjedno vraćena u Monte Karlo i ja ću je moći ispitati o svemu. Želite li nam se pridružiti?”

“Još ćemo se čuti u vezi s tim”, rekao je Lemieux, dok mu se u glasu više osjećao očaj nego uzbuđenje. A Goddardu nikako nije bilo jasno zašto.

“Ono što ti Nadim pokušava reći, Tariq”, rekla je gospođa Nour kad su završili večeru i povukli se u dnevnu sobu na baklavu i tursku kafu, “jeste da je Isus bio vrlo jasan s ljudima u svojim tvrdnjama da je Bog. Nije izvrtao riječi niti je koristio dvosmislene izraze. Izričito je to iznosio kao činjenicu. Svi, uključujući i njegove neprijatelje, znali su šta govori. Nisu bili naročito sretni zbog toga, baš kao što ni danas mnogi nisu sretni zbog toga. Ali to svakako nije bila tajna.”

“Možda nije, gospođo Nour”, rekao je Tariq, “ali moram priznati da je sve to novost za mene.”

“Oh, oboje to savršeno dobro razumijemo”, odgovorila je. “Kad smo se tek uzeli, nijedno od nas nije imalo pojma da je Isus ikad tvrdio da je Bog. Na kraju krajeva, nijedno od nas nije vaspitavano u domu u kojem su roditelji slijedili Krista. Ni Nadim ni ja nikad nismo čitali Bibliju sami za sebe. Ali jednog dana nas je mladi bračni par koji smo poznavali zaista izazvao. Muž je sjedio baš na tom mjestu na kauču gdje sad ti sjediš i rekao nam: ‘Svako ko čita Novi zavjet i ne dođe do zaključka da je Isus jasno izražavao svoju božansku prirodu mora biti slijep poput čovjeka koji stoji vani po vedrom danu i kaže kako ne vidi sunce.’ Iskreno rečeno, bila sam pomalo uvrijeđena – ali i malo postiđena što nikad nisam čitala Bibliju sama za sebe. Isto tako se osjećao i Nadim. To večer smo dobili svoje prve primjerke Novog zavjeta i počeli čitati. I što smo više čitali to smo sve jasnije shvaćali da su naši prijatelji bili u pravu.”

“I, šta je bilo zatim?” upitao je Tariq, iznenada se pitajući želi li zaista znati ili pokušava održati taj razgovor kako bi izbjegao razgovor o svojoj prošlosti.

“Pa”, rekao je pastor Nour, “to nam je stvorilo jako ozbiljan problem.”

“Kakav problem?”

“Vidi, Tariq, posmatraj to ovako”, objašnjavao je pastor dok se Dalia izvinila i vratila u kuhinju, tobože da opere suđe, ali zapravo da izbjegne taj razgovor. “Budući da je Isus tvrdio da je Bog, jednostavno nije mogao biti dobar moralan čovjek niti prorok koji je rekao mnogo dubokoumnih stvari. Ili je bio Bog, ili nije. Ili je govorio istinu, ili nije. Nema sredine. Nije ostavio otvorenom nijednu drugu opciju. On je svoje božanstvo potkrijepio dokazima na više načina; znao je ko je. A mi to moramo ili prihvatiti ili odbiti, ili vjerovati ili poreći; ne možemo se nečkati ili oklijevati. Nakon što pročitaš ono što je napisano u Novom zavjetu, povjeruješ u to i slijediš Kristov život, djela i riječi, tad vjeruješ u njegove tvrdnje da je Bog.”

“Tu nema sredine – ili ćeš sve što je rekao, uključujući i njegove tvrdnje o božanstvu, prihvatiti kao istinu ili ćeš sve to odbaciti i nazvati ga lašcem. Da li je Isus prevario učenike, svijet, nas? Kako može čovjek koji propovijeda takvu valjanost istine iznositi tako pogrešne tvrdnje? Osim toga, ako je lagao, kako je mogao otići na križ da umre? Umire li iko za laž? Tariq, sine moj, Krist je Bog. Otvoreno je to rekao sam za sebe i sve što je rekao dokumentovano je u Bibliji, koja je tačna i istinita; stoga ja, i milioni vjernika, u to vjerujemo i to prihvatamo.”

Gospođa Rima Nour uključila se u razgovor:

“Tariq, ovo je zaista istina. Kad budeš čitao Božiju riječ, a to je sveta Biblija, ona će ti potvrditi da je Isus Bog.”

Tariq je začuđeno pogledao i rekao:

“Samo tako?”

“Da, u prvom poglavlju Evanđelja po Ivanu piše: ‘U početku bijaše Riječ.’ Obrati pažnju Tariq, da je ‘Riječ’ izvorno *Logos* muškoga roda, ‘i Riječ bijaše uz Boga, i Riječ bijaše Bog... i Riječ tijelom postade i nastani se među nama.’ Krist se nastanio među nama.”

Nakon trenutka tišine, pastor Nadim je nastavio:

“Ovo je jedan od mnogih sličnih navoda. U Novom zavjetu je jedanaest puta jasno rečeno da je Krist Bog, a oko pedeset puta da je Božiji Sin.”

Tariq je, zburjen, pitao:

“I Sin? To Kristovo sinovstvo zaista je zburjujuća stvar.”

Pastor Nadim se nasmiješio i rekao:

“Zato što to posmatraš s ljudske tačke gledišta. Sin u ovom slučaju nije fizičko dijete; nije ljudski plod. Bog je Duh, i ne može začeti sina. Krist nije ni Sin po naslijeđu, u smislu da je Bog Otac

prvi, a nasljeđuje ga Krist, Sin. To nije tačno. Koncept Sina ima duhovno značenje. Krist je Božiji Sin u smislu da je predmet Očeve ljubavi. Sinovstvo još znači i jednakost – s Bogom. Osim toga znači i sličnost; što će reći da je on lik Božiji. Ukratko, to je ono što Isus jeste, a ako imaš još pitanja, mi ćemo ti rado pomoći.”

Gospođa Nour je rekla: “Kad budeš čitao Novi zavjet i sam ćeš to otkriti. Saznat ćeš da Isus jeste dobar učitelj, kao što tvrde i njegovi prijatelji i njegovi neprijatelji. Ali kako može biti dobar učitelj ako prihvatimo njegove riječi a u isto vrijeme poričemo njegove tvrdnje da je Božiji Sin? Zar bi dobar učitelj ikoga dovodio u zabludu? Pa zar dobar učitelj ne bi govorio istinu o svojoj najvažnijoj osobini?”

“Pretpostavljam da ste u pravu.”

Dok je Dalia, ljuta, nastavljala pospremati stol i prati suđe, pastor Nour je dodao još nekoliko misli diskusiji: “Jedna od stvari koja je zaista ostavila utisak na mene kad sam proučavao Kristov život, Tariq, bilo je to što sam primijetio da, kad ljudi koje sam poznao ili ljudi širom svijeta o kojima sam čitao, odluče postati istiniti sljedbenici Isusa Krista, njihov život postane bolji. Postanu sličniji Isusu – imaju više ljubavi, srdačniji su, čestitiji i spremniji pomoći drugima i voditi brigu o potrebama siromašnih i onih koji stradaju. A kad sam o tome razmišljao kroz povijest, uvidio sam da su, gdje god je Isus naviješten, životi mijenjani na dobro, a narodi nabolje. Kako bi se sve to moglo dogoditi bez Kristove moći i sile da promijeni ljudska srca – njihove živote? Samo Bog može mijenjati ljude na takav način.”

Nakon kraćeg razmišljanja, Tariq je rekao: “To je tačno.”

46

Tariq je ušao u sobu Dalijinog brata, zatvorio vrata, uskočio u stari krevet i po prvi put u životu počeo čitati Novi zavjet.

Otvorio je prvu knjigu – Evanđelje po Mateju – i čitao satima. Nastavio je s evanđeljima po Marku, Luki i Ivanu. Tokom tih sati naučio je više o Isus Kristu nego ikad dotad. Čitao je o djevičanskom rođenju Isusa Krista te kako je taj obični tesar iz Nazareta otvarao oči slijepima, uši gluhima, činio da hromi hodaju i oduzeti počnu da se kreću i skaču. Istjerao je mnoštvo demona i vraćao mrtve u život; jedan od tih mrtvacu bio je čak četiri dana u grobu. Ali ono što ga je posebno zainteresovalo i oduševilo bile su Isusove izreke, parabole i naučavanje. Nikad dosad nije čuo nešto takvo. Dugo je razmišljao nad Propovijedi na gori zabilježenoj u Mateju, poglavlja 5-7. Tu Isus kaže:

“Čuli ste da je rečeno starima: ‘Ne ubij!’ Ko ubije, bit će predan sudu. A ja vam kažem: Svaki koji se gnjevi na svojega brata bit će predan sudu. I svaki koji bratu kaže: ‘Glupane!’, bit će predan Vijeću. A ko rekne: ‘Budalo!’, bit će predan ognju paklenome.

Matej 5:21-22

Nikad nije o odnosima među ljudima razmišljao na tako jedinstven i čudesan način. Nastavio je čitati:

“Čuli ste da je rečeno: ‘Ljubi bližnjega svojega, a mrzi svoga neprijatelja.’ a ja vam kažem: ‘Ljubite svoje neprijatelje i molite za one koji vas progone kako biste postali sinovi Oca svojega koji je na nebesima; jer On čini da njegovo Sunce izlazi nad zlima i dobrima, i da kiša pada pravednima i nepravednima. Jer ako ljubite one koji ljube vas, kakvu li plaću imate? Ne čine li tako i carinici?’”

Matej 5:43-46

Iako zvuči razumno, može li iko dostići takav standard? *“Budite dakle savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski!” Matej 5:48*

Zadivilo ga je sve što je pročitao; bile su to riječi koje nije mogao izgovoriti običan čovjek. Taj Isus ga je očarao!

Tariqa je savladao snažan osjećaj posramljenosti i poniznosti. Riječi su ga podstakle da odluči; šta treba učiniti u vezi sa svojim gnjevom? Koliko je njegov gnjev plamtio prema drugima, čak i prema dragom bratu Ramyju? Tariq je shvatio da je čak i njegov nesvjestan gnjev bio predmet osude. A šta je tek s ljubavlju prema neprijateljima? Kako može voljeti neprijatelje kad mu je teško da voli čak i prijatelje? Voli li on Lemieuxa, Goddarda i Claudette Ramsey?

Dok je čitao Isusovu životnu priču, otkrio je da je Isus zaista živio ono što je tvrdio. Nije bježao od svojih neprijatelja, kao što je činio Tariq. Nije lagao, obmanjivao i varao kako bi izbjegao hapšenje. Nije pružao otpor svojim neprijateljima kad su ga napali u vrtu, a kad ga je Petar pokušao odbraniti te je odsjekao uho sluzi Velikog svećenika, Isus ga je ukorio i zatražio da vrati nazad svoj mač. Rekao je da će svi koji se mača late, od mača i poginuti.

U besanim satima te noći Tariq je neprekidno čitao. Srce mu je bilo preplavljeno željom da sazna sve o Kristu za što kraće vrijeme. Kako je mogao živjeti tolike godine a ne poznavati Isusa?

Kad je stigao do 19-og poglavlja Evandjelja po Ivanu, bio je šokiran: *Tada Pilat uze Isusa i dade ga izbičevati. A vojnici spletoše vijenac od trnja te mu staviše na glavu i ogrnuše ga grimiznim ogrtačem. I prilazili su mu te govorili: "Zdravo, kralju židovski!" i udarali mu pljuske.*

Nastavio je čitati i prvi put saznao pojedinosti raspeća. *Oni dakle uzeše Isusa. Noseći svoj križ, on iziđe na mjesto koje se zove 'Lubanjsko' – na jevrejskom Golgota – gdje ga raspeše, i s njime još dvojicu, s jedne i s druge strane, a Isusa u sredini.*

Sljedeće što je pročitao posebno ga je potreslo. *A kod križa Isusova stajahu njegova majka i Marija Kleofina, sestra njegove majke, i Marija Magdalena. Kad Isus ugleda majku i učenika koga je ljubio gdje uz nju stoji, rekne majci: "Ženo, evo ti sina!" Zatim rekne učeniku: "Evo ti majke!" i od onog časa učenik je uze k sebi. Poslije toga Isus, znajući da je sada sve dovršeno, da bi se ispunilo Pismo, rekne: "Žedan sam." Ondje je stajala posuda puna octa. A oni nataknu spužvu natopljenu octom na izopovu trsku te je prinesu njegovim ustima. Pošto Isus uze ocat, reče: "Dovršeno je!" i prigruvši glavu, predade duh.*

Dok je čitao o raspeću i o tome kako je Isus bio pretučen, bičevan, ranjen i fizički zlostavljan, Tariqu se slomilo srce. Ipak, ono što ga je najviše pogodilo bilo je razmišljanje o tome kroz kakvu je samo agoniju prolazila Djevica Marija, stojeći tamo podno križa, gledajući u svog sina koji je umirao pred njenim očima. Isus je bio nedužan, nepravedno osuđen i kažnjen smrću a da nije počinio ni jedan jedini zločin. U svojim posljednjim trenucima, na križu, slomljenog srca i uzburkanih osjećanja, gledao je u svoju izmučenu majku. Previjao se u mukama, više zbog patnje kroz koju je prolazila njegova majka nego zbog bola vlastitog raspeća. Povrh toga, dao je svoju majku svom voljenom učeniku u kojega je imao povjerenja. Kako se nešto takvo moglo dogoditi? Mora da je to nešto najteže kroz šta bi čovjek mogao proći.

A na mjestu gdje bijaše raspet bio je vrt i u vrtu nova grobnica u koju još niko ne bješe položen. Ondje dakle, zbog židovske Priprave i jer grobnica bijaše blizu, položiše Isusa.

Prvog dana u sedmici, rano ujutro dok još bijaše tama, dođe Marija Magalena na grob i opazi da je kamen s groba dignut. Tada potrči i dođe k Šimunu Petru i drugome učeniku, koga je Isus ljubio, te im rekne: "Uzeše Gospoda iz groba i ne znamo gdje ga staviše."

Tariq je čitao cijelu noć. Duboko u sebi osjećao je želju da upozna istinu i htio je odgovoriti na sva pitanja koja su ga mučila. Što je više čitao to je na više pitanja dobijao odgovore te je tako bez predaha nastavio s čitanjem te čudesne knjige. Nastavio je dalje:

Iziđe onda Petar i onaj drugi učenik i dođu na grob. Obojica su trčala zajedno, ali je onaj drugi učenik trčao brže od Petra i stigao prvi na grob. On se nadviri i opazi povoje gdje leže, ali ne uđe. Dođe onda i Šimun Petar, koji ga je slijedio, uđe u grob te promotri povoje gdje leže, i rubac, koji bijaše oko njegove glave, ali nije ležao uz povoje, nego posebno složen na jednome mjestu.

I uvečer, toga istog dana, prvog u sedmici, dok su vrata na mjestu gdje bijahu učenici bila zatvorena zbog straha od Židova, dođe Isus, stade među njih i rekne im: "Mir vama!" Rekaвши to, pokaza im svoje ruke i bok. Tada se učenici obradovaše što vidješe Gospoda.

I mnoga druga znamenja učini Isus pred svojim učenicima, koja nisu zapisana u ovoj knjizi. A ova su zapisana da povjerujete: Isus je Krist, Sin Božiji, te da vjerujući imate život u imenu njegovu.

Vrijeme je neprimjetno proletjelo. Zora je svanula, a sunce je provirivalo ponad planina oko Petre. Za jednu noć je pročitao cijeli Novi zavjet – ne olako, nego temeljito. Te noći je razmišljao nad tim što je pročitao, ispitivao i shvatio svaku riječ. Privuklo ga je, iznenadilo i zadivilo ono što je pronašao u knjizi; često bi ga začudilo ono što bi otkrio. Evanđelje po Ivanu zarobilo mu je srce, očaralo um, a pomalo i zabavljalo. Ivan je bio Isusov najbliži učenik. Sebe je nazivao *učenikom koga je Isus ljubio*. Svoje Evanđelje je napisao kao snažno, istinito i tačno svjedočanstvo Isusovog života, što je uključivalo njegove riječi, čuda, smrt i uskrsnuće. Tariqa je Ivan zadivio zato što je pisao s potpunim pouzdanjem u Krista. Pišući svoje Evanđelje, pokazao je da ga Isusova ličnost i riječi privlače, da ih voli i razumije, jer Ivan je bio blizak Isusu – najbliži od svih.

To jutro su u Tariqovim ušima neprekidno odzvanjale riječi apostola Petra, jednog od glavnih Isusovih učenika koji su ga slijedili od prvog dana pa sve do uskrsnuća: *Zaista, nismo vam obznanili moć i dolazak Gospoda našega Isusa Krista slijedeći izmudrene priče, nego bijasmo očevici njegove veličanstvenosti*.

Ove riječi su bile toliko važne jer su dolazile od učenika koji je u stvarnosti bio svjedok veličanstvenosti Isusa Krista i koji je to prenio cijelom svijetu, čak i nama, u svoje dvije poslanice. Tariqa je posebno zadivila promjena koja se dogodila u Petrovom životu. Isus ga je pozvao, i on je od običnog ribara u malom brodiću, koji je krpio svoje mreže i čekao ulov, postao ribar ljudi. Iako ga je Isus upozorio, Petar ga se ipak one noći tri puta odrekao. Bio je posramljen, pobjegao je, sakrio se i udaljio se od Krista, mada je u tim trenucima osude, bičevanja, vrijeđanja i raspeća trebao biti pokraj svog Gospoda. A onda se nešto dogodilo i tu kukavicu pretvorilo u hrabru i odvažnu osobu. Jednog je dana Petar neustrašivo izazvao veliko mnoštvo u Jerusalemu i sa svom silinom i u savršenom uvjerenju objavio *da je Bog toga Isusa, koga su oni raspeli, učinio i Gospodom i Kristom*. Propovijedao je Krista posvuda, ne plašeći se protivnika, progona, ni smrti, sve zato što je bio očevidac koji je fizički čuo i vidio ono što se dogodilo. Bio je svjedok svijetu. Ono što je svjedočio bila je istina, a istina mora biti objavljena odmah, hrabro i bez skrivanja. A kako bi i mogao sakriti istinu o Kristovoj smrti i uskrsnuću?

Petar nije bio jedini čiji se život potpuno promijenio. Toma je predstavljao drugi primjer o kojem je Tariq čitao u Evanđelju po Ivanu. Sumnjao je u svjedočanstvo o Kristovom uskrsnuću koje su

mu prenijeli drugi učenici. Rekao je da neće vjerovati dok lično ne vidi ožiljke od čavala na Isusovim rukama. Neće vjerovati dok ne stavi svoju ruku u Isusov bok. Međutim, kad se Isus pojavio pred njim i pokazao mu svoje ruke i bok, Toma je povikao srcem ispunjenim vjerom: "*Gospod moj i Bog moj!*" Nakon što se Isus pojavio pred njim, Toma je primio uvjerenje koje ga je oslobodilo svih sumnji te je otvoreno objavio da je Isus Krist Bog, da je On jedini put spasenja i da će svako ko u njega vjeruje imati vječni život u nebu.

Pastor Nadim je već objasnio Tariqu da je Toma bio onaj koji je propovijedao Evanđelje u Iraku i Indiji te da je kasnije umro mučeničkom smrću zbog svoje vjere u Krista. I on je bio svjedok.

Dok se prisjećao svega toga, Tariq je razmišljao o Petru, Tomi i ostalim učenicima i apostolima koji su umrli kao mučenici zbog svoje vjere. Da li je moguće da su ti ljudi prošli kroz takve muke samo za laž?

Tariq je sve to shvatio ozbiljno. Povjerovao je u sve što je pročitao u Novom zavjetu i bio uvjeren da je sve što je pročitao o tim ljudima bila istina.

Budući da i dalje nije mogao zaspati, Tariq je odlučio otići na trčanje. Obukao je kratke hlače i majicu, uzeo svoje patike i išunjao se iz stana što je tiše mogao, nadajući se da nikoga nije probudio. Na njegovo iznenađenje, kad je sišao u hodnik, ugledao je Daliu koja se upravo vraćala s trčanja.

“Dobro jutro”, rekao je s osmijehom.

“Aha”, odgovorila je bez naročitog oduševljenja.

Kad ju je pokušao poljubiti, sklonila se.

“U čemu je problem?” upitao je.

“Ne ovdje”, prošaputala je, očigledno ne želeći da vratar – koliko god bio grogi – čuje njihov razgovor. Dala je znak Tariqu da je slijedi van i odjurila niz ulicu.

Tariq je odmaglio za njom i kad ju je sustigao, upitao je: “Šta je sad ovo? Jesi li ljuta na mene?”

“Mora da se šališ?” odgovorila je Dalia.

“Stani, stani... stvarno si ljuta na mene zato što sam razgovarao s tvojim tatam o njegovoj vjeri?”

“Zaista ne shvaćaš, zar ne?” rekla je Dalia.

“Očigledno ne”, rekao je Tariq. “U čemu je problem?”

“S mojim tatam je nemoguće bezazleno razgovarati o Isusu, Tariq”, uzvratila je. “Rekla sam ti da je nerazuman. Tražit će od tebe da postaneš kršćanin ili ti nikad više neće dopustiti da me vidiš. A na vjenčanje zaboravi. Nikad se neće dogoditi. Pokušavaš li možda sve sabotirati? Mislila sam da me voliš.”

“Ali, zaista te volim.”

“Onda prestani pričati o Bibliji, hoćeš li? To te neće odvesti ničemu dobrom.”

“Ali, mislim da je zanimljiva.”

“Ma, daj”, rekla je Dalia. “Mora da me zavatlavaš.”

“Ne, savršeno sam ozbiljan”, rekao je Tariq.

“Ne radiš valjda sve to da bi zadobio naklonost mog tate? Jer to ti neće uspjeti ukoliko stvarno ne postaneš kršćanin.”

“Misliš ‘Isusov sljedbenik’”, ispravio ju je Tariq, koristeći izraz pastora Noura.

“Kako god”, rekla je Dalia, ne nalazeći njegovu primjedbu nimalo smiješnom.

“Slušaj”, rekao je Tariq, “istina, u početku sam samo pokušavao biti učtiv prema tvom tati i zaći s prave strane. I, naravno da sam mu se želio svidjeti. U suprotnom će te udati za nekog Youssefa, svog pomoćnog pastora, je l’ tako?”

“Daj, molim te”, rekla je Dalia, prevrćući očima. “To se nikad neće dogoditi.”

“Pa, dobro, to zvuči umirujuće”, odgovorio je Tariq dok su lagano trčali ulicama Petre. “Ali istina je da sam, što je tvoj otac više govorio, postajao znatiželjniji.”

“Stvarno?” upitala je Dalia, očigledno imajući poteškoća da mu povjeruje.

“Stvarno”, rekao je Tariq. “Zapravo sam ostao budan cijelu noć i pročitao Novi zavjet koji mi je dao tvoj otac.”

“Cijeli?” jedva je izgovorila Dalia.

“Cijeli”, uzvratilo je Tariq.

“Zašto?”

“Očaravajuće je”, rekao je Tariq. “Jesi li znala da će se Isus jednog dana vratiti?”

“Možda”, rekla je Dalia, s oštrinom ili ruganjem u glasu.

“Ne vjeruješ da će se Isus vratiti?”

“Ne znam”, rekla je, brzo skrećući u neku sporednu ulicu i prisiljavajući Tariqa da trči brže kako bi je stigao.

“Kako to misliš da ne znaš?” upitao je kad se približio.

“Hoću reći da ne znam u šta vjerujem i zaista ne želim govoriti o tome.”

Iznenada je ponovo ubrzala i odjurila pred njim, a Tariq je povikao za njom: “Hajde, Dalia! Čega se toliko plašiš?”

Goddard je rano ustao, doručkovao hljeb i sir te popio kafu u svojoj hotelskoj sobi, a onda pješke, kroz šest ulica, otišao u glavnu policijsku stanicu u Bejrutu. Bio je toliko iscrpljen da nije mogao spavati i cijelu noć se okretao i prevrtao u krevetu. Glava mu je bila puna pitanja na koja nije imao odgovore u vezi slučaja za koji se činilo da ne može riješiti.

Šta ako Marwan Accad nije kriv za pokušaj ucjene Rafiqa Ramseya? pitao se. Šta ako su umjesto otmice Claudette Ramsey, Marwan i njegov brat ustvari pokušavali da je nađu, kao što su tvrdili? Šta ako Claudette Ramsey zapravo nije zarobljena? Šta ako je sve to sama isplanirala i sad se krije u Brazilu? i šta ako je Marwan razotkrio dokaze o tome – i o njenoj zavjeri protiv basnoslovno bogatog muža koji je već živio daleko duže nego što joj se to sviđalo – i pomagao Rafiqu Ramseyu da riješi slučaj? I šta ako su Claudette i njeni saučesnici, ko god oni bili, otkrili šta Marwan zna i odlučili da napadnu prvi?

Takav scenario bi sigurno objasnio Ramseyevo ubistvo. Objasnio bi i autobombu i plaćene ubice u *Le Meridienu*. Ali kako na taj način objasniti zašto je Marwan u bjekstvu umjesto da saraduje s vlastima? Kako time objasniti ubistvo Ranie Fawaz i njene cimerke?

Goddard je stigao u policijsku stanicu, pokazao svoju značku i sačekao da ga puste kod njegovog zatvorenika. Dok je čekao, uspjelo mu je da dođe do samo dva objašnjenja: ili je Marwan bio kriv te stoga bježao od policije, kao što je vjerovao Lemieux; ili je, u suprotnom, Marwan Accad bio nedužan – samo svjedok – ali iz nekog razloga nije vjerovao policiji. Ali zašto? Šta bi izazvalo...

Iznenada mu je zazvonio telefon. Bio je to Lemieux.

“Halo?”

“Ušao sam u trag Marwanu”, rekao je Kostur. “Marokanski obavještajci su pronašli snimak aerodromskog videonadzora koji prikazuje Marwana kako se ukrcava na let za Kairo.”

“Zašto im je trebalo toliko dugo?” upitao je Goddard.

“I ja bih to volio znati”, rekao je Lemieux. “Ali to više nije važno. Bar zasad. Važno je da su utvrdili da Marwan sad putuje pod lažnim imenom ‘Tariq Jameel’. Egipatska policija je upravo potvrdila let kojim je stigao Tariq. Kao što znate, preplavili smo medije njegovom slikom tako da je policija ovdje u Kairu upravo primila poziv od jednog čovjeka koji iznajmljuje stanove u Heliopolisu. Tip kaže da je izdao stan tom Tariqu Jameelu, ali da je Tariq otišao sljedećeg dana s djevojkom koja se zove Dalia Nour. Ne znamo pouzdano kuda su otišli. Ali pratimo trag i brzo ćemo to saznati.”

“Kako ja mogu pomoći?” upitao je Goddard.

“Idite i ponovo razgovarajte s Ramyjem i otkrijte koliko zna – *odmah!* i nemojte zabrljati, Goddard. Želim glavu Marwana Accada na tanjiru do kraja dana, je l’ jasno?”

Goddard je rekao da mu je jasno i završio razgovor. No kako je to učinio stigao mu je e-mail od DuVall. Goddard nije mogao vjerovati u to što je čitao. Pročitao je ponovo, tek da bude siguran, i onda mu je jedna misao tako naglo sinula da se osjećao kao da ga je neko udario pesnicom u stomak. Napokon su dijelovi slagalice počeli dolaziti na svoje mjesto. *Kako to dosad nije primijetio? Kako je samo mogao biti toliko slijep za ono što se događalo pred njegovim očima?* I što je još gore, upravo je shvatio koliko je malo vremena imao.

Da bi dobio odobrenje za ulazak u zatvor, Goddard je morao na portirnici predati oružje i mobitel, pokazati svoju propusnicu i potpisati se da je ušao. Kad je sve to obavio, požurio je u ćeliju i zbunio Ramyja rafalom pitanja. Nije više bilo vremena za gubljenje.

“Vaš brat sad koristi ime Tariq Jameel, tačno?”

Zaprepaštenje na Ramyjevom licu bilo je dovoljna potvrda samo po sebi.

“Boravio je u stanu izvan Kaira u Heliopolisu, pokraj aerodroma, je l’ tako?”

Ramy se kolebao, a onda polako klimnuo glavom.

“Vaš brat misli da mu podmeće neko unutar ove istrage, tačno?”

Ramy je ponovo oprezno klimnuo.

“I poslali ste svoje ljude u Brazil da nađu Claudette Ramsey jer ste

vi i Marwan mislili da ona ucjenjuje svog muža, da li je i to tačno?” navaljivao je Goddard.

“Tačno je.”

“A Marwanov plan je bio da ostane u skloništu dok vi ne pronađete gospođu Ramsey i ne saznate ko ga pokušava ubiti?”

“Tačno tako”, potvrdio je Ramy.

“Ali problem je bio u tome što kad ste našli gospođu Ramsey niste znali kome da se obratite i predate je, je l’ da, pa ste zato rekli svojim ljudima da čekaju daljnja uputstva?”

“Da, gospodine.”

“Ali sad ste zaglavili u zatvoru, a inspektor Lemieux samo što nije uhvatio vašeg brata i bacio i njega u zatvor, ako ga prije toga ne ubije, istina?”

“Šta hoćete reći, inspektore?” upitao je Ramy. “Da li se radi o nekoj nagodbi, ili čemu već?”

“Gospodine Accad”, odgovorio je Goddard, “sad sam uvjeren da je vaš brat nedužan.”

“To sam vam govorio od početka.”

“Dobro, no sad vam vjerujem. Osim toga, mislim da znam ko je krtica u ovoj istrazi.”

Ramyjeve oči su se sad raširile.

“Ko?”

“Marcel Lemieux.”

Ramy je glasno uzdahnuo. “Glavni istražitelj? Jeste li sigurni?”

“Sad jesam”, rekao je Goddard.

Žurno mu je objasnio da je uz sudski nalog za prisluškivanje svih Ramyjevih telefona dobio i sudski nalog za praćenje svih njegovih e-mail računa. Tokom pregleda tih e-mailova, Colette DuVall je otkrila i jedan koji je dolazio od visoko rangiranog zvaničnika francuske obavještajne službe.

“To je Pierre – znamo se već godinama”, tvrdio je Ramy. “On je dobar momak, čist kao suza. Zamolio sam ga samo da pronjuška naokolo i vidi šta može pronaći.”

“Da, da, znam”, uvjeravao ga je Goddard. “No, sjećate li se e-maila koji vam je poslao prije nekoliko dana kad ste bili u Bagdadu?”

“Mislite na onaj u kojem mi je rekao da je Lemieux od francuske obavještajne službe zatražio kopije Marwanovog dosjea?”

“Tačno taj”, rekao je Goddard.

“Pa, šta s tim?” zbunjeno je upitao Ramy. “Moj brat je od momenta ubistva Rafiqa Ramseya bio Lemieuxov glavni osumnjičeni. Zar vi ne biste od njega očekivali da prati o Marwanu sve što može?”

“Naravno”, složio se Goddard. “Ali kad je vidjela taj e-mail, DuVall je od francuske obavještajne službe zatražila da joj kažu kad je tačno Lemieux tražio informacije o vašem bratu. Ispostavilo se da je podnio zahtjev tri dana prije nego što se Marwan sastao s Ramseyem u Monte Karlu.”

“Tri dana *prije* pucnjave?” upitao je Ramy. “Nevjerovatno.”

“Postoji samo jedan razlog zbog kojeg bi Lemieux zatražio takve informacije o vašem bratu tako rano”, opazio je Goddard. “A to znači ukoliko je upravo saznao da Marwan tajno radi za gospodina Ramseya i da je Marwan otkrio kako istog tog Ramseya ucjenjuje upravo gospođa Ramsey koja ima pristup novcu u Brazilu. Tri dana su Lemieuxu bila sasvim dovoljna da isplanira napad na gospodina Ramseya i vašeg brata te da kaže gospođi Ramsey da ode iz Sao Paola i sakrije se u planine. Zapravo, znate li ko je vlasnik kuće koju su opkolili vaši ljudi, kuće u koju se trenutno zavukla gospođa Ramsey?”

Ramy je odmahnuo glavom.

“Lemieuxov brat.”

Ramy je ponovo glasno uzdahnuo. “Mora da se šalite?”

“Ne, ne šalim se. DuVall je to upravo potvrdila. Primio sam njen e-mail baš kad sam stigao ovdje.”

“Čekajte, ne razumijem”, rekao je Ramy. “Govorite li da je glavni istražitelj ubistva Rafiqa Ramseya zapravo jedan od saučesnika u zavjeri oko njegovog ubistva?”

“Bojim se da jeste.”

“I čovjek koji lovi mog brata ustvari ga ne želi uhvatiti nego ubiti?”

“I to je vjerovatno tačno.”

“Koliko je Lemieux blizu da nađe Marwana?” upitao je Ramy, dok mu se na licu jasno očitovala rastuća strepnja.

“Veoma blizu, Ramy”, priznao je Goddard. “I zato trebam vašu pomoć. Recite mi gdje je i dozvolite mi da ga stavim pod zaštitu dok ne uspijem podići optužnicu protiv Lemieuxa i uhapsiti ga. Neće biti lako. On je heroj u evropskoj kriminalističkoj službi. Ali mogu to učiniti, ako mi pomognete.”

“Rado bih vam pomogao, gospodine Goddard”, rekao je Ramy. “Ali ja ne znam gdje se Marwan trenutno nalazi. Jedini način da dođem do njega je preko mog mobitela. To je jedini broj s kojeg će primiti poziv. No ne znam šta se dogodilo s tim telefonom otkad ste me uhapsili.”

“Vaš telefon je u mojoj hotelskoj sobi”, rekao je Goddard. “Nadgledao sam ga u slučaju da vaš brat nazove. Dođite, idemo odavde.”

Goddard je potpisao sve potrebne papire za oslobađanje Ramyja Accada i ponovo uzeo svoje oružje i telefon. Potom su njih dvojica napustili policijsku stanicu, uskočili u taxi i punim gasom pojurili nazad u hotel.

49

Tariq se istuširao, obukao i pridružio porodici Nour za doručkom. “I, šta ćemo raditi danas?” upitala je Dalia. “Hajdemo u neku pustolovinu, obilazak grada, nešto takvo.”

U prijevodu: *Hajde da ne pričamo o Isusu*, pomislio je Tariq.

“Nadim, zašto ti ne bi uzeo slobodan dan pa da Daliu i Tariqa odvedemo u Nabataeanove pećine i Riznicu faraona”, predložila je gospođa Nour dok je svima sipala kafu.

“To je odlična ideja, mama”, rekla je Dalia. “Mislim da će se Tariqu to dopasti.”

“Jesi li ikad bio tamo, Tariq?” upitao je pastor Nadim.

“Ne, gospodine, nisam”, rekao je. “Ali čuo sam dobre stvari o tome.”

“I sve je istina”, potvrdio je pastor. “Stari grad Petra zaista je nešto što treba vidjeti, uklesan u crvene stijene i sakriven u kanjonu, bio je prijestolnica u Nabataenovom kraljevstvu, uspješna trgovačka stanica i skladište za Nabataenovo blago. Dalia je u pravu, svidjet će ti se.”

“Da li sada tamo neko živi?”

“Ne, mjesto je napušteno – dolaze samo turisti i neki trgovci, torbari, prodajući tričarije i hladne sokove. Ali mnogi kršćani, uključujući i mene, vjeruju da je Bog pripremio taj grad da bude sklonište o kojem apostol Ivan piše u Otkrivenju 12:6 i 12:14.”

“Joj, tata”, rekla je Dalia, “zar ne možemo ni doručkovati a da ne pričamo o Bibliji svake dvije sekunde?”

“Dušo, mi živimo na Bliskom istoku, u Jordanu. Ovdje se Biblija dogodila. Ovo mjesto je Bog odabrao da se odavde očituje svijetu kroz Isusa. Svako mjesto na koje stanemo biblijska je zemlja. Svaki put kad zabodemo lopatu u zemlju, iskopamo još dokaza da je Biblija istina.”

Dalia je taman htjela odgovoriti na očevu primjedbu, ali Tariq je progovorio prvi.

“Zapravo, pastore Nadim, mnogo sam razmišljao o svemu što ste rekli sinoć i imam nekoliko pitanja. Imate li za mene nekoliko minuta?”

“Naravno, Tariq. Kako ti mogu pomoći?”

“Oh, divno, sad će početi”, rekla je Dalia, srčuci kafu i prevrćući očima.

“Pa, žao mi je, Dalia”, blago je rekao Tariq. “Ali, meni je to zanimljivo. Vjeruj mi, neće trajati dugo.”

Ali jeste.

Tariq i pastor Nadim su tokom cijelog doručka razgovarali o Bibliji. Nastavili su i tokom vožnje do Nabataenovog grada. A nisu prestajali ni tokom dugotrajnog pješaćenja kroz duboke jaruge prema srcu drevne Petre. Dalia je nastojala izbjeći učešće u razgovoru i na svaki način ga ignorisati. Išla je iza svoje majke, pokušavajući s njom razgovarati o starim vremenima, ali majka nije reagovala na te pokušaje. Rimu je više zanimao razgovor dvojice muškaraca pa se primakla da sluša.

“Ali zar nije Novi zavjet napisan mnogo vremena nakon Isusovog života tako da nije mogao biti tačan u bilježenju pravih Isusovih riječi?” upitao je Tariq, tražeći slabu stranu slučaja zvanog kršćanstvo.

“Zapravo, istina je upravo suprotno, Tariq”, rekao je Dalijin otac. “Neki skeptici su pokušavali tvrditi kako je Novi zavjet napisan stotinama godina poslije Isusa. Ali, istina je da je cijeli Novi zavjet završen tek nekoliko decenija nakon Isusove smrti i uskrsnuća. Arheolozi su otkrili da su četiri evanđelja napisana između 50. i 66. godine nove ere.”

Iznenaden, Tariq je rekao: “To znači da je napisan tokom života onih koji su bili svjedoci stvarnih događaja.”

“U pravu si, a to je ono što garantuje tačnost svega što je napisano. Inače bi svjedoci otvoreno progovorili i porekli napisano. Nešto bi bilo urađeno. Petar je, govoreći o Isusovim čudima, rekao svojim slušaocima da je sve to *među njima* potvrđeno od Boga kroz čudesa i znamenja. Tražio je od njih da svjedoče o onome što i sami *znaju*. Može li neko promijeniti nešto što je ovaj već vidio?”

“Ne, ne može. Oni su bili svjedoci onoga što se stvarno dogodilo”, odgovorio je Tariq.

“Jesi li čuo za Williama Albrighta?”

“Ne, bojim se da nisam”, rekao je Tariq.

“On je bio jedan od najčuvenijih biblijskih arheologa na svijetu”, rekao je pastor Nadim i posegnuo rukom u svoj ranac te odande izvukao knjigu pod naslovom *Više nego tesar* i pružio je Tariqu. “Okreni 32. stranu i pročitaj ono što piše na sredini.”

Tariqa je iznenadilo što Dalijin otac tegli sa sobom knjige o Isusu i kad ide na porodični izlet. “Šta još imate u toj torbi”, smijao se, “svitke s Mrtvog mora?”

“Samo svoju Bibliju, flašu vode i nešto voća”, odgovorio je Nadim, glasno se smijući. “Hoćeš malo?”

“Ne, hvala gospodine. Zasad će biti dovoljna samo knjiga.”

Tariq je pogledao u Daliu koja je samo otrešla glavom, a onda našao 32. stranu i čitao dok su hodali.

“Već možemo nedvosmisleno reći da više nema solidne osnove za datiranje ijedne knjige Novog zavjeta poslije 80. godine nove ere, puna dva naraštaja prije perioda između 130. i 150. godine koji daju najradikalniji kritičari Novog zavjeta...”

Tariq je zastao gledajući u pastora da vidi želi li ovaj da nastavi s čitanjem.

“Tu se nalazi još jedan navod Sir Williama Ramseya, jednog od najvećih biblijskih arheologa, koji praktično kaže isto to. Ako hoćeš, mogu ti dati još deset različitih knjiga koje potvrđuju da su knjige Novog zavjeta napisane za života te prve generacije, što potvrđuje njihovu potpunu pouzdanost. Reci mi ko je napisao sve te knjige?”

Tariq je odgovorio:

“Učenici i sljedbenici Isusa Krista, je li tako?”

“Tako je. Oni su bili njegovi učenici i sljedbenici, Tariq. Oni su bili očevici! i to je ono što Bibliju čini pouzdanim izvorom. Ti ljudi su živjeli s Kristom, slušali ga, gledali i hodali s njim. Apostol Ivan, koji je napisao Ivanovo evanđelje, 1, 2, i 3. Ivanovu poslanicu te Otkrivenje, ovako govori o Kristu: ‘Što bijaše od početka, što smo čuli, što svojim očima vidjeli, u što se zagledali i što naše ruke opipaše o Riječi života – a život se očitova, i vidjeli smo, i svjedočimo, i navješćujemo vam život vječni koji bijaše kod Oca i nama se očitova – što smo vidjeli i čuli, navješćujemo i vama, da i vi imate zajedništvo s nama.’ Šta mi dakle možeš reći o Ivanu?”

“Rekao bih da je bio očevidad.”

Pastor mu se primakao i rekao:

“Osim toga, po Božijem otkrivenju, apostol Pavao kaže: ‘Svako je Pismo od Boga nadahnuto.’” a apostol Petar nas uvjerava: ‘Nijedno proročanstvo sadržano u Pismu nije stvar samovoljnog tumačenja, jer nikad neko proročanstvo nije došlo od ljudskoga htijenja, nego su ljudi govorili od Boga, potaknuti od Duha Svetoga.’”

“Zanimljivo”, rekao je Tariq.

“Samo to?”

Tariq je zastao. Nije znao šta da kaže.

“Vrlo zanimljivo”, dodao je i pružio mu nazad knjigu.

“Zanimljivo, ali nisi baš sasvim uvjeren, zar ne?” upitao je pastor Nour.

Tariq je nonšalantno slegnuo ramenima. Nije želio da Nourovi saznaju kakva se bura odvija u njegovom umu i srcu. Ne još. Ne dok bolje ne shvati samog sebe.

50

“Imamo problem”, rekao je Ramy, gledajući kroz prozor Goddardove hotelske sobe u centru Bejruta.

“Kakav?”

“Marwan se ne javlja.”

“Pokušajte ponovo”, rekao je Goddard, mjereći koracima sobu.

“Jesam – četiri puta.”

“I, šta to zapravo znači?” bio je uporan Goddard.

“To znači da bi telefon mogao biti isključen, ili da ga nema sa sobom, ili...”

Sobu je ispunila tišina. Ramy nije završio misao, ali nije ni morao. Goddardu je bilo jasno šta želi reći. Marwan Accad bi već mogao biti uhvaćen, ili mrtav.

“Ne brinite”, insistirao je Goddard. “Naći ćemo ga. Sve će biti u redu.”

Samo se nadao da je to tačno.

Iznenada je zazvonio njegov telefon. Bila je to DuVall. Goddard se odmah javio.

“Šta imaš, Colette?”

“Gdje ste bili?” upitala je. “Pokušavala sam vas dobiti.”

“Bio sam u policijskoj stanici”, objasnio je Goddard. “Tamo mi nisu dopustili da koristim telefon. Zašto? Šta se dogodilo?”

“Zar niste dobili moju poruku?”

“Nisam, šta je bilo?”

“Lemieux vas je dvaput zvao”, rekla je DuVall. “Kad vas nije mogao dobiti, pobjesnio je i zahtijevao da vas nađem.”

“Šta je htio Lemieux?”

Ramy se okrenuo da vidi šta se događa.

“Kaže da su egipatski obavještajci ušli u trag Tariqu Jameelu i djevojci u hotelu u Sharm el-Sheikhu.”

“Odlično. Odmah mi rezerviši let do tamo.”

“Ne, čekajte, ima još”, rekla je DuVall. “Nisu više tamo. Otišli su taksijem u Nuweibu i onda brodom u Akabu.”

“U Jordan?” upitao je Goddard. “Zašto u Jordan?”

“Djevojka je odatle.”

“Kako se zove?”

“Dalia Nour.”

“Dobro, ostani na vezi, Colette”, rekao je Goddard, koji je spustio telefon i okrenuo se Ramyju pitajući ga da li zna nešto o djevojci koja se zove Dalia Nour.

“Ne”, rekao je Ramy. “Ali prije nekoliko dana sam ga savjetovao da ode iz Kaira. Vjerovatno se spojio s tom djevojkom koristeći je da izađe iz zemlje.”

Goddard je ponovo uzeo telefon. “Iz kog grada je djevojka?” upitao je.

“Iz Petre”, odgovorila je DuVall. “Imam adresu. Ima je i Lemieux. On i njegov tim upravo sada idu tamo.”

Goddard je osjetio kako mu se želudac grči.

“Zar nisu obavijestili jordanske vlasti da dolaze?”

“Nisu, gospodine.”

“Vode li sa sobom egipatsku policiju?”

“Ne, gospodine.”

Goddard je na trenutak zastao da sabere misli.

“Colette, ti znaš šta ja mislim o Lemieuxu, zar ne?”

“Mislite da je on krtica. Mislite da radi s gospođom Ramsey.”

“Zar ti ne misliš to isto?”

“S obzirom na sve ono što smo saznali u posljednjih nekoliko sati, da, gospodine, mislim.”

“Možemo li to dokazati?” upitao je Goddard.

“Još ne, gospodine”, rekla je DuVall. “Trebamo još vremena.”

“Ali nemamo više vremena. Ako Lemieux nađe Marwana Accada, ubit će ga.”

“Hoćete li da nazovem jordanske zvaničnike i kažem im da uhapsu Lemieuxa?”

“Ne”, rekao je Goddard. “Neće djelovati ukoliko nemaju daleko više dokaza nego što ih mi imamo u ovom času.”

“Pa šta ćete onda učiniti, gospodine?”

“Jedino što mogu, Colette. Nađi mi helikopter koji će me odvesti u Petru. Odmah krećem na aerodrom. Hajde Ramy, vi idete sa mnom.”

51

Četvorka je konačno stigla u zaista čudesnu drevnu Nabataeanovu prijestolnicu i šetala kroz nju nekoliko sati, diveći se vješto izrađenim fasadama zgrada isklesanim tačno u obroncima planina. Gospođa Nour je izvadila turistički vodič koji je izdao Dorling Kindersley i pročitala naglas nekoliko pasusa.

“Petra je jedno od najimpresivnijih i najosobenijih arheoloških lokaliteta na svijetu”, počela je. “Njene čudesno očuvane grobnice i hramovi isklesani u stijenama nekad su okruživali ovu naprednu metropolu. Ljudska naselja su se ovdje nalazila još u prapovijesti, no prije nego što je došao Nabataean, Petra je bila samo još jedno pustinjsko svratište. Između trećeg vijeka stare ere i prvog vijeka nove sagrađen je divan grad koji se ubrzo pretvorio u ogromno trgovačko carstvo. Godine 106. nove ere Petru su anektirali Rimljani. Kršćanstvo je došlo u četvrtom vijeku, islam u sedmom, a krstaši nakratko u dvanaestom. Poslije toga Petra je ležala zaboravljena sve do 1812. godine kad ju je ponovo otkrio J.L. Burckhardt, švicarski istraživač.”

Prva, i najimpresivnija, građevina uklesana u planinu na koju su naišli bila je Riznica, sa svojim stubovima i zadivljujućim nivoom izrade detalja. Onda je tu bio manastir poznat kao El-Deir, širok četrdeset sedam i visok četrdeset metara koji je, prema vodiču, nekad služio kao veleljepni paganski hram. Odatle su prošli pored Kraljevske grobnice i Temenosove kapije, “ulaza na sveto područje Qasr el-Bint, Petrin najznačajniji hram.” Naposljetku su stigli u već spomenutu “Petra crkvu” – jedno od najstarijih poznatih kršćanskih mjesta za bogoslužjenje u Jordanu – s “veličanstveno detaljnim” mozaikom koji je ukrašavao bočnu lađu ove “nekad velike bizantijske bazilike.” Gospođa Nour je primijetila da je, prema priručniku, “ovdje

pronađeno tajno skladište od 152 svitka koji su otkrili pojedinosti o svakodnevnom životu u bizantijskoj Petri.”

Dok su obilazili ovaj prastari dom Isusovih sljedbenika, Tariq nije izdržao a da ne vrati razgovor na Bibliju i pitanje može li joj se zaista vjerovati kao pouzdanom izvještaju onoga što su Isus i njegovi učenici stvarno rekli i uradili. Postavio je pastoru Nouru niz pitanja, nakon kojih je pastor upitao njega: “Jesi li znao da postoji više starih manuskripta Novog zavjeta nego bilo kojeg drugog pisanog djela u povijesti?”

“Kako to mislite?” upitao je Tariq.

“Arheolozi su pronašli oko 24.000 starih rukopisa Novog zavjeta – neki od njih su bili iz 130. godine nove ere – i svi su u suštini bili identični”, objasnio je Nour.

“I to dokazuje šta?”

“To dokazuje da je Novi zavjet koji imamo danas tačno prepisivan i prenošen kroz vijekove. Nasuprot tome, imamo samo 643 stara rukopisa Homerove *Ilijade* što je stavlja na jako udaljeno drugo mjesto. Zapravo, većina starih pisanih djela za koja danas vjerujemo da su tačno prenesena, imaju malo, jako malo, izvornih povijesnih rukopisa koji su sačuvani. Cezar je, na primjer, napisao svoju *Povijest galskih ratova* između 58. i 50. godine stare ere. Ali na cijelom svijetu postoji samo devet ili deset poznatih rukopisa te knjige i svi su datirani 1000 godina nakon njegove smrti ili čak i više. Aristotel je svoju *Poetiku* napisao oko 343. godine stare ere. A ipak najraniji prijepis koji imamo potječe iz 1100. godine nove ere. Znači da tu imamo prazninu od skoro 1400 godina. Povrh toga, postoji tek 49 starih manuskripta Aristotelove *Poetike*. Ono što želim naglasiti, Tariq, jeste da možemo biti sigurniji da imamo tačnije prijepise stvarnih djela Isusovih sljedbenika nego što je to slučaj s bilo kojim drugim povijesnim dokumentom.”

“To bi možda moglo biti tačno”, kontrirao je Tariq, još uvijek pokušavajući naći rupe u onome što je cijelu noć, bez predaha čitao, “ali to ne znači da su Isusovi sljedbenici zapisali tačno ono što je Isus rekao. Mislim, stvarno, ko može reći da nisu izmislili sve te navode po kojima Isus govori da je Bog, samo da bi pokrenuli vlastitu religiju?”

“A koji bi bio njihov motiv za laž?” upitao je pastor Nour, dok su njih četvero, već umorni od dugog pješaćenja, ulazili u antičko

pozorište – toliko veliko da je moglo primiti 7000 ljudi – i sjeli na kamena sjedišta uklesana u obronke brda.

“Ma, daj, tata, pada mi na pamet masa motiva”, ubacila je Dalia, na sveopšte iznenađenje. “Pohlepa? Slava? Moć? Izaberi šta ti se od toga sviđa. Kršćani su preuzeli vlast nad Rimskim carstvom, je l’ tako? Postali su enormno bogati i moćni tvrdeći da je Isus Bog te da su oni njegovi glasnogovornici na zemlji, zar nije tako? Pa eto, to ti je to.”

“Molim te, dušo, reci mi da se šališ?” uzvratilo je njen otac, ali daleko blažim tonom nego što je Tariq očekivao.

“Ustvari, mislim to sasvim ozbiljno”, odgovorila je.

Tariq se u nelagodi trgnuo. Šta ona to, za ime svijeta, radi? Posljednje što im je trebalo bila je svađa i započinjanje borbe između Dalie i njenog oca.

“Pa, Dalia, mislim da je tvoje znanje povijesti pomalo pobrkano.”

“Želiš mi reći da rimski car Konstantin *nije* postao kršćanin i da *nije* kršćanskoj crkvi dao enormno bogatstvo i moć?” uzvratila je Dalia, braneći se.

“Ne, naravno da to ne želim reći kad jeste. Ali, Dalia, to je bilo gotovo tri stotine godina *nakon* Isusa. Prvi Kristovi sljedbenici bili su siromašni, neobrazovani ribari i skupljači poreza u prašnjavoj rimskoj provinciji Palestini. Nisu imali očekivanja o stjecanju bogatstva ili moći time što će svijetu govoriti o Isusovoj smrti i uskrsnuću. Upravo suprotno, kao što dobro znaš, prvi kršćani su bili religijska manjina unutar religijske manjine u moru rimske paganske moći. Trpjeli su nasilno suprotstavljanje i žestoko su ih progonili, a jedanaest apostola – učenika koje je Isus odabrao da budu njegovi glasnogovornici od najvećeg povjerenja – umrlo je mučeničkom smrću na osnovu dvije stvari: zbog njihovog insistiranja da su bili svjedoci Kristovog uskrsnuća i uvjerenja da je Isus Bog. Bili su mučeni i šibani *zato što* su bili kršćani, i na kraju su se suočili sa smrću na najokrutnije načine za koje se znalo. Šestero njih je raspeto. Petar je, štaviše, raspet u obrnutom položaju, s glavom nadolje. Dvojica apostola su ubijeni mačem. Jakov je kamenovan do smrti. Toma je proboden kopljem. A Ivan, dvanaesti apostol, umro je u progonstvu zbog svoje vjere i propovijedanja na otoku Patmosu. Nijedan od ove dvanaesterice nikad nije profitirao bilo finansijski, bilo politički, niti na bilo koji drugi materijalni način *zato što* je slijedio Isusa. Ali isto tako se

nijedan od njih nije, ni pod najužasnijim mučenjem, ikad odrekao svoje vjere u Isusa kao Boga univerzuma i Spasitelja čovječanstva.”

“Možda je to tačno”, i dalje se inatila Dalia, “ali mnogo je ljudi u povijesti umrlo za laž, tata. Šta onda to može dokazati?”

Tu se u okršaj umiješala gospođa Nour.

“Da, mnogo je ljudi umrlo za laž, Dalia, ali oni su *mislili* da je to istina”, objasnila je. “Rekla si da su apostoli izmislili navode u kojima Isus tvrdi da je Bog kako bi se obogatili ili stekli sebi veliku moć ili slavu. Ali to se ne uklapa u činjenice. Da Isus nije zaista *tvrdio* da je Bog i da nije stvarno *dokazao* da jeste Bog, umirući na križu i uskrsavajući iz mrtvih treći dan, kao što kaže Novi zavjet, onda bi učenici znali da je to laž. Na kraju krajeva, prema tvojoj teoriji, učenici su bili izvršioци laži. Ali razmisli malo o tome. To bi značilo ne samo da su svi oni umrli za laž, nego za laž koja njima lično konkretno *nije* donijela nikakvu korist, ni političku ni finansijsku, je l' tako? Zar tebi sve to stvarno ima nekog smisla?”

52

Dalia je nekoliko trenutaka razmišljala o tome, a onda – nerado – priznala: “Ne, mama, ipak nema. Zaista, nema uma koji bi to shvatio. Čak bi i moj mozak odbio takvu pomisao. Izvini!”

“A šta je s Isusovim tijelom?” upitao je njen otac. “Jedino što su protivnici kršćanstva trebali uraditi kako bi opovrgnuli ideju da je Isus uskrsnuo od mrtvih, a s tim i sasijekli kršćanstvo u korijenu, bilo je da predoče Isusovo tijelo. Ali nisu mogli.”

“Zašto ne?” upitao je Tariq.

“Jer ga niko nije mogao pronaći”, objasnio je pastor Nour. “Neki ljudi su pokušali dokazati kako su učenici ukrali tijelo. No što više razmišljate o učenicima kakvi su bili prije uskrsnuća, tim više shvaćate da je to bilo nemoguće. Nema apsolutno nikakve šanse da je neki od tih momaka bio dovoljno hrabar – ili dovoljno lud – da ukrade Isusovo tijelo. Na kraju krajeva, grob je čuvao odred rimskih vojnika koji su znali da bi bili pogubljeni ukoliko izgube zarobljenika, čak i ako je taj zarobljenik mrtav. A ipak, vidi čuda, Isusovo tijelo je nestalo. Svi u Jerusalemu – čak i Isusovi najžešći neprijatelji – znali su da je njegovo tijelo nestalo.”

“Zar ga nije mogao neko drugi ukrasti?” upitao je Tariq.

“Još uvijek ne bi mogao proći pored rimskih stražara, zadatak koji nije bio nimalo lak u ono vrijeme”, odgovorio je pastor. “I opet, ko bi ga ukrao? Židovske vođe ne bi. Nisu željeli da narod misli kako je Isus uskrsnuo od mrtvih. Upravo zato su i tražili od Rimljana da postave stražu oko groba jer je Isus svima rekao da će treći dan uskrsnuti od mrtvih.”

“Zaista ste dobro razmislili o tome, gospodine, zar ne?” upitao je Tariq.

“Jesam, Tariq. Istraživao sam povijesne i arheološke dokaze stotinama sati. Tako sam i postao Isusov sljedbenik. Jer budući da

sam proučavao dokaze, trebalo je donijeti presudu. Isus je bio više od dobrog čovjeka. Bio je više nego tesar. Bio je ono što je govorio da jeste. A rekao je: ‘Ja sam put i istina i život. Niko ne dolazi k Ocu osim po meni.’”

“I uvjereni ste da je Isus jedini put po kojem vam mogu biti oprošteni grijesi?”

“Jesam.”

“I jedini put u nebo?”

“Apsolutno.”

Tariq je dugo i napregnuto razmišljao o tome. Osvrnuo se oko sebe posmatrajući antički grad Petru prostrtu pred njim i dugo se kolebao šta da uradi. Spisak grijeha koje je počinio uvećavao se svakog sata. Laganje je bilo na čelu tih grijeha, ali bilo je i mnogih drugih.

Vratio se u mislima na sliku na papirusu, tamo u Kairu pokraj piramida, onu s naslovom “Posljednji sud.” Da li je njegovo srce bilo lakše od pera? Ni blizu. Što je značilo da mu, kad bi danas ne daj Bože umro, ne bi bilo dopušteno da uđe u raj. Išao bi ravno u pakao. Ta misao ga je užasnula.

Da li je Isus odgovor? Je li on stvarno put, istina i život? Da li je jedini put u nebo po njemu? Tako je to formulisao pastor Nour: Isus je istina i sve što je rekao jeste istina, i da je sposoban da mijenja živote i čovjeka. Ali šta ako...?

Ta posljednja misao je bila čujna. Pastor Nadim Nour se okrenuo i upitao ga:

“Šta ako... šta? Šta je bilo, Tariq?”

“Šta ako je Biblija – Novi zavjet – mijenjana?”

Gospođa Rima Nour je vrisnula, ponovila pitanje i stavila ruku na usta, šokirana:

“Mijenjana? Biblija mijenjana?”

Tariq se izvinio:

“Ali mnogi tako kažu. Zar nije tako?”

Pastor Nadim je odmah odgovorio:

“Čak i da kažu hiljadu puta, zar to laž čini istinom? Ko god to kaže neprijatelj je Krista i kršćanstva. Takvi uvijek traže borbu. Odgovori mi na ovo, Tariq. Kad i ko?”

“Kad?”

“Da. Kad je mijenjana?”

“Kad god.”

“Ne može baš tako. Biblija odavno postoji kroz svoje manuskripte, a oni su dostupni svima. Usredsredimo se na Novi zavjet. On postoji od prvog vijeka.”

“Istina.”

“Tokom tog vremena nije mogao biti mijenjan jer su oni koji su živjeli s Kristom bili prisutni i ne bi se složili s mijenjanjem bilo kog događaja za koji su čuli, ili mu prisustvovali kao svjedoci. Poslije toga, rukopisi su se širili regionom i svaka promjena koja bi bila načinjena morala bi se uraditi tako da se svi rukopisi vrate na jedno mjesto. To bi prosto bilo nemoguće jer ih je tada bilo jako mnogo. Osim toga, da su kršćani pokušali promijeniti neke detalje, Židovi, pouzdano, ne bi šutjeli.”

“Jasno mi je šta želite reći.”

Pastor Nadim se sad okrenuo drugom pitanju:

“Ko? Ko je mijenjao Bibliju, Židovi ili kršćani? Židovi nisu prihvatili Krista. Odbacili su i njega i sve što je simbolizovao. Novi zavjet u superlativu govori o Kristu, kršćanstvu i njegovim karakteristikama. Židovi nikad ne bi promijenili Novi zavjet kako bi ga načinili ovakvim kakav je danas. Oni to nisu uradili.”

Tariq je razmišljao o tome, pogledao u Daliu i njenu majku i otkrio da i one misle o tim riječima. Reкао je:

“Onda kršćani, mora da su je kršćani promijenili radi vlastite koristi.”

“Da su je oni mijenjali ili da su samo i pokušali, nastala bi opšta gužva među Židovima. Jednostavno bi ih spriječili da urade tako nešto. Šta ti misliš?”

Tariq se tiho složio i rekao:

“Opet ste u pravu. I to bi bilo nemoguće.”

Pastor Nour je zauzeo šaljivu pozu, nasmijao se i rekao:

“Hvala Bogu. Onda, Tariq, sine moj, ovo jeste Božija riječ, a Bog je sposoban da sačuva svoju Svetu Bibliju od svake ljudske manipulacije. On je na kraju knjige Otkrivenja rekao: ‘Oduzme li ko od riječi proroštva ove knjige, Bog će oduzeti njegov udio u stablu života i u svetome gradu – što je u ovoj knjizi opisano.’ Ko bi se usudio da išta promijeni znajući da mu je upućena ovakva prijetnja? Poslušaj šta je Isus Krist rekao o sebi u Mateju 24:35: ‘Nebo će i zemlja proći, a riječi moje nikada neće proći.’”

Tariq je iznenada shvatio da pastor Nour sjedi pokraj njega i da ga je obgrlio rukom oko ramena. “Zaista naporno razmišljaš o svemu ovome, zar ne, sine?”

“Da, gospodine, istina je.”

Nastala je duga pauza, a onda je pastor Nour rekao: “Želiš li postati Isusov sljedbenik i pouzdano znati da su ti grijesi oprosteni i da ćeš vječnost provesti s Bogom?”

Tariqovo srce je ubrzano tuklo. Nije znao šta bi na ovo rekao Ramy ili Dalia, ali je znao, van svake sumnje, da je to istina i da ga Isus poziva da postane dio Božije porodice.

“Da, gospodine, to bih jako volio. Ali kako se to radi?”

“Isus je rekao u Otkrivenju 3:20: ‘Evo stojim pred vratima i kucam. Ako ko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću tad k njemu.’”

“Zaista?” upitao je Tariq.

“Zaista”, rekao je Nour. “Možeš primiti Isusa Krista kao svog ličnog Spasitelja i Gospoda upravo sada, vjerom, kroz molitvu, Tariq.

“Kako ga mogu zamoliti da uđe u moj život?”

“To radiš molitvom vjere. Molitva je jednostavno razgovor s Bogom. Bog poznaje srca i tačno zna šta je u njima. Nije toliko zaokupljen tvojim riječima koliko stavom tvoga srca. Molitva koju sam ja molio kad sam postao Isusov sljedbenik glasila je ovako: *Gospode Isuse, trebam te. Hvala ti što si umro na križu za moje grijehе. Otvaram ti vrata svog života i primam te kao svog Spasitelja i Gospoda. Hvala ti što si mi oprostio grijehе i dao mi vječni život. Preuzmi vlast nad mojim životom. Načini me osobom kakva ti želiš da budem.* Da li ova molitva izražava želju tvoga srca, Tariq?”

“Da, gospodine, da”, odgovorio je Tariq, pazeći da izbjegne kontakt očima s Daliom.

Nije imao pojma šta Dalia misli. Sve što je znao bilo je da će se od ovog trenutka njihov odnos dramatično promijeniti. Morat će reći i njoj i njenoj porodici istinu o tome ko je i od čega bježi. Da li će nakon toga Dalia isto misliti o njemu, voljeti ga i željeti da se uda za njega kao što su planirali? Hoće li ga ta odluka da slijedi Krista koštati nove ljubavi njegovog života? Mogla bi, pomislio je, ali ima li izbora? Je li bio spreman platiti tu cijenu kako bi slijedio Isusa? Isus je platio veću cijenu; umro je da bi obezbijedio Tariqu spasenje. Isus je bio Bog Stvoritelj univerzuma. Napustio je nebo i sišao na zemlju da od vječnog prokletstva spasi svijet i Tariqa i sve one koji povjeruju u njega. U tom je trenutku Krist stajao na vratima Tariqovog srca i kucao. To je bila odluka koju je Tariq morao donijeti, prilika koju je morao prihvatiti sa zahvalnošću. Isus ga je zvao i želio da Tariq postane njegov sljedbenik, bez obzira na cijenu. Morao je pristati.

“Ti shvaćaš da je ovo velika odluka, zar ne?” rekao je pastor Nour. “U to se ne ulazi olako, Tariq. Bog će ti oprostiti i spasiti te i dati ti sasvim novo srce – čisto srce – i potpuno novi život. Ali to moraš stvarno željeti. Moraš biti voljan odreći se svih religijskih pogleda, ili nedostatka istih, koje si imao prije i postati savršeno predan Isusov sljedbenik.”

“Da, gospodine, to razumijem.”

“Moraš zaista vjerovati da je Isus Krist umro na križu.”

“Vjerujem.”

“I vjerovati da je uskrsnuo iz mrtvih treći dan, baš kao što je Pismo reklo da će se dogoditi.”

“Vjerujem, gospodine.”

“Ispovijedaš li svojim ustima da je Isus Gospod – da je on Kralj tvoga života i da ćeš ga voljeti i služiti mu svim svojim srcem, svom svojom dušom, svim svojim umom i svom svojom snagom, od ovog dana pa nadalje?”

“Hoću, gospodine. Vjerujte mi, spreman sam. Trebat ću Božiju pomoć. Sam po sebi nisam sposoban živjeti životom koji Isus želi od mene. Ali ako me On želi primiti, ja ga želim slijediti.”

Tariq je duboko u svom srcu znao da to stvarno želi i da to stvarno misli, više nego što je to bila ijedna odluka koju je ikad u životu donio.

A onda je, na svoje zaprepaštenje, čuo kako Dalia govori: “I ja želim slijediti Isusa, tata – ovog puta stvarno.”

Tad je Dalia počela plakati. I ne samo plakati; jecala je i molila Boga i svoje roditelje da joj oprostite za mnoge izgubljene godine tokom kojih je nastojala biti gospodar vlastite sudbine umjesto da slijedi Isusa i služi mu sa zahvalnim srcem punim ljubavi.

Sad je i pastor Nour bio sav u suzama, kao i njegova žena. Čak je i Tariq osjetio kako se podižu i njegove emocije. Nije sebi dopustio da plače još od dana kad su mu poginuli roditelji, no znao je, ne počnu li se uskoro moliti i on će zajecati zajedno s ostatkom porodice.

Tad je njih četvero kleknulo i pastor Nour ih je poveo u molitvu koju je nekad i sam molio kako bi primio Krista u svoje srce. Kad su završili, čvrsto je zagrlio i Daliu i Tariqa zagrljajem za koji se činilo da će vječno trajati.

Kad su obrisali suze, pastor im je objasnio da su sad zauvijek dio Božije porodice. Objasnio im je da Biblija obećava da nikad neće izgubiti svoje spasenje. Potom im je pokazao stihove u Bibliji koji su ih uvjerali da su njihova imena sad zapisana u Knjizi života i da će jednog dana, kad umru, odmah otići u nebo i tamo vječno živjeti sa svojim Bogom.

“Isus je rekao da nas nipošto neće ostaviti ni napustiti, i to je mislio”, rekao im je. “Znam da ima mnogo toga što trebate naučiti o tome kako slijediti Isusa, ali ne brinite. Ključna stvar je u tome da rastete dan po dan. Čitajte Bibliju. Svaki dan razgovarajte s Bogom u molitvi. Provodite vrijeme sa zrelijim i mudrijim vjernicima koji vas mogu poučiti i pomoći vam da rastete u vjeri. I u svom svakodnevnom životu redovno sami sebe zapitajte: ‘Šta bi Isus uradio u ovoj situaciji?’”

Tariq je pročistio grlo i upitao: “Znači, moji grijesi su sad oprošteni i zaboravljeni, je li tako?”

“Apsolutno”, rekao je pastor Nour. “Biblija kaže da je Bog uklonio tvoje grijehе tako daleko koliko je istok udaljen od zapada. Nikad ih se više neće sjećati.”

“Znači sad sam potpuno čist u Božijim očima?”

“Tako je, sine. Prema obećanju iz Pisma, Bog te je upravo oprao tako da si čistiji od snijega. Učinio je tvoje srce lakšim od pera.”

“I oprostio mi je sve, je l’ da, ne samo neke moje glupe greške, nego *sve*?”

“Nema sumnje da jeste, Tariq”, uvjeravao ga je pastor. “1. Ivanova 1:9 kaže: ‘Priznajemo li svoje grijehе, vjieran je On i pravedan da nam oprostí grijehе i očisti nas od *svake* nepravde.’ a kad Bog kaže svake onda i misli svake.”

“To je divno”, rekao je Tariq s očitim olakšanjem, a onda se počeo pripremati za razgovor koji će uslijediti. “Ima nešto što vam zaista moram reći.”

Čim je ispovjedio svoje grijehе Bogu, istog trena mu je bilo jasno da ih mora priznati i ovoj porodici koja je pokazala tako mnogo ljubavi prema njemu. *Ali kako?*

Kako da im objasni da njegovo ime zapravo nije Tariq Jameel, da nije konsultant za kompjutere, da ga traži policija iz nekoliko zemalja, a da ih u isto vrijeme uvjeri da zaista voli Daliu, da se očajnički želi oženiti njom i provesti život čineći je sretnom? Sigurno će biti veoma ljuti na njega. A kako bi i mogao očekivati od njih da shvate da, uprkos svim lažima koje je izgovorio, nije bio lažac po naravi, da je sve to učinio kako bi preživio, ali kako bi spasio i Daliu?

Činilo se uzaludnim, ali znao je da, svejedno, to mora uraditi. A kad se sjetio koliko je samo Isus stradao za zločin koji nije počinio, shvatio je da ni on nema izbora.

“O čemu se radi, Tariq?” upitala je Dalia, iznenada ugledavši zebnju u njegovim očima.

“Zaista ne znam kako ovo da kažem”, počeo je.

“U redu je, Tariq – zaista – među prijateljima si.”

“Znam, i to sve čini još težim.”

“Šta to?”

“Molim vas, nemojte me mrziti.”

“Naravno da nećemo.”

“Ali uradio sam neke stvari na koje nisam ponosan.”

“Svi smo, sine”, rekao je pastor Nour. “Ali kao što sam maloprije rekao, sve je to sad iza tebe, Tariq.”

“Pa, to je upravo to; moje ime nije Tariq Jameel. Zovem se Marwan Accad. Postoji priča koju vam moram ispričati, i nisam sasvim siguran kako će se završiti...”

Ali prije nego što je uspio još nešto izustiti, kroz kanjon je odjeknuo pucanj i Marwan Accad je pao na zemlju previjajući se od bola.

Dalia je vrištala. Pastor Nour se okretao oko sebe da vidi odakle je došao pucanj i pokušavao svojim tijelom zaštititi ženu i kćerku.

Prolomio se još jedan pucanj. Ovaj put se odbio od kamene klupe pozorišta s njihove desne strane, šaljući krhotine kamenja i prašine u zrak oko njih.

“*Lezite*”, povikao je Marwan kroz stisnute zube, “*lezite iza stubova!*”

Svom snagom koju je uspio prikupiti uhvatio je Daliu i povukao je niz kamene stepenice na nešto što bi trebalo biti antička pozornica ili orkestra. Pastor Nour i njegova žena bili su tačno iza njih. Začudo, nisu bili pogođeni – još ne. Ali meci su praštali oko njih i Marwan je znao da su se upravo obistinili njegovi najveći strahovi. Ne samo da su našli njega, nego je i ovu divnu porodicu doveo na metu ubicama.

Sve četvero su se odmah sakrili iza nekoliko velikih stijena. Gospođa Nour je plakala dok ju je muž držao u naručju. Dalia je prestala vrištati, ali se tresla od straha. Marwan ju je želio utješiti – ništa nije želio više od toga – ali morao je vidjeti odakle pucaju snajperi. Počeo je puziti milimetar po milimetar, odvajajući se od grupe kako bi dobio bolji ugao, ali ga je Dalia zgrabila za ruku.

“*Gdje ćeš?*” plakala je. “*Ne možeš nas ostaviti.*”

“Ne ostavljam vas. Samo hoću da vidim koliko ih je.”

“*Ima ih više nego jedan?*”

“Pretpostavljam.”

“*Ko?*” upitala je. “*Ko su oni?*”

“To je duga priča”, rekao je, vireći kroz rupu između dvije stijene. “Ali nisu ovdje zbog vas. Tu su zbog mene.”

“Zašto, Tariq, šta si uradio?”

“Moje ime je Marwan, Dalia – Marwan Accad – ali kunem ti se, nisam učinio ništa loše. Smještaju mi...”

Još jedan metak udario je opasno blizu. Dalia je vrisnula i Marwan ju je pokrio svojim tijelom.

Nije smio više tu ostati. Mora se odvojiti od Nourovih. Mora odvući Lemieuxa i Goddarda i njihove ljude što dalje od ovih ljudi koje je toliko volio. Ali jedva da je mogao hodati. Lijeva noga mu

je pulsirala od bola. Spustio je pogled i vidio da su mu farmerke natopljene krvlju. Onda je vidio da i Dalia gleda u ranu i da samo što se nije onesvijestila.

“U redu je”, rekao je, držeći je u naručju. “Ja ću biti dobro. Ali, Dalia, slušaj me – čuješ li me?”

Lice joj je bilo bijelo kao kreč. Padala je u šok.

“Čuješ li me, Dalia?” ponovo je prošaputao Marwan dok je vadio iz džepa maramicu i vezao je oko svoje noge.

Onda je podigao pogled i susreo se s njenim uplašenim očima. Najzad je i ona skinula pogled s njegove krvave rane i klimnula glavom.

“Dobro. Sad me pažljivo slušaj”, brzo je rekao. “Ovi ljudi su došli po mene, ne po tebe niti po tvoje roditelje. Ali vjeruj mi, ako učinite bilo šta da me zaštitite ubit će vas i ne trepnuvši. Oni su ubice, Dalia. Poubijali su žene i djecu i ostavili krvav trag za sobom od Monte Karla do Kazablanke. Ja sam otkrio njihovu zavjeru i pokušao ih zaustaviti i sad su došli da me ušutkaju jednom zauvijek. Jesi li uz mene?”

Ona je, drhteći od straha, ponovo klimnula.

“Ostalo ću ti ispričati kasnije, ali sad moram bježati – moram ih odvući dalje od vas, inače...”

“Ne”, navaljivala je, stežući mu ruku još čvršće, “moj otac i ja...”

Iznenadni mitraljeski rafal prekinuo ju je u pola riječi.

Nije bilo vremena za raspravu. Bilo je sad ili nikad. Marwan je privukao Daliu k sebi, snažno je poljubio i onda sunuo prema ulazu u tunel s lijeve strane, izazivajući još žešću pucnjavu i povike Dalie i njene majke.

Kratko se pomolio, tražeći od Boga da zaštiti Nourove, i onda pojurio uz kamene stepenice, trčeći u cik-cak, te konačno uronio u ulaz malog, antičkog groba, jednog od mnogih uklesanih u planinu iznad pozorišta. Iz mnoštva hitaca ispaljenih iz više pravaca, Marwan je procijenio da se ispod njega nalazi najmanje četiri ili pet snajpera, ali da bi ih moglo biti i više, te da mora računati s tim da im vjerovatno stiže i pojačanje.

Tama groba i uzvišenje na kojem se sad nalazio konačno su mu dali priliku da osmotri scenu. Vidio je Nourove kako puze preko pozornice pravo u drugi ulaz u tunel i nadao se da će sad biti na sigurnom. No istina je, znao je, bila da će njih vjerovatno ubiti poslije njega. Lemieux i Goddard su ubili Raniu i njenu cimerku samo da ih ušutkaju, zar ne?

Iznenada je ugledao nekoliko muškaraca naoružanih mašinkama kako trče preko otvorenog polja i idu prema pozorištu. Kratkim rafalima su ga držali prikovanog na mjestu. I približavali su se veoma brzo.

Marwan je tražio izlaz. S njegove lijeve strane nije bilo ničega. Ali zdesna se nalazio mali snop svjetla. Bol u nozi se pojačavao no on je uprkos tome krenuo prema svjetlu i našao malen otvor koji je vodio na usku stazu, a ona u druge pećine i grobove koji su ispunjavali padinu planine.

Čuvši korake kako se ubrzano približavaju, obgrlio je stranu stijene i, pridržavajući se, počeo se probijati duž puta što je brže i pažljivije mogao. Jedan pogrešan korak i stropoštati će se na stijene ispod njega u dubinu od najmanje dvadesetak metara. Staza je bila klizava, uglačana pješćanim olujama tokom protekle dvije hiljade godina.

Ipak mu je nekako uspjelo da dođe do sljedeće pećine i tamo se malo odmori pokušavajući doći do daha i smiriti se. Dobro je bilo što je zasad bio obavijen tamom, pokriven sjenkama pećine, a ipak u stanju da vidi svakoga ko bi se približio. Štaviše, uočio je pokrete na tlu i brzo prebrojao najmanje tri čovjeka kako zauzimaju nove položaje u pećinama prekoputa malog kanjona s čije druge strane se nalazio. No loše je bilo to što više nije bio siguran koliko će još moći hodati, dok o trčanju nije bilo ni govora.

“Marwane Accade, opkoljen si!” začuo se snažan glas, prolamajući se kroz drevni grad. *“Tražen si zbog ubistva. Polako izađi – s podignutim rukama – i nećemo ti nauditi.”*

Poznavao je taj glas. Bio je to Lemieux. Čuo je intervju čuvenog francuskog inspektora na nekoliko TV i radio stanica još od pucnjave u Monte Karlu, tako da je čovjekov bljutav, snishodljiv glas sad bio urezan u Marwanov mozak. No nije bilo šanse da se preda Lemieuxu. Učiniti to, značilo bi sigurnu smrt. U to nije nimalo sumnjao.

U sjeni pećine, Marwan je pipao po džepovima tražeći telefon. Možda bi mogao dobiti Ramyja, mislio je. Njegov mlađi brat trenutno nije mogao mnogo toga učiniti za njega, ali je u najmanju ruku znao

šta se sprema. Ali telefon nije bio tamo i Marwan je shvatio da ga je ostavio u koferu u stanu Nourovih. *Kako je mogao biti tako glup?* Grdio je sam sebe.

Međutim, umjesto telefona, u džepovima je našao nekoliko džointa i paketić šibica. Zatresao je glavom. Osjetio je odbojnost gledajući u marihuanu. *Kako je to bilo moguće? Zar je Isus mijenjao njegov život tako brzo i na način na koji nije očekivao?* Nije znao, ali sad nije ni bilo važno, zaključio je. Vjerovatno će veoma brzo gledati Isusa licem u lice. Onda će bar moći jednostavno da ga pita.

Marwan je bacio džointe ustranu, a onda se pažljivo, pipajući, vratio u pećinu i upalio jednu šibicu. Našao je odbačenu bocu Pepsi kole i nekoliko omota čokolade rasutih po podu i pretpostavio da su pećinu ponekad koristila djeca kao skrovište. Šibica se iznenada ugasila, zamalo mu oprživši prste.

“Marwane Accade, ovo je posljednje upozorenje”, opet je povikao Lemieux. Ali ovog puta je glas bio mnogo bliže. Francuz više nije bio dolje, na zemlji, negdje u ili oko pozorišta. Sad je morao biti u jednom od grobova u blizini. *“Odmah izađi ili ćeš biti ustrijeljen bez upozorenja. Ne možeš pobjeći, Marwane. Imaš deset sekundi.”*

Ali Marwan je ignorisao prijetnju.

“Deset...devet...osam...”

Marwan je upalio još jednu šibicu i nastavio da istražuje zadnji dio pećine.

“Sedam...šest...”

Ali Lemieux je bio u pravu. Nije bilo izlaza, a više nije bilo ni vremena.

“Pet...četiri...”

Marwan je ugasio šibicu, hramajući otišao koliko je god brzo mogao do velike stijene koja se nalazila pokraj ulaza u pećinu i čučnuo iza nje, stišćući zube od jakog bola. Nije imao iluzija o tome što će se upravo sad dogoditi. Ali neće se predati bez borbe. Toliko je pouzdano znao.

55

“Tri...dva...jedan...u redu; Marwane Accade, imao si svoju šansu...”

Odjednom su dvojica Lemieuxovih ljudi upala u pećinu, s obje strane, uz rafalnu paljbu mašinki. Mjesto se ispunilo vatrom i dimom dok je serija metaka rešetala zadnji dio zida. Marwan se priljubio uz zemlju iza stijene što je niže mogao i čekao da pucnjava prestane. Ali nije prestajala.

“Gdje je?” viknuo je jedan muškarac, puneći oružje.

“Pojma nemam”, odgovorio je drugi, također puneći oružje.

Marwan je ugledao svoju šansu i instinktivno se pokrenuo. Dok je jedan od njih prolazio pored stijene, Marwan je ispružio ruke, zgrabio ga za noge i povukao. Gubeći ravnotežu, čovjek je viknuo i srušio se na zemlju.

Prije nego što se mogao povratiti, Marwan mu je uzeo oružje i udario ga njime u lice bacajući ga u nesvijest. Onda se zakotrljao, ispalio dva kratka rafala i srušio drugog čovjeka prije nego što je uspio ponovo napuniti oružje.

Iznenada je imao i oružje i inicijativu, a sve se to dogodilo u djeliću sekunde. Prvo je provjerio puls čovjeku koji je ležao pokraj njega. Lice i glava su mu krvarili. Koliko je Marwan mogao vidjeti u mraku, vjerovatno mu je bio slomljen nos i imao je potres mozga, ali je i dalje disao. Preživjet će.

Okrenuo se drugom čovjeku koji se grčio na zemlji, jaučući od bolova. Da se ovo dogodilo jučer, Marwan je znao da bi mu prosvirao metak kroz glavu i završio s njim. Sad je tu pomisao s gnušanjem odbacio. Da je mogao, pružio bi mu medicinsku njegu. Umjesto toga upozorio ga je da šuti, inače... Činilo se da to djeluje. Čovjek je zašutio.

Šta sad, pitao se Marwan? Vani je bilo još najmanje troje ili četvero ljudi, uključujući Lemieuxa.

“*Imaš li ga?*” viknuo je Lemieux. “*Je li već mrtav?*”

“*Ne, nije!*” uzvratilo je Marwan.

Ne dvoumeći se, Marwan je prebacio remen mašinke oko vrata, izjurio iz pećine i, držeći se za liticu, što je brže mogao krenuo duž grebena dok nije došao do nekih kamenih stepenica koje su vodile na vrh planine.

Puščana vatra je buknula svuda oko njega. Srce mu je ubrzano tuklo. U glavi mu je pulsiralo. Njegova lijeva noga je gorjela od metka koji se zaustavio negdje oko koljena. Ali znao je kakvu misiju mora izvršiti. Morao je odvući Lemieuxa i njegovu bandu što dalje od Dalie i njene porodice, i koliko god ga to koštalo, neće ih iznevjeriti.

Dosad je sve išlo dobro. Marwan se približavao vrhu kamenih stepenica, krećući se tamo-amo usred zaglušujuće pucnjave. No upravo kad je stigao na vrh osjetio je kako mu metak para desno rame. Silina udarca bacila ga je na zemlju. Pao je na lice, osjećajući da će izgubiti svijest.

Boreći se da dođe do daha i previjajući se od bolova, Marwan je ispružio ruku i dotakao ranu. Njegova lijeva ruka je istog časa bila prekrivena krvlju. Puzeći je pokušavao doći do zaklona, omanjeg vanjskog sloja kamenja nedaleko od njega. Ali čuo je kako se neko penje uz prednju stranu stijene iza njega.

Okrenuo se u posljednjem trenutku, čvrsto stežući mašinku, i ispalio tri kratka rafala, obarajući još dvojicu ljudi koji su došli da ga ubiju. Jedan je pao unazad i Marwan je čuo kako se survao niz liticu. Drugi se odmah srušio na zemlju, ispred Marwana. Nije se pomjerao. Nije govorio. Samo je nepokretno tamo ležao i Marwan je osjetio da mu je muka. Nije želio ubiti. Nikoga. Nije čak želio ni povrijediti nekoga. Ali ovo je bila samoodbrana, zar ne? Sigurno je u redu zaštititi se od ubica, zar nije?

Znao je da ih dolazi još. Mora da je tako i to će biti ubrzo. Naprežući se pri svakom pokretu, puzao je prema stijenama i smjestio se iza njih. Čekanje. Čekanje. Čekanje. Negdje ispod sebe čuo je komešanje. Čuo je čak i sirene u daljini. Ali umjesto da se čuju sve jače, kako bi trebalo, zvuk je postajao sve slabiji. Osjetio je kako mu kapci postaju teški. Vid mu se zamaglio. Polako je padao u šok i nije postojalo ništa što je mogao uraditi u vezi s tim.

Na trenutak je sve postalo crno. Bio je u nesvijesti. Nije znao koliko dugo. Ali onda se iznenada povratio. Oči su mu se ponovo otvorile. Opet je bio budan. Ali srce mu je zamalo stalo. Jer pred

njim je na manje od tri metra stajao Marcel Lemieux, držeći pištolj na koji je bio montiran prigušivač uperen u njegovu glavu.

Marwan se nije premišljao. Čvrsto je obuhvatio svoj AK-47 i povukao obarač. No nije se dogodilo ništa. Ponovo je potegnuo, ali opet ništa. Ili je mašinka bila zapušena ili više nije imao municije. Kako god okrenuli, s njim je bilo gotovo. Krv mu je lila iz ramena i noge. Jedva da je disao, a još je teže uspijevao ostati budan. Nije imao načina da se odbrani; bio je opkoljen ljudima koji su došli da ga ubiju.

“Vidi, vidi”, rekao je Lemieux, “nije li ovo veliki Marwan Accad.”

Marwan nije rekao ništa pa je Lemieux nastavio.

“Zašto ne spustite svoje oružje, gospodine Accad, tako da vam ne padne na pamet neka luda zamisao?”

Marwan je učinio što mu je rečeno.

“Odlično, sad možemo razgovarati”, rekao je Lemieux.

“*Razgovarati?* Želite razgovarati?” upitao je Marwan. “Dobro. Zašto ste to uradili, inspektore? Zašto ste udružili snage s Claudette da ubijete Rafiqa Ramseya; njegovu jedinu kćerku, Brigitte; i sve i svakoga ko vam stane na put? Zar se niste zavjetovali da ćete hvatati kriminalce a ne udruživati se s njima?”

“Ne moram se pravdati takvima kao što si ti, gospodine Accad”, smijao se Lemieux.

Ali Marwan nije prihvatao ne za odgovor. “Nakon svega što ste mi učinili, mislim da zaslužujem saznati istinu prije nego što me ubijete.”

Lemieux je s gađenjem šmrknuo.

“Svega što sam ja učinio *tebi?*” obrecnuo se. “Sigurno se šališ. Ti si bio budala, Marwane. Nikad mi nisi trebao stati na put. Imao sam savršen plan i savršeno pokriće. Ko bi ikad posumnjao na istražitelja zločina? Nikad niko, sve dok se ti nisi pojavio.”

“Uхватit će vas, Lemieux”, bio je uporan Marwan.

“To ćemo tek vidjeti”, odgovorio je Lemieux.

Samo što je Lemieux izgovorio te riječi, preostala dvojica njegovih ljudi stigli su na vrh, zauzeli položaje oko Marwana i uperili oružje u njega.

“Moj brat zna sve što i ja”, rekao je Marwan. “Ima ljude u Brazilu i već sad, dok razgovaramo, traži Claudette Ramsey. A kad je nađe s vama je gotovo.”

“Tvoj brat je u zatvoru”, rekao je Lemieux. “Claudette je u skloništu. I zapravo, gospodine Accad, ti si taj s kojim je gotovo.”

“Ne vjerujem...”

“*Tišina!* Bilo je dosta! Dosta mi te je, Marwane Accade. Sad se okreni na stomak i stavi ruke na leđa.”

“*Neću*”, rekao je Marwan.

“Odmah”, rekao je Lemieux.

“I da vam dopustim da mi pucate u glavu; klasična egzekucija, je li? Zaboravite, inspektore.”

Zgrožen, Lemieux je dao znak jednom od svojih ljudi, koji je prišao i više puta udario Marwana u bok, potom u glavu, a onda i u stomak. Marwan je ječao od bola. Jedva da je disao. Pokušavao se pomoliti. Znao je da je ovo kraj. Ali riječi nisu htjele napolje iz usta.

Sad je i Lemieux prišao i stao odmah iza Marwana, uperivši mu prigušivač u potiljak.

“Zbogom, Marwane Accade”, rekao je. “Vidimo se u paklu.”

Marwan je pogledao unazad. Vidio je kako se Lemieux sprema da povuče okidač.

Ali odjednom se začula snažna tutnjava i silovit nalet vjetra koji je podigao poveći oblak prašine nad vrhom planine. Svi su se okrenuli da vide šta se dešava, a tamo je, približavajući se iza grebena, bio helikopter s Jean-Claude Goddardom i Ramyjem Accadom.

“*Spustite oružje, inspektore Lemieux!*” rekao je Goddard preko zvučnika. “*Svi spustite oružje! Sve znam, inspektore. Moji ljudi drže Claudette Ramsey u pritvoru u Sao Paulu i sve je priznala. Znamo za vašu ulogu u ucjeni i ubistvima i znamo da ste to*

pokušali smjestiti Marwanu Accadu. Imamo čak i balističke dokaze koji pokazuju da ste vi ubili Raniu Fawaz i njenu cimerku u Kazablanki. Gotovo je, inspektore. Sad spustite oružje i niko neće biti povrijeđen.”

Lemieuxovi ljudi su spustili oružje na zemlju i digli ruke u zrak. Ali sam Lemieux je odbio. Prvo je pokušao zaštititi oči od prašine, ali kad je Goddard insistirao da odmah baci pištolj, Lemieux je počeo uzastopno pucati u helikopter.

Pilot se nagnuo ulijevo, pa udesno, a onda napravio krug oko planinskog vrha, pokušavajući ostati izvan Lemieuxove linije vatre. No to Lemieuxa nije zaustavilo u nastojanju da svaki metak koji je imao ispali u helikopter. Jedan hitac je pogodio prednji vjetrobran i smrskao ga u paramparčad, izazivajući trenutni gubitak visine helikoptera. Pilot je u posljednjem trenutku uspio uspraviti letjelicu da ne udari u planinu, a onda ju je podigao na stotinjak metara visine dok je Lemieux punio oružje.

Još jednom je Marwan ugledao svoju šansu. U trenu je zaboravio na svoj bol. Sve o čemu je mogao misliti bila je Dalia i njena porodica i njegov brat Ramy koji je došao da ga spasi.

Marwan je skočio na noge i bacio se na Lemieuxa. Ovome je pištolj ispaо iz ruke i otkotrljao se niz stijene, padajući preko litice. Marwan ga je više puta udario nogom u stomak, pa u glavu, no Lemieux se oporavio i svom snagom šutnuo Marwana u okrvavljeno koljeno. Marwan se srušio na zemlju vrišteći od bola, a Lemieux je iznenada bio na njemu s rukama oko Marwanovog vrata, izvlačeći život iz njega svake sekunde sve više i više.

Jedan od Lemieuxovih ljudi pokušao je ponovo doći do svog oružja, ali su se prolomila tri pucnja i on se srušio na zemlju. Iznenađen vatrom, Lemieux se osvrnuo na helikopter da vidi ko je pucao. Isto je učinio i Marwan. Bio je to Goddard koji je sad svoj snajper držao uperen u Lemieuxovu glavu.

Lemieuxove oči su se raširile i u tom ga je trenutku Marwan zdravim koljenom udario u prepone i oslobodio se njegovog zahvata. Sad se situacija preokrenula. Marwan se popeo iza Lemieuxa, zabio mu lice u zemlju i pritisnuo leđa koljenom, baš onako kako su ga naučili u vojsci u Libanu. Lemieux je bio efikasno onesposobljen. Nije se mogao pomjeriti ni lijevo ni desno. Marwan ga je imao tamo gdje je htio i sad je stezao ruke oko Lemieuxovog vrata.

Polako je pojačavao stisak. Lemieux je dahtao pokušavajući doći do zraka. Počeo je da crveni, onda da plavi, ali Marwan nije popuštao.

“Marwane, ne – nemoj – molim te!”

Nije mogao vjerovati. Bio je to Dalijin glas.

Očiju crvenih od plača, polako je išla prema njemu.

“Marwane, molim te, to nije u redu”, plakala je.

Helikopter je sad dotakao vrh. Ramy je iskočio prvi i dotrčao do Dalie. Trenutak kasnije, tu su bili i pastor Nour i njegova žena.

Goddard je, u međuvremenu, stavio lisice Lemieuxovom čovjeku i bacio ga u stražnji dio helikoptera. Onda je prišao Marwanu.

“Uvjeravam vas da će ovaj čovjek ostatak svog života provesti u zatvoru, gospodine Accad”, rekao je Goddard. “Ne samo zbog ovoga, nego zbog svih zločina koje je počinio. To će biti moja životna misija. Dajem vam riječ.”

Marwanovo srce je ubrzano tuklo. Ruke su mu još uvijek bile stegnute oko Lemieuxovog vrata i čovjek je već gubio svijest. Pogledao je u svog brata, pa u Nourove, a onda duboko u Dalijine oči. Prestala je govoriti, ali su njene oči tiho molile da uradi pravu stvar.

I uradio je.

Opustio je stisak, stao na noge i predao Lemieuxa Goddardu. Čim je to učinio, Dalia mu je potrčala u naručje.

Bilo je mnogo toga što je trebalo naučiti i mnogo toga od čega se trebalo odučiti. Bilo je toliko toga što je htio reći i Daliji i njenoj porodici i Ramyju, i toliko toga što su oni željeli reći njemu. Ali, povrh svega, Marwan je shvatio da je pastor Nour bio u pravu. Sad je bio novi čovjek, s novim životom i morat će živjeti taj život dan po dan. Bio je svjedok užasnih zločina. Sad je postao svjedok ogromnoj ljubavi – ljubavi njegovog Spasitelja i Gospoda, Isusa Krista.

Marwan Accad nije znao šta nosi budućnost. Nije znao kako slijediti Isusa na način na koji je to potrebno, niti je znao kako voljeti Daliu onako kako je ona zaista zaslužila. Ali u jedno je bio siguran: jedva je čekao da počne.